JOHN GREEN MAUREEN JOHNSON LAUREN MYRACLE

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

FULGI DE IUBIRE

TREI POVEȘTI ROMANTICE DE CRĂCIUN

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Expresul lui Jubilee

de Maureen Johnson

Pentru Hamish, care, atunci când m-a învățat cum să fac față unei pante înzăpezite, mi-a spus: „Coboară dealul în viteză, iar dacă îți iese ceva în cale, întoarce-te".
Și pentru toți cei care trudesc într-un monolit corporatist, pentru toate persoanele care trebuie să spună cafea cu lapte *de trei mii de ori pe zi, pentru fiecare suflet care a trebuit să aibă de-a face cu un cititor de carduri stricat în aglomerația sărbătorilor... această poveste e pentru voi.*

Capitolul unu

Era ajunul Crăciunului.

De fapt, ca să fiu mai exactă, era după-amiaza de dinaintea Crăciunului. Dar înainte să intrăm în miezul acțiunii, haideți să lămurim un lucru. Știu din experiență că, dacă această situație se va ivi mai târziu, o să vă distragă atenția atât de tare, încât n-o să vă mai puteți concentra pe nimic altceva din ceea ce vă povestesc.

Numele meu e Jubilee[1] Dougal. Așteptați o clipă și lăsați-l să-și facă efectul.

Vedeți, când îl aflați de la început, nu e atât de rău. Acum închipuiți-vă că eram pe la jumătatea unei povești lungi (așa cum urmează să se întâmple) și vă spun pe nepusă masă: „Apropo, numele meu e Jubilee". N-ați ști *ce* să faceți în clipa următoare.

Îmi dau seama că Jubilee aduce ușor a nume de stripperiță. Probabil credeți c-am auzit chemarea la bară. Dar nu. Dacă m-ați vedea, v-ați da seama imediat că nu sunt stripperiță (cred). Am părul negru, tuns bob. Port ochelari jumătate din timp și lentile de contact în

[1] „Jubileu".

cealaltă jumătate. Am șaisprezece ani, cânt în cor, merg la evenimentele matleților[2]. Joc hochei pe iarbă, activitate căreia îi lipsește grația unduioasă, unsă bine cu ulei de bebeluși, adică principala armă a unei stripperițe. (N-am nimic împotriva stripperițelor, în cazul în care vreo stripperiță citește asta. Pur și simplu nu fac parte dintre voi. Problema mea cea mai mare în legătură cu această activitate e latexul. Consider că latexul nu e bun pentru pielea voastră, întrucât nu îi permite să respire.)

Obiecția mea e că Jubilee *nu e un nume* — e un fel de petrecere. Nimeni nu știe *ce* fel de petrecere. Ați auzit vreodată pe cineva care să dea un jubileu? Și, dacă ați auzi, v-ați duce? Pentru că eu n-aș face-o. Sună de parcă ar fi un loc unde trebuie să închiriezi un obiect gonflabil mare, să pui ghirlande cu stegulețe și să creezi un plan complicat pentru aruncarea gunoaielor.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că seamănă cu petrecerile de hoedown[3].

Numele meu are multe de-a face cu această poveste, așa că, după cum am spus, era după-amiaza din ajunul Crăciunului. Aveam una dintre acele zile când simți că viața... te *place*. Examenele finale se terminaseră și școala avea să reînceapă abia după Anul Nou. Eram singură acasă — o casă care părea foarte tihnită și confortabilă. Eram îmbrăcată într-o ținută nouă, pe care o păstrasem special pentru această ocazie — o fustă neagră, colanți, un tricou roșu sclipitor și noile mele cizme negre. Beam o cafea cu puțin lichior de ouă pe care mi-l pregătisem.

---

[2] În original, *mathlete*, cuvânt format din *math* (matematică) și *athlete* (atlet). În SUA, matletul este o persoană care concurează în competițiile de matematică.

[3] Dans american.

Toate cadourile erau împachetate și pregătite să plece. Aveau ca destinație marele eveniment: la ora șase trebuia să mă duc acasă la Noah — Noah Price, iubitul meu — pentru Smorgasbordul[4] anual de Crăciun pe care îl organiza familia lui.

Smorgasbordul anual al Familiei Price e un lucru deosebit de important în povestea noastră de dragoste. Așa am ajuns să fim împreună. Înainte de Smorgasbord, Noah Price era doar o stea pe cerul meu... constantă, familiară, strălucitoare și cu mult deasupra mea. Îl știam pe Noah din clasa a patra, dar simțeam că îl cunoșteam în același fel în care îi cunosc pe cei de la televizor. Știam numele. Urmăream emisiunea. Desigur, Noah era ceva mai mult de-atât... dar, cumva, când e real, când e viața ta... acea persoană poate părea mult mai distantă și e mai greu să ajungi în preajma ei decât se întâmplă în cazul unei vedete adevărate. Apropierea nu generează familiaritate.

Îmi plăcuse întotdeauna de el, dar nicicând nu-mi trecuse prin minte să-l *plac* cu adevărat. Nu am crezut niciodată că acesta era un lucru rezonabil pe care să mi-l doresc. Era cu un an mai mare decât mine, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt, lat în umeri, cu ochi luminoși și o claie de păr frumos. Noah avea tot ce-i trebuie — era sportiv, învăța bine și avea și o funcție importantă în consiliul elevilor — tipul acela de persoană despre care crezi că iese cu fotomodele, spioni sau oameni care au laboratoare numite după ei.

Așadar, atunci când Noah m-a invitat anul trecut, în Ajunul Crăciunului, la El Smorgasbord, de bucurie și

[4] Termenul (originar din Scandinavia) desemnează o masă îmbelșugată, cu mâncăruri calde și reci, care se oferă în stil bufet suedez la petreceri și în restaurante.

de zăpăceală aproape că mi-am ieșit din minți. După ce am primit invitația, nu am putut să merg drept vreo trei zile. Mă descurcam atât de prost, încât a trebuit să *practic conștient mersul* în camera mea înainte să mă duc la el acasă. Habar n-aveam dacă mă invitase fiindcă mă plăcea, fiindcă îl obligase mama lui (părinții noștri se cunoșteau) sau fiindcă pierduse vreun pariu. Toate prietenele mele au fost la fel de entuziasmate, însă au părut să înțeleagă asta mai bine decât mine. M-au asigurat că pusese ochii pe mine la evenimentele matleților, râzând la încercările mele de a face glume trigonometrice, aducând vorba de mine în conversațiile lui.

Totul era atât de *nebunesc*... la fel de ciudat ca și când aș afla că cineva a scris o carte despre viața mea.

Când am ajuns acolo, mi-am petrecut cea mai mare parte a serii stând pitită într-un colț al încăperii, vorbind cu sora lui, care (cu toate că o iubesc) nu e foarte profundă. Nu poți spune prea multe despre mărcile tale preferate de hanorace înainte să simți zidurile conversației închizându-se. Dar ea poate turui ca un campion. Elise are câteva Gânduri pe marginea acestui Subiect.

Într-un târziu am luat o pauză, tocmai când mama lui Noah punea o altă farfurie pe masă, și am putut să vin cu scuza de oh-te-rog-să-mă-ierți-dar-asta-nu-arată-prea bine. Habar n-aveam ce se afla pe farfurie, dar s-a dovedit că era pește marinat. Tocmai dădeam înapoi, dar mama lui a spus:

— Trebuie să-l încerci.

Comportându-mă mai mult sau mai puțin ca un hârciog, am gustat și eu. Dar, de data asta, a funcționat, întrucât acela a fost momentul când am observat că Noah se uită la mine.

— Mă bucur că ai luat și tu o bucățică, a spus el.

L-am întrebat de ce, fiindcă eu mă încăpățânam să cred că la mijloc se afla un pariu. („OK, băieți, am s-o invit la mine, dar va trebui să-mi dați douăzeci de dolari dacă o s-o pot convinge să mănânce pește marinat.")

— Fiindcă și eu am gustat, a spus el.

Încă stăteam acolo, afișând ceea ce presupun că era o expresie foarte încântătoare de imbecilitate supremă, când el a adăugat:

— Și nu te-aș fi putut săruta dacă nu ai fi gustat și tu.

Ceea ce era în același timp scârbos și deosebit de romantic. Ar fi putut să se ducă sus și să se spele pe dinți, dar n-a făcut-o, ci a stat la pândă lângă pește, cu ochii pe mine. Ne-am furișat în garaj, unde ne-am sărutat sub raftul de aparate electrice. Așa a început totul.

Așadar, acel ajun al Crăciunului despre care urmează să vă povestesc nu a fost unul oarecare: a fost *aniversarea noastră de un an*. Aproape că nu-mi venea să cred că trecuse un an. Timpul zburase atât de repede...

Vedeți voi, Noah e mereu extrem de ocupat. Când a venit pe lume, mic, ghemuit și roz, probabil că a trebuit să i se ia amprentele și să i se facă ieșirea din spital cât mai repede posibil pentru a ajunge la o întrunire. Ca elev în ultimul an, membru în echipa de fotbal și președinte al consiliului de elevi, timpul lui liber era aproape inexistent. Cred că în acel an de când fuseserăm împreună nu ieșiserăm singuri în oraș decât de vreo douăsprezece ori. Cam o dată pe lună. Avuseserăm destule apariții în cuplu. Noah și Jubilee la târgul de prăjituri al consiliului elevilor! Noah și Jubilee la tombola echipei de fotbal! Noah și Jubilee la *food drive*, la sala de pregătire, la întrunirea de organizare a balului...

Noah era conștient de asta. Și cu toate că această seară era un eveniment de familie, cu mulți invitați, mi-a promis că va găsi timp și pentru noi. Se asigurase de asta ajutând din timp cu pregătirile. Dacă aveam să stăm două ore la petrecere, mi-a promis el, puteam pe urmă să ne furișăm în camera din spate, să facem schimb de cadouri și să urmărim împreună *Cum a furat Grinch Crăciunul*. După aceea avea să mă conducă acasă, urmând să ne oprim undeva, pe drum...

Și apoi, desigur, părinții mei au fost arestați, iar toate lucrurile astea s-au dus naibii.

Ați auzit de Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie? Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie e un lucru foarte important în viața mea, astfel încât prespun că toată lumea știe ce e, însă mi s-a spus recent că fac prea multe presupuneri, așa c-am să vă explic.

Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie înseamnă o serie de piese ceramice pe care le colecționezi și le îmbini pentru a forma un orășel. Părinții mei le adună încă de când m-am născut. Mă zgâiam la acele străduțe cu pavaj de plastic încă de când eram suficient de mare pentru a sta singură în picioare. Avem de toate — podul format din acadele de Crăciun, Lacul Snowbegone, magazinul de jeleuri, brutăria de turtă dulce, Aleea Drajeurilor. Și ansamblul acela nu e deloc mic. Părinții mei au cumpărat o masă specială pe care să-l instaleze, iar masa ocupă jumătate din încăpere, de la Ziua Recunoștinței și până la Anul Nou. E nevoie de șapte prelungitoare pentru a funcționa cum trebuie. Așa că, pentru a mai reduce din impactul asupra mediului înconjurător, l-am convins pe ai mei să îl oprească noaptea, însă această luptă a fost câștigată cu greu.

Eu am fost numită după clădirea nr. 4 din Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie, Clădirea Jubileului. Clădirea Jubileului e cea mai mare clădire din colecție. E locul principal în care se fabrică și se împachetează cadourile. Are beculețe colorate, o bandă funcțională pe care sunt prinse cadouri și elfi micuți, care se mișcă de parcă le încarcă și le descarcă. Elfii din Clădirea Jubileului au cadouri lipite de mâini — așa că arată mai degrabă ca o adunătură de făpturi torturate și condamnate să ridice și să așeze același cadou mereu și mereu, până la sfârșitul lumii sau până ce motorul se va strica. Îmi aduc aminte că i-am spus asta mamei când eram mică; ea mi-a spus că nu înțelegeam esențialul. Poate că așa era. În mod evident aveam păreri diferite în privința acestui subiect, ținând cont că acele clădiri miniaturale erau suficient de importante pentru ea, încât să-și numească după ele singura ei progenitură.

Oamenii care colecționează orășele Flobie au tendința să devină puțin obsedați. Există congrese, vreo douăsprezece website-uri serioase și patru reviste. Unele dintre ele încearcă să profite, spunând că piesele Flobie reprezintă o investiție. Și da, e adevărat, ele *chiar* costă o avere. În special cele înseriate. Poți cumpăra acele piese numai la expoziția Flobie care are loc în ajunul Crăciunului. Noi locuim în Richmond, Virginia, care se află cam la optzeci de kilometri distanță — așa că, în fiecare an, în seara zilei de douăzeci și trei decembrie, părinții mei pleacă cu mașina plină de pături, scaune și provizii, așezându-se la coadă și așteptând.

Cei de la Flobie obișnuiau să fabrice o sută de piese înseriate, dar anul trecut le-au redus la zece. Și lucrurile au luat-o razna. O sută de piese nu erau deloc suficiente,

așa că, atunci când au decis să producă doar zece la sută, ghearele au fost scoase și smocurile de blană au început să zboare. Anul trecut a existat o problemă atunci când oamenii au încercat să-și țină locurile în rând — o problemă care s-a transformat curând într-un incident în care oamenii se loveau între ei cu cataloage Flobie făcute sul, oameni care aruncau în stânga și-n dreapta cutii de biscuiți, oameni care trăgeau șuturi în scaunele pliante ale altora și care vărsau ciocolată caldă pe căciulile de Moș Crăciun ale celor prezenți la rând. Acea luptă a fost suficient de mare și de ridicolă pentru a ajunge la știrile locale. Reprezentanții Flobie au spus că „iau măsuri" pentru a se asigura că acest lucru nu avea să se mai întâmple niciodată, dar eu nu am înghițit asta niciodată. Nu poți cumpăra o astfel de publicitate.

Dar nu la asta îmi era gândul atunci când părinții mei au plecat să stea la coadă pentru piesa nr. 68, Hotelul Elfilor. Și nici când îmi beam lichiorul de ouă și așteptam să se facă ora pentru a mă duce acasă la Noah nu mă gândeam la așa ceva. Însă am observat că, spre deosebire de alți ani, părinții mei *cam* întârziau să sosească acasă. De obicei se întorceau de la Flobie pe la prânz în ajunul Crăciunului, însă acum era aproape ora patru și tot nu apăruseră. Pentru a-mi ocupa timpul cu ceva, am mai făcut niște treburi prin casă. Nu-l puteam suna pe Noah — știam că era ocupat cu pregătirile pentru Smorgasbord. Așa că am mai adăugat niște panglici și ilice la cadourile lui. Am apăsat pe comutatoarele tuturor prelungitoarelor care alimentau Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie, punând la muncă toți elfii supuși. Am dat drumul și la niște colinde de Crăciun. Tocmai voiam să ies afară pentru a aprinde instalațiile din fața casei, când

l-am văzut pe Sam înaintând spre casa noastră cu mersul lui de soldat.

Sam e avocatul nostru — și când spun „avocat", mă refer la „vecinul nostru care se întâmplă să fie un avocat influent în Washington, D.C." Sam e exact persoana pe care vrei s-o angajezi la o corporație-gigant sau să te reprezinte când ești dat în judecată pentru un miliard de dolari. Totuși, el nu e Mr. Cuddles, ursulețul de pluș. Eram pe cale să-l invit să încerce delicioasa mea cafea cu lichior de ouă, dar mi-a tăiat-o din scurt.

— Am vești proaste, a spus el, făcându-mi vânt înapoi în casă. La expoziția Flobie a avut loc încă un incident. Hai înăuntru.

Credeam că urma să-mi spună că părinții mei fuseseră omorâți. Avea un astfel de ton. Mi-am imaginat grămezi imense din Hotelul Elfilor zburând de pe bandă, punându-i la pământ pe toți cei din apropiere. Văzusem poze cu Hotelul Elfilor — avea turle ascuțite făcute din acadele de Crăciun care puteau cu ușurință să străpungă pe cineva. Și dacă exista cineva care putea fi omorât de un Hotel al Elfilor, aceia erau părinții mei.

— Au fost arestați, a spus el. Sunt la închisoare.

— Cine e la închisoare? am întrebat, fiindcă nu sunt foarte iute la asimilarea informațiilor și fiindcă era mult mai ușor să-mi imaginez părinții răpuși de un Hotel al Elfilor zburător decât să mi-i imaginez săltați în cătușe.

Sam s-a uitat la mine și a așteptat să-mi dau singură seama la cine se referea.

— Azi-dimineață a mai avut loc o luptă atunci când au scos piesele, mi-a explicat el într-un târziu. O ceartă legată de cine deținea locurile de la coadă. Părinții tăi nu au luat parte la asta, dar nici nu au plecat când poliția le-a

spus s-o facă. Așa că au fost săltați împreună cu ceilalți. Cinci oameni au fost arestați. Au apărut la toate canalele de știri.

Mi-am dat seama că picioarele au început să-mi tremure, așa că m-am așezat pe canapea.

— De ce nu m-au sunat? l-am întrebat eu.

— Aveau dreptul la un singur apel telefonic, mi-a răspuns Sam. M-au sunat pe mine, întrucât au crezut că pot să-i scot. Dar nu pot.

— Cum adică nu *poți*?

Gândul că Sam nu putea să-i scoată pe-ai mei de la pârnaia districtului era ridicol. Era ca și când ai fi auzit un pilot de avion spunând prin sistemul de intercomunicație: „Salutare, oameni buni. Tocmai mi-am amintit că nu prea mă descurc cu aterizarea. Așa că am să continui să zbor până ce vreunul dintre voi are o idee mai bună".

— Am încercat tot ce-am putut, a continuat Sam, însă judecătorul e de neclintit. S-a săturat de toate problemele astea cu Flobie, așa că vrea să le dea un exemplu tuturor. Părinții tăi mi-au spus să te duc la gară. Am doar o oră la dispoziție, după care trebuie să mă întorc până la cinci, să mănânc prăjituri calde și să cânt colinde. În cât timp poți să-ți faci valiza?

A spus aceste lucruri pe același ton grav pe care probabil că îl folosea atunci când îi nimicea pe cei din sala de judecată, în momentul în care îi întreba de ce au fost văzuți fugind de la locul crimei plini de sânge. Nu părea prea fericit că această însărcinare căzuse pe umerii lui în ajunul Crăciunului. Totuși, puțină sensibilitate *à la* Oprah n-ar fi stricat.

— Valiză? Gară? Poftim?

— Te duci în Florida să stai cu bunicii tăi, a spus el. N-am putut să rezerv un bilet de avion — toate cursele au fost anulate din cauza viscolului.

— Ce viscol?

— Jubilee, a spus Sam tărăgănat, trăgând concluzia că eram cea mai inconștientă persoană de pe planetă, urmează să înfruntăm cel mai mare viscol din ultimii cincizeci de ani!

Creierul meu nu funcționa normal — nu puteam asimila nimic.

— Nu pot să plec, am spus eu. Diseară mă văd cu Noah. Și Crăciunul — cum rămâne cu Crăciunul?

Sam a ridicat din umeri, ca și când ar fi spus că acest lucru nu ținea de el și că sistemul de legi nu putea face nimic în această privință.

— Dar... de ce nu pot să rămân aici? E o nebunie!

— Părinții tăi nu vor să stai singură două zile la rând.

— Pot să mă duc la Noah acasă! *Trebuie* să mă duc la Noah acasă!

— Uite ce e, a spus el, totul a fost aranjat. Acum nu-i mai putem contacta pe ai tăi. În acest moment sunt în anchetă. Am cumpărat deja biletul și nu mai am prea mult timp la dispoziție. Jubilee, va trebui să-ți faci bagajul acum.

M-am întors și m-am uitat la micul peisaj urban care clipea necontenit lângă mine. Vedeam umbrele elfilor supuși în timp ce lucrau în Clădirea Jubileului, lumina caldă a Cofetăriei Doamnei Muggin, cursa lentă, dar fericită a Expresului Elfilor pe mica întindere de cale ferată.

Singurul lucru pe care m-am gândit să îl întreb a fost:

— Dar... cum rămâne cu orășelul?

Capitolul doi

Nu mai fusesem niciodată cu trenul. Era mai înalt decât mi-l imaginam, cu geamuri la al doilea „etaj", unde bănuiam că erau vagoanele de dormit. Înăuntru era vag luminat, iar cei mai mulți oameni înghesuiți acolo păreau atinși de catalepsie. Mă așteptam ca trenul să scoată aburi, să pufăie și să țâșnească precum o rachetă, deoarece văzusem prea multe desene animate în copilăria mea prost irosită, iar trenurile din desene așa mergeau. Însă trenul ăsta s-a urnit leneș, ca și când s-ar fi plictisit să tot aștepte.

Evident, în clipa în care am plecat, l-am sunat pe Noah. Era o ușoară încălcare a regulii nu-suna-fiindcă-o-să-fiu-extrem-de-ocupat-până-la-șase-așa-că-ne-vedem-la-petrecere, dar ținând cont de circumstanțe, era de înțeles. Când a răspuns, pe fundal se auzeau tot soiul de zgomote vesele. Auzeam colinde și zăngănitul vaselor, un contrast deprimant față de claustrofobicele sunete înăbușite din tren.

— Lee! a exclamat el. M-ai prins într-un moment prost. Ne vedem într-o oră?

A icnit ușor. Se părea că ridica ceva greu, probabil una dintre acele bucăți de șuncă înspăimântător de imense de care mama lui reușea întotdeauna să facă rost pentru Smorgasbord. Bănuiesc că le achiziționează de la un soi de fermă experimentală, unde porcii sunt tratați cu lasere și superdroguri, până ce ajung să aibă nouă metri lungime.

— Ăăă... uite ce e, am spus eu. Nu vin.

— Cum adică nu vii? Ce s-a întâmplat?

I-am explicat situația părinții-la-închisoare/eu-într-un-tren-în-toiul-viscolului/viața-nu-funcționează-conform-planului, pe cât de bine am putut. Am încercat să păstrez un ton optimist, ca și când aș fi găsit situația asta amuzantă, mai mult pentru a nu începe să bocesc într-un tren întunecat, plin de persoane necunoscute stupefiate.

Un alt icnet. Suna de parcă muta ceva.

— O să fie bine, a spus el după o clipă. Sam se ocupă de asta, nu-i așa?

— Ei bine, dacă vrei să spui că nu-i scoate de la închisoare, atunci, da. El nici măcar nu pare îngrijorat.

— Probabil că e doar o închisoare districtuală mică, a răspuns el. N-o să se întâmple nimic grav. Și dacă Sam nu e îngrijorat, atunci va fi bine. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă o să ne vedem peste vreo două zile.

— Da, dar e Crăciunul, am spus eu.

Vocea mi-a devenit mai răgușită și mi-am înăbușit o lacrimă. El a tăcut câteva secunde.

— Lee, știu că ți-e greu, a spus el într-un târziu, dar va fi bine. Chiar va fi. E doar unul dintre acele lucruri nașpa.

Știam că încerca să mă calmeze și să mă consoleze, dar totuși. Unul dintre acele lucruri nașpa? Asta nu era

unul dintre acele lucruri nașpa. Unul dintre acele lucruri nașpa e să ți se strice mașina sau să faci enterocolită, sau ca luminițele defecte de Crăciun să scoată scântei și să-ți ardă gardul viu. I-am spus aceste lucruri, iar el a oftat, dându-și seama că aveam dreptate. A icnit din nou.

— Tu ce tot faci acolo? l-am întrebat smiorcăindu-mă.

— Car o șuncă imensă, a spus el. Va trebui să plec într-un minut. Uite ce e, o să organizăm alt Crăciun când te întorci. Îți promit. O să găsim noi timp. Nu-ți face griji. Sună-mă când ajungi acolo, bine?

I-am promis că așa aveam să fac, iar el a închis și și-a văzut de căratul șuncii. Eu mă zgâiam la telefonul care acum amuțise.

Uneori, fiindcă eram împreună cu Noah, îi compătimeam pe cei căsătoriți cu politicieni. Îți dai seama că au vieți private, dar, fiindcă iubesc persoana alături de care își împart viața, sfârșesc prin a fi atrași într-un vârtej teribil și curând încep să facă din mână și să zâmbească forțat în fața aparatelor de fotografiat, cu baloane care cad peste ei și cu paznicii care le dau la o parte din drum pentru ca el să ajungă lângă Celălalt Om Extrem de Important, care e Perfect.

Știu că nimeni nu e perfect, că dincolo de fiecare fațadă a perfecțiunii există un haos chinuitor de subterfugii și de dureri tăinuite... dar, chiar și luând asta în considerare, Noah era aproape perfect. Nu auzisem pe nimeni să îl vorbească de rău. Statutul lui era la fel de incontestabil precum gravitația. Când a decis să fim împreună, el și-a manifestat încrederea în mine, iar eu m-am agățat de convingerea lui. Am stat mai dreaptă. M-am simțit mai încrezătoare, mai sigură pe mine, mai importantă. Îi *plăcea* să fie văzut cu mine; prin urmare,

și mie îmi plăcea să fiu văzută cu mine, dacă acest lucru are vreo noimă.

Așa că, da, uneori, supraimplicarea lui era o durere pentru sufletul meu. Dar înțelegeam. De pildă, când trebuie să îi duci mamei tale o șuncă uriașă, întrucât șaizeci de oameni sunt pe cale să poposească la tine acasă pentru un Smorgasbord. Acest lucru trebuie pur și simplu făcut. Lucrurile dificile trebuie luate cu o doză de relaxare. Mi-am scos iPod-ul și am folosit bateria rămasă pentru a mă uita la câteva poze cu el. Apoi bateria a murit.

Mă simțeam atât de singură în acel tren... un soi de singurătate nefirească și ciudată, care pur și simplu mă sfredelea. Trecuse dincolo de hotarul fricii, dar ajunsese la limita tristeții. Eram obosită, dar nu genul acela de oboseală care trece cu ajutorul somnului. Era întuneric și mohorât, și totuși nu mi se părea că lucrurile aveau să se îmbunătățească dacă luminile se aprindeau. În orice caz, aș fi putut doar să privesc mai bine situația neplăcută în care mă aflam.

Mă gândeam să-mi sun bunicii. Știau deja că urma să stau la ei. Sam mi-a spus că îi sunase. Ei ar fi fost fericiți să vorbească cu mine, însă eu nu prea aveam dispoziția necesară. Bunicii mei sunt oameni cumsecade, dar sunt prea palavragii. De exemplu, dacă băcănia rămâne fără pizza congelată sau fără supa căreia i-au făcut reclamă în revistă, iar ei s-au dus la magazin doar pentru a cumpăra acel lucru, vor sta acolo vreo jumătate de oră, dezbătând ce-ar trebui să facă în continuare. Dacă îi sunam, fiecare aspect al vizitei mele ar fi fost discutat în cele mai mici detalii. Ce pătură voiam? Mai mâncam biscuiți? Trebuia bunicul să cumpere mai mult șampon? Era întotdeauna drăguț, dar în clipa de față era mult prea mult pentru mintea mea.

Îmi place să cred că sunt o persoană care rezolvă problemele cu ușurință. Trebuia să-mi iau gândurile de la această stare depresivă. Am tras bagajul ca să văd ce reușisem să adun atunci când am fost zorită să ies din casă. Am descoperit că eram jalnic de nepregătită pentru această călătorie. Înșfăcasem câteva lucruri esențiale — niște lenjerie intimă, blugi, două pulovere, câteva cămăși și ochelarii. Nu mai aveam baterie la iPod. Luasem cu mine doar o singură carte. Era *Mănăstirea Northanger*, pe care o aveam la engleză pe lista romanelor de citit în vacanța de iarnă. Era o carte bună, dar nu chiar ceea ce îți dorești când simți mâna osândei furișându-se spre tine.

Prin urmare, în următoarele două ore pur și simplu m-am uitat pe geam în timp ce soarele apunea, cerul roz bombon devenea argintiu și prima zăpadă începea să cadă. Știam că era frumos, dar una e să știi că un anumit lucru e frumos și alta să îți pese de el, iar mie nu îmi păsa. Fulgii au devenit mai mari și au început să cadă și mai repede, până ce au umplut peisajul și nu mai vedeai decât o întindere de alb. Fulgii veneau din toate direcțiile, ba chiar și de dedesubt, făcându-mă să amețesc și să mă simt puțin rău.

Pe culoar treceau niște oameni care duceau cutii cu mâncare — chipsuri, sucuri și sendvișuri. Evident, pe undeva prin tren exista o sursă de mâncare. La gară, Sam îmi băgase în buzunar cincizeci de dolari, care cu siguranță aveau să fie recuperați de la părinții mei de îndată ce urmau să respire din nou aerul libertății. Nu prea mai aveam ce să fac, așa că m-am ridicat și m-am îndreptat spre vagonul-restaurant, unde am fost imediat informată că nu mai aveau decât niște minipizze încălzite la microunde, două brioșe, câteva batoane de

ciocolată, o pungă de nuci și câteva fructe amărâte. Voiam să îi complimentez pentru că se pregătiseră atât de bine în această perioadă aglomerată a sărbătorilor, dar tipul care lucra la tejghea părea foarte abătut. Nu avea nevoie de sarcasmul meu. Am cumpărat o minipizza, două batoane de ciocolată, brioșele, nucile și o ciocolată caldă. Părea inteligent din partea mea să adun ceva provizii pentru restul călătoriei, dacă lucrurile aveau să meargă la fel de repede ca până acum. I-am îndesat în borcanul de bacșiș o bancnotă de cinci dolari, iar el mi-a mulțumit.

M-am așezat pe unul dintre scaunele goale de la perete. Acum, trenul se hurducăia cam tare, deși încetinise. Vântul ne biciuia din ambele părți. Am lăsat pizza neatinsă și mi-am fript buzele cu ciocolata caldă. La urma urmei, cam asta era acțiunea de care urmau să aibă parte pentru câteva zile.

— Te deranjează dacă mă așez aici? m-a întrebat o voce.

Mi-am ridicat privirile și am zărit un băiat incredibil de chipeș aplecat deasupra mea. L-am observat din nou și tot din nou nu prea mi-a păsat. Dar a avut un impact mai mare decât zăpada. Părul lui era la fel de întunecat ca al meu, ceea ce înseamna că era brunet. Totuși, era mai lung decât al meu. Al meu e lung cam până la bărbie. Al lui era prins într-o coadă de cal. Părea a fi un indian cu pomeți înalți. Jacheta subțire de denim pe care o purta nu îi conferea mai deloc protecție împotriva vremii aspre. Totuși, în ochii lui exista ceva care m-a atins la punctul sensibil — părea a fi încurcat, de parcă îi era greu să-i țină deschiși. Tocmai își cumpărase o cafea, pe care o ținea cumva cu subînțeles.

— Deloc, am spus eu.

Și-a ținut capul plecat când s-a așezat, dar am văzut că se tot uita la mâncarea pe care o aveam în cutie. Mi-am dat seama că era mult mai flămând decât mine.

— Ia și tu, i-am spus. Le-am cumpărat înainte să rămână fără nimic. Dar nici măcar nu mi-e foame. Nu m-am atins deloc de pizza asta.

A existat o clipă de împotrivire, dar am împins-o spre el.

— Acum îmi dau seama că arată mai mult a farfurioară pentru pizza, am adăugat eu. Era tot ce mai aveau. Zău. Ia-o!

El mi-a zâmbit ușor.

— Eu sunt Jeb, a spus.

— Julie, i-am răspuns eu.

Nu prea aveam chef să trec prin conversația „Jubilee? Numele tău e *Jubilee*? Spune-mi, ce folosești la muncă — ulei pentru bebeluși sau vreun soi de ulei de nuci? Și șterge cineva bara după fiecare folosire?" Tot ce v-am explicat la început. Cei mai mulți oameni îmi spun Julie. Noah îmi spunea Lee.

— Încotro te îndrepți? m-a întrebat el.

Nu inventasem nicio poveste de rezervă pentru problema părinților mei sau pentru motivul pentru care mă aflam aici. Adevărul era un pic cam prea mult pentru a fi oferit unui necunoscut.

— Mă duc în vizită la bunicii mei, am spus. Schimbare de plan în ultimul moment.

— Unde locuiesc ei? m-a întrebat, privind zăpada care lovea fereastra trenului.

Era imposibil să-ți dai seama unde se sfârșea cerul și unde începea pământul. Norul de zăpadă se prăbușise peste noi.

— În Florida, am spus.

— Ai ceva de mers. Eu mă duc în Gracetown, următoarea stație.

Am încuviințat. Auzisem de Gracetown, dar habar n-aveam unde se află. Undeva pe această cărare lungă și înzăpezită dintre mine și nicăieri. I-am întins din nou cutia, dar el a refuzat cu o clătinare din cap.

— E în regulă, a spus el. Dar mersi pentru pizza. Mi-era o foame de lup. Am ales o zi proastă pentru a călători. Bănuiesc că n-am avut de-ales. Uneori pur și simplu trebuie să faci anumite lucruri de care nu ești sigur...

— Pe cine te duci să vezi? l-am întrebat.

Și-a coborât din nou privirea și a împăturit farfuria de carton pe care stătuse minipizza.

— Mă duc să mă văd cu prietena mea. Mă rog, e oarecum prietena mea. Am tot încercat s-o sun, dar nu am semnal.

— Eu am, am spus, scoțându-mi telefonul. Folosește-l pe-al meu. Luna asta nu mi-am consumat aproape deloc din minutele alocate.

Jeb a luat telefonul cu un zâmbet larg. Când s-a ridicat, am observat cât de înalt și de lat în umeri era. Dacă nu l-aș fi fost atât de devotată lui Noah, aș fi fost de-a dreptul îndrăgostită de el. A traversat vagonul, oprindu-se în capătul celălalt. L-am văzut tastând numărul, dar a închis telefonul fără să vorbească.

— N-am putut să dau de ea, a spus, așezându-se din nou și înapoindu-mi telefonul.

— Așadar, am spus zâmbind. E oarecum prietena ta? Încă nu ești sigur dacă sunteți împreună?

Îmi aduc bine aminte de acele momente când eu și Noah ne-am combinat și eu încă nu știam dacă eram

prietena lui. Am fost delicios de agitată în toată acea perioadă.

— M-a înșelat, a spus el simplu.

O, înțelesesem greșit. Rău de tot. Am simțit un junghi de durere pentru el, chiar în piept. L-am simțit cu adevărat.

— Nu e vina ei, a spus el după o clipă. Nu de tot. Eu...

Nu am mai apucat să aud ce s-a întâmplat, întrucât ușa vagonului s-a deschis și am auzit un cârâit, genul acela de cârâit pe care obișnuia să-l facă Beaker — cacaduul nostru oribil și unsuros pe care îl avuseserăm ca animal de casă în clasa a patra. Beaker era pasărea pe care Jeremy Rich o învățase să urle cuvântul *fund.* Beaker adora să cârâie și să urle cuvântul *fund*, și o făcea chiar foarte bine. Îl puteai auzi până în baia fetelor. La un moment dat, Beaker a fost mutat în cancelaria profesorilor, unde bănuiesc că ai voie să îți întinzi aripile unsuroase și să urli „fund" cât poftești.

Totuși, nu era Beaker cel care urla „fund". Erau paisprezece fete în treninguri mulate, identice, care aveau scris pe fund MAJORETELE DE LA RIDGE. (Un alt fel de a urla „fund", bănuiesc.) Fiecare fată își avea numele scris pe jachetă. S-au adunat toate în jurul barului, strigând din toți rărunchii. Speram și mă rugam să nu spună toate odată „O, Doamne, Dumnezeule!", dar rugăciunile mele nu au fost ascultate, poate fiindcă Dumnezeu erau ocupat ascultându-le pe ele.

— Nu *există* proteine slabe, am auzit-o spunând pe una dintre ele.

— Ți-am *spus,* Madison. Ar fi trebuit să mănânci rulourile alea cu salată când ai avut ocazia.

— Mă gândeam că au măcar *piept de pui*!

Spre disperarea mea, am observat că ambele fete care purtau această conversație aveau numele de Madison. Ba mai rău: alte trei fete se numeau Amber. Mă simțeam ca și când aş fi fost prinsă într-un experiment social eşuat — poate unul bazat pe androizi.

Câteva fete din acel grup s-au întors la noi. Adică, spre noi. S-au întors spre mine și Jeb. Ei bine, de fapt s-au întors doar spre Jeb.

— O, Doamne, Dumnezeule! a exclamat una dintre fetele Amber. Nu e asta cea mai nasoală călătorie care a avut loc vreodată? Ați văzut zăpada?

Această Amber era foarte isteață. Ce avea să observe în continuare? Trenul? Luna? Excentricitățile hilare ale existenței umane? Propria ei căpățână?

N-am spus nimic din toate astea, întrucât nu era una dintre dorințele mele să mor de mâna unei majorete. Și, oricum, Amber nu vorbise cu mine. Amber habar n-avea că eram și eu prezentă acolo. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Jeb. Aproape că puteai vedea nucleul robotic din corneele ei făcând toate ajustările necesare și scanându-l în detaliu.

— E destul de nasol, a răspuns el politicos.

— Mergem în Florida?

A spus-o exact așa, ca pe o întrebare.

— Ar trebui să fie mai drăguț acolo, a spus el.

— Da. Asta *dacă* ajungem. Participăm la concursul local de majorete? Ceea ce e cam naşpa, fiindcă sunt sărbătorile? Dar poate că am sărbătorit Crăciunul mai devreme? L-am avut pe-al nostru ieri?

Abia atunci am observat că toate aveau lucruri nou-nouțe. Telefoane strălucitoare, brățări și lanțuri superbe cu care se jucau, manichiuri recent făcute, modele de iPod de care nu mai văzusem niciodată.

Amber Unu s-a așezat alături de noi — dintr-o mișcare studiată, cu genunchii lipiți și cu călcâiele în afară. Poziția arogantă a unei persoane care cândva fusese cea mai adorabilă fată din vecini.

— Ea e Julie, a spus Jeb, prezentându-mă noii noastre prietene.

Amber mi-a spus că pe ea o cheamă Amber, apoi a trăncăit numele celorlalte Ambere și Madisoane. Mai aveau și alte nume, dar pentru mine pe toate le chema Amber și Madison. Părea mai în siguranță să gândesc așa. Cel puțin exista posibilitatea de a avea dreptate.

Amber a început să pălăvrăgească, povestindu-ne totul despre acel concurs. A izbutit să facă acel lucru uimitor în care mă includea și pe mine în conversație *și* mă ignora în același timp. În plus, îmi trimitea și un mesaj mental — profund subliminal — că voia să mă ridic și să-mi ofer locul unei fete din tribul ei. Oricum ocupaseră fiecare bucățică liberă din vagon, jumătate dintre ele vorbind la telefon, cealaltă jumătate golind rezerva de apă, cafea și cola light.

M-am hotărât că nu de asta aveam nevoie pentru a-mi îmbunătăți starea de spirit.

— Mă întorc la locul meu, am spus.

Totuși, imediat ce m-am ridicat, trenul a încetinit simțitor, aruncându-ne pe toți cu capul înainte, într-un ocean de lichide fierbinți și reci. Roțile au protestat scârțâind în timp ce se târau pe șine, apoi ne-am oprit brusc. Am auzit în tot trenul cum s-au prăbușit bagajele din suporturi și cum au căzut oamenii care stăteau în picioare. Oameni ca mine. Am aterizat pe o Madison și mi-am lovit bărbia și obrazul de ceva. Nu eram sigură ce anume a fost, întrucât luminile s-au stins exact în acel

moment, stârnind un scâncet de panică asurzitor. Am simțit două mâini ajutându-mă să mă ridic, și nu a fost nevoie să văd ca să știu că era Jeb.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Da. Cred.

Un pâlpâit, apoi luminile s-au aprins rând pe rând. Câteva Ambere stăteau agățate de bar pentru a-și salva viața. Podeaua era plină de mâncare. Jeb s-a aplecat și a ridicat ceea ce cândva fusese telefonul lui, acum doar o chestie ruptă-n două. Îl mângâia ca și când ar fi fost o vrăbiuță rănită.

Difuzoarele au pârâit, iar vocea care s-a auzit părea extrem de voioasă — nu era acel ton rece, autoritar pe care îl foloseau când anunțau opririle.

— Stimați călători, a spus vocea, vă rugăm să rămâneți calmi. Un conductor va veni să verifice compartimentele dumneavoastră pentru a vedea dacă a fost rănit cineva.

Mi-am lipit fața de geamul rece pentru a vedea ce se întâmplă. Ne opriserăm lângă ceea ce părea a fi un drum lat cu multe benzi, probabil o autostradă interstatală. Peste drum se afla o firmă galbenă luminoasă, suspendată deasupra drumului. Era dificil să vezi prin zăpada abundentă, dar am recunoscut culoarea și forma. Era firma luminoasă a unui restaurant Waffle House. Lângă tren, un membru al echipajului înainta cu greutate prin zăpadă, verificând cu lanterna pe sub vagon.

O femeie-conductor a deschis ușa vagonului nostru și a început să-i verifice pe toți cei prezenți. De pe cap îi lipsea chipiul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu când a ajuns și la noi. Se pare că ne-am cam împotmolit.

S-a aplecat și s-a uitat pe geam, apoi a scos un fluierat lung.

— Scumpo, nu mergem nicăieri, a spus ea pe un ton coborât. Suntem la intrarea în Gracetown. Începând de-aici, linia de tren o ia în jos și e complet acoperită de zăpadă. Poate că, până dimineață, vor trimite câteva vehicule de urgență să ne ia. Dar nu știu. Nu pun rămășag pe asta. În orice caz, ești rănită?

— Sunt bine, am asigurat-o eu.

Amber Unu se ținea de încheietura mâinii.

— Amber! a exclamat o altă Amber. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am răsucit-o, s-a plâns Amber Unu. Rău de tot.

— Aia e încheietura ta de sprijin la aruncarea ca la baschet!

Șase majorete indicau (deloc subtil) că voiau să mă dau din drum, astfel încât să poată ajunge la colega lor rănită și să o așeze pe banchetă. Jeb era prins în această îmbulzeală. Luminile s-au redus la minimum, sistemul de încălzire s-a oprit zgomotos și difuzoarele au pârâit din nou.

— Stimați călători, a spus vocea, vom mai reduce din alimentarea cu energie electrică pentru a face economie. Dacă aveți pături sau pulovere, vă recomandăm să le folosiți acum. Dacă există cineva care mai dorește articole pentru a se încălzi, vom încerca să vă oferim orice putem. Dacă aveți haine groase în plus, vă rugăm să împrumutați și altora.

M-am uitat din nou la firma galbenă, apoi la adunătura de majorete. Aveam două opțiuni — puteam rămâne aici, în acest tren rece, întunecat și împotmolit, sau puteam *face* cu adevărat ceva. Puteam să preiau frâiele acestei zile care fugise de mine de prea multe ori. Nu avea

cum să fie greu să traversez strada și să ajung la Waffle House. Probabil că aveau căldură și multă mâncare. Merita să încerc, plus că era un plan pe care Noah sigur l-ar fi aprobat. Proactiv. Mi-am croit drum printre Ambere pentru a ajunge la Jeb.

— Peste drum e un Waffle House, i-am spus. Mă duc să văd dacă e deschis.

— Un Waffle House? m-a întrebat Jeb. Probabil că suntem la periferia orașului, pe I–40.

— Nu fi nebună, a spus Amber Unu. Dacă pleacă trenul?

— Nu pleacă, am spus eu. Tocmai am vorbit cu conductoarea. Suntem blocați aici toată noaptea. Acolo probabil că au căldură și mâncare, și un loc unde oamenii se pot mișca. Ce altceva putem face?

— Am putea exersa mișcările noastre de entuziasm, a sugerat o Madison cu un firicel de voce.

— Te duci singură? m-a întrebat Jeb.

Mi-am dat seama că voia să vină, însă Amber se sprijinea acum de el de parcă viața ei depindea de el.

— Voi fi bine, am spus. E peste drum. Dă-mi numărul tău și...

Și-a ridicat telefonul pentru a-mi aminti de necazul lui. Am încuviințat și mi-am ridicat rucsacul.

— Nu stau mult, am spus. Trebuie să mă întorc, nu-i așa? Unde altundeva mă pot duce?

Capitolul 3

Trăgând cu ochiul de pe culoarul rece, alunecos din pricina zăpezii care intrase pe ușa deschisă, am văzut că membrii echipajului mergeau pe lângă tren, cu lanternele în mâini. Se aflau la câteva vagoane distanță, așa că am putut să evadez.

Treptele de metal erau abrupte, înalte și complet acoperite de zăpadă înghețată. În plus, distanța dintre tren și pământ era cam de un metru. M-am așezat pe ultima treaptă umedă, zăpada așternându-se în creștetul meu, și mi-am dat drumul. Am aterizat în patru labe în zăpada înaltă cam de treizeci de centimetri, udându-mi colanții, dar nu a fost foarte dureros. Nu aveam mult de mers. Eram chiar lângă drum, la o distanță de vreo șase metri sau cam așa ceva. Nu trebuia decât să ajung acolo, să traversez, să merg pe sub pasajul rutier și să ajung la destinație. Nu avea să-mi ia decât un minut sau două.

N-am mai traversat niciodată o șosea interstatală cu șase benzi. Nu se mai ivise niciodată ocazia, iar dacă s-ar fi întâmplat, ar fi părut o idee proastă. Dar nu existau deloc mașini pe stradă. Ziceai că era sfârșitul lumii, un

nou început al vieții, vechea ordine dispărând pentru totdeauna. Mi-a luat vreo cinci minute să traversez dintr-o parte într-alta, având în vedere că vântul aspru bătea cu putere și fulgii de zăpadă continuau să-mi intre în ochi. Imediat ce am ajuns pe partea cealaltă, a trebuit să mai traversez o întindere de... ceva. Ar fi putut fi iarbă sau ciment, sau încă o bucată de drum — acum nu era decât ceva alb și adânc. Indiferent ce-o fi fost, în zăpadă era îngropată și o bordură, de care m-am împiedicat. Când am ajuns la ușă, eram plină de zăpadă.

La Waffle House era cald. De fapt, încăperea era atât de supraîncălzită, încât geamurile se aburiseră, făcând ca abțibildurile mari cu motive de Crăciun să se dezlipească și să atârne. În boxe bubuiau cântece jazz de Crăciun, vesele precum o criză alergică. Mirosurile predominante erau de detergent pentru parchet și de ulei pentru gătit ultrafolosit, însă exista și o vagă speranță de ceva mai bun. Nu cu mult timp în urmă, aici se prăjiseră cartofi și ceapă — și avuseseră un gust bun.

În ceea ce privește oamenii, situația nu era mai roz. În bucătărie se auzeau două voci masculine, amestecate cu lovituri de palme și râsete. În cel mai îndepărtat colț se afla o femeie, care zăbovea într-un nor format din propriile nefericiri, având în față o farfurie plină cu mucuri de țigară. Singurul angajat din sală era un tip, probabil de vârsta mea, stând de pază lângă casa de marcat. Cămașa uniformei Waffle House îi era lungă și scoasă din pantaloni, iar părul țepos îi ieșea de sub cozorocul care îi atârna pe cap. Pe ecusonul lui scria DON-KEUN. Când am intrat, citea o revistă de benzi desenate. Prezența mea i-a luminat întru câtva privirea.

— Salut! a spus el. Ți-e frig.

Se vedea cu ochiul liber. Am încuviințat cu o mișcare a capului.

Plictiseala îl mistuise pe Don-Keun. Puteai auzi asta în vocea lui, o puteai vedea în felul în care stătea gârbovit deasupra casei de marcat, de parcă ar fi fost învins.

— În seara asta, totul e gratis, a spus el. Poți să comanzi orice dorești. Aceste ordine vin din partea bucătarului și a asistentului manager provizoriu. Iar eu sunt ambele.

— Mersi, am spus.

Cred că era pe cale să mai spună ceva, dar a tresărit stânjenit când bătaia cu palme din spate a devenit din ce în ce mai zgomotoasă. În fața unuia dintre scaunele de la bar se afla un ziar și câteva cești de cafea. M-am dus să mă așez câteva locuri mai încolo, într-un efort de a fi cât de cât sociabilă. Când am dat să mă așez, Don-Keun a făcut un salt brusc în direcția mea.

— Ăăă, nu cred că e indicat să...

A tăcut și a făcut un pas înapoi când cineva a apărut din direcția toaletelor. Era un bărbat, la vreo șaizeci de ani, cu păr blond, cu o ușoară burtă, de la cam multă bere, și ochelari. A, și era îmbrăcat în staniol. Din cap până-n picioare. Ba chiar avea și o pălărie din staniol. Ridicol.

Tipul de Staniol s-a așezat pe scaunul cu ziarul și ceștile de cafea și, înainte să pot face vreo mișcare, m-a salutat cu o înclinare a capului.

— Cum te simți în seara asta? m-a întrebat el.

— Am avut și zile mai bune, am răspuns eu cât se poate de sincer.

Nu știam încotro să mă uit — la chipul sau la trupul lui extrem de strălucitor.

— Nu e o seară potrivită să ieși din casă.

— Mda, am spus, alegând abdomenul lui extrem de strălucitor ca punct de focalizare. Deloc potrivită.

— Ai nevoie de remorcare?

— Dacă poți remorca trenuri, da.

A cugetat o clipă la asta. E întotdeauna ciudat când o persoană nu își dă seama că glumești și se gândește o vreme la ceea ce ai spus. Ridicați asta la putere a doua atunci când persoana respectivă e îmbrăcată în staniol.

— E prea mare, a răspuns el într-un târziu, clătinând din cap. N-o să meargă.

Don-Keun a clătinat din cap la rându-i și mi-a aruncat acea privire de retrage-te-din-discuție-cât-mai-poți-e-prea-târziu-să-mă-mai-salvezi.

Am zâmbit și am încercat să mă arăt foarte interesată de meniu. Mi se părea normal să comand ceva. L-am studiat îndelung, de parcă nu mă puteam decide ce să aleg între un sendviș de gofre sau crochete cu cașcaval.

— Poftim o cafea, a spus Don-Keun, apropiindu-se de mine și întinzându-mi o ceașcă.

Cafeaua avea gust de ars și un miros rânced, dar nu era cazul să fiu pretențioasă. Oricum, presupun că încerca să-mi sară în ajutor.

— Spuneai că te aflai în tren? m-a întrebat el.

— Da, am spus, arătând spre fereastră.

Atât Don-Keun, cât și Tipul de Staniol s-au întors să se uite, însă viscolul se întețise. Trenul era invizibil.

— Nu, a spus din nou Tipul de Staniol. Trenurile n-or să meargă.

Și-a aranjat manșetele de staniol pentru a sublinia această remarcă.

— Te ajută? am întrebat, simțind în cele din urmă nevoia de a menționa acest lucru evident.

— Ce anume să mă ajute?
— Chestia aia. E ca și chestia aia pe care o îmbracă atleții atunci când își termină maratonurile?
— Care chestie?
— Staniolul.
— Care staniol? m-a întrebat el.

Auzind asta, am abandonat politețea (și pe Don-Keun) și m-am dus să mă așez lângă fereastră, privind cum geamul vibra atunci când era lovit de zăpadă și de vânt.

Departe, Smorgasbordul era în plină desfășurare. Până acum, mâncarea probabil se terminase: bucățile imense de șuncă, fripturile de curcan gătite în fel și chip, chiftelele de carne, cartofii cu smântână, budinca de orez, prăjiturile, toate cele patru feluri de pește marinat...

Cu alte cuvinte, nu era un moment prielnic să-l sun pe Noah. Cu toate că el îmi spusese să-l sun când aveam să ajung acolo. Cam până aici ajunsesem.

Așa că l-am sunat și am fost imediat redirecționată către căsuța vocală. Nu plănuisem ce urma să-i spun sau ce fel de atitudine aveam să adopt. Am mers pe „amuzant-ha-ha" și am lăsat un mesaj rapid și probabil neinteligibil despre cum rămăsesem împotmolită într-un orășel ciudat, de-a lungul șoselei interstatale, la un Waffle House, cu un bărbat îmbrăcat în staniol. Abia când am închis mi-am dat seama că probabil avea să creadă că glumeam — că făceam glume *ciudate* — și că-l sunam când era ocupat până peste cap. Probabil că mesajul avea să-l enerveze.

Eram pe cale să-l sun din nou și să folosesc o voce mult mai sinceră și mai tristă pentru a-l lămuri că cele menționate anterior nu erau o glumă... când s-a auzit

șuieratul vântului, o ușoară aspirație în clipa în care ușile s-au deschis și apoi a apărut încă o persoană printre noi. Era înaltă, subțire și, aparent, de sex masculin. Dar era greu să mai vezi ceva, întrucât pe cap, mâini și picioare avea înfășurate sacoșe de plastic umede. Așadar, în această încăpere se aflau doi oameni care foloseau articole nevestimentare pe post de haine.

Începea să-mi displacă Gracetown.

— Am pierdut controlul mașinii pe Sunrise, a spus tipul adresându-se nimănui în mod special. A trebui s-o abandonez.

Don-Keun a încuviințat înțelegător.

— Ai nevoie de remorcare? a întrebat Tipul de Staniol.

— Nu, mersi. Ninge atât de abundent, încât nici măcar nu știu dacă o mai pot găsi.

În timp ce-și scotea sacoșele, s-a dovedit că tipul arăta normal, cu păr creț, închis la culoare și umed, destul de slăbuț, cu o pereche de blugi puțin cam prea mari pentru el. A aruncat o privire spre bar, după care s-a îndreptat spre mine.

— Te superi dacă mă așez aici? m-a întrebat el pe un ton aproape șoptit.

A dat din cap spre Tipul de Staniol. Evident, nici el nu voia să se așeze acolo.

— Deloc, am răspuns.

— E inofensiv, a spus tipul, tot șoptit. Dar vorbește cam mult. Odată m-am pricopsit cu el cam jumătate de oră. Îi plac mult ceștile. Poate vorbi mult și bine despre cești.

— Tot timpul poartă staniol?

— Nu cred că l-aș recunoaște fără el. Apropo, mă numesc Stuart.

— Eu sunt... Julie.

— Cum de-ai ajuns aici? m-a întrebat el.

— Trenul meu, am spus, gesticulând spre peisajul de zăpadă și întuneric. Am rămas împotmoliți.

— Încotro mergeai?

— În Florida. Să-mi văd bunicii. Părinții mei sunt la închisoare.

M-am hotărât că merita încercarea de a strecura informația în conversație pur și simplu. Am primit reacția la care mă așteptam oarecum. Stuart a râs.

— Ești cu cineva? m-a întrebat el.

— Am un prieten, am spus.

De obicei nu sunt atât de proastă, vă jur. Creierul meu încă era setat pe Noah. Mă gândeam întruna le mesajul meu tâmpit.

Colțurile gurii lui Stuart s-au încrețit, ca și când se abținea să nu râdă. A bătut darabana cu degetele pe masă și a zâmbit de parcă încerca să dea uitării momentul meu stânjenitor. Ar fi trebuit să profit de șansa pe care mi-a oferit-o, dar nu puteam lăsa lucrurile așa. A trebuit să dreg cumva lucrurile.

— Singurul motiv pentru care am spus asta, am început eu, văzând direcția eșuată a conversației deschizându-se în fața mea și luând poziția de alergare, e pentru că trebuie să-l sun. Dar nu am semnal.

Da. Furasem povestea lui Jeb. Totuși, din păcate, când am vorbit, nu am avut în vedere faptul că telefonul se afla în fața mea, afișând cu mândrie toate liniuțele semnalului. Stuart a aruncat o privire spre el, apoi s-a uitat la mine, dar nu a spus nimic.

Acum aveam *cu adevărat* ceva de demonstrat. Nu puteam s-o las baltă până ce nu îi arătam cât de întreagă la cap eram.

— Nu aveam până acum.
— Probabil e din cauza vremii, a spus el cu amabilitate.
— Probabil. Am să încerc acum. Durează un minut.
— Vorbește cât dorești, a spus el.
Destul de corect. Se așezase lângă mine doar pentru a scăpa de o conversație lungă despre cești cu Tipul de staniol. Nu era ca și când trebuia să ne dăm socoteală unul altuia. Probabil că Stuart era fericit că întrerupeam această conversație. S-a ridicat și și-a dat jos paltonul în timp ce eu sunam. Pe dedesubt purta o uniformă Target, plus alte câteva sacoșe de plastic, care i-au căzut din pliurile interioare ale paltonului, vreo douăsprezece la număr. Le-a ridicat liniștit și le-a împăturit.
Când am dat din nou de căsuța vocală a lui Noah, am încercat să-mi ascund frustrarea întorcându-mă cu capul spre fereastră. Nu voiam să las de față cu Stuart continuarea patetică a mesajului meu, așa că pur și simplu am închis.
Când m-am așezat, Stuart a ridicat ușor din umeri, ca și când ar fi întrebat „Nimic?"
— Probabil că sunt ocupați cu Smorgasbordul, am spus eu.
— Smorgasbordul?
— Familia lui Noah e tangențial suedeză, așa că de Crăciun organizează un minunat Smorgasbord.
L-am văzut ridicând dintr-o sprânceană când am spus „tangențial". Folosesc cuvântul ăsta de multe ori. E unul dintre preferatele lui Noah. L-am adoptat de la el. Mi-aș dori să-mi amintesc să nu-l folosesc cu alți oameni, întrucât e oarecum *cuvântul nostru*. De asemenea, când te străduiești să convingi un necunoscut că nu ai scăpat de la balamuc, să arunci o expresie de genul „tangențial suedeză" nu e cea mai bună alegere.

— Toată lumea adoră Smorgasbordul, a spus el vesel.

Era timpul să schimb subiectul.

— Target, am spus, gesticulând spre cămașa lui.

Problema e că am spus „Tarje" cu acea pronunție franțuzească, deloc amuzantă.

— Corect, a spus el. Acum înțelegi de ce a trebuit să-mi risc viața pentru a ajunge la muncă. Când ai un serviciu important ca al meu, trebuie uneori să riști; altminteri, societatea nu funcționează. Probabil că tipul ăla vrea neapărat să dea un telefon.

Stuart a gesticulat spre fereastră, iar eu m-am întors. Jeb se afla la cabina telefonică de afară, care era înconjurată de jumătate de metru de zăpadă. Se chinuia să deschidă ușa cabinei.

— Bietul Jeb, am spus eu. Ar trebui să-i împrumut telefonul meu... acum că am semnal.

— Ăla e Jeb? Ai dreptate... Stai puțin... cum de-l cunoști pe Jeb?

— Se afla în trenul cu care am venit. Mi-a spus că venea în Gracetown. Bănuiesc că plănuiește să meargă pe jos până acolo sau ceva de genul.

— Se pare că el vrea neapărat să dea un telefon, a spus Stuart, dând la o parte acadeaua de Crăciun de pe geam pentru a vedea mai bine. De ce nu-și folosește telefonul?

— Telefonul lui s-a făcut zob când ne-am bușit.

— Bușit? a repetat Stuart. Trenul vostru s-a... bușit?

— S-a bușit de zăpadă.

Stuart voia să continue pe acest subiect, când ușa s-a deschis brusc, iar fetele au dat năvală înăuntru. Toate paisprezece, scâncind și țipând, și lăsând peste tot fulgi de zăpadă.

— O, Doamne, Dumnezeule! am exclamat eu.

Capitolul 4

O situație neplăcută poate fi cu ușurință înrăutățită de paisprezece majorete surescitate.

A durat aproximativ trei minute până ca modestul Waffle House să se transforme în noile birouri ale firmei de avocatură Amber, Amber, Amber și Madison. Și-au format tabăra într-un șir de separeuri în colțul opus față de locul în care stăteam noi. Câteva dintre ele au dat din cap spre mine, ca și când ar fi spus „A, bun, n-ai murit", dar în mare, nu erau interesate de nimeni altcineva.

Desigur, asta nu înseamnă că niciuna nu avea vreun interes pentru *ei*.

Don-Keun era un tip nou. În clipa în care au sosit, el a dispărut pentru o secundă. Am auzit niște țipete entuziaste venind de undeva din spatele bucătăriei de la Waffle House, apoi Don-Keun a revenit, chipul lui având acea strălucire asociată de obicei cu revelațiile religioase. Mi se părea obositor să-l privesc. În spatele lui mai erau doi tipi, niște acoliți în adorație.

— Doamnelor, aveți nevoie de ceva? a strigat Don-Keun pe un ton vesel.

— Putem să exersăm aici statul în mâini? a întrebat Amber Unu.

Probabil că încheietura mâinii cu care făcea mișcarea de baschet i se vindecase miraculos. Majoretele astea erau niște firi foarte tenace. Tenace și nebune. Cine o taie prin viscol pentru a exersa statul în mâini într-un Waffle House? *Eu* venisem aici doar ca să scap de ele.

— Doamnelor, a spus el, puteți face *orice* doriți.

Lui Amber Unu i-a plăcut acest răspuns.

— Crezi c-ai putea să ștergi podeaua cu un mop? Doar colțișoru' ăsta de-aici? Ca să nu ne murdărim pe mâini? Și crezi c-ai putea să pui o lumină spre noi?

Don-Keun aproape că și-a scrântit gleznele încercând să ajungă la debaraua în care ținea mopul.

Stuart urmărise toate astea fără să spună nimic. Nu avea aceeași privire încântată ca Don-Keun și prietenii lui, însă această situație îi captase atenția. Și-a înclinat capul într-o parte, ca și când încerca să rezolve o problemă matematică dificilă.

— Pe aici lucrurile au cam deviat de la normal, a spus el.

— Da, am căzut eu de acord. Ceva de genul. Există vreun alt loc unde m-aș putea duce? Un Starbucks sau altceva?

Aproape că a tresărit când am menționat Starbucks. Probabil că era unul dintre acei oameni care urau francizele, ceea ce era ciudat pentru cineva care lucra la Target.

— E închis, a spus el. Cam totul e închis. Mai e Duke și Ducesa. Ăsta s-ar putea să mai fie deschis, însă e doar un magazin universal. E ajunul Crăciunului, și cu tot viscolul ăsta...

Probabil că Stuart și-a dat seama de disperarea mea când a văzut cum îmi loveam ușor fruntea de masă.

— Eu mă întorc acasă, a spus el, întinzând mâna peste masă pentru a mă opri de la a-mi mai face rău. Ce-ar fi să vii cu mine? Cel puțin nu e îngropată în zăpadă. Maică-mea nu m-ar ierta niciodată dacă ar ști că nu te-am întrebat dacă ai nevoie de un loc unde să stai.

M-am gândit la asta. Trenul meu rece și mort se afla pe partea cealaltă a drumului. Opțiunea mea în acest moment era un Waffle House plin cu majorete și cu un tip îmbrăcat în folie de aluminiu. Părinții mei erau oaspeții statului, la câteva sute de kilometri depărtare. Și cel mai mare viscol din ultimii cincizeci de ani sosise peste noi. Da, aveam nevoie de un loc unde să stau.

Totuși, era greu să opresc mesajul „să nu accepți nimic de la necunoscuți" care se derula întruna în capul meu... cu toate că, de fapt, necunoscutul era cel care risca. În seara asta îi arătasem *clar* că îmi lipsea o doagă. Eu nu m-aș fi luat pe mine acasă.

— Uite, a spus el. Câteva dovezi ale identității mele. Asta e ecusonul meu oficial ca angajat la Target. Ei nu lasă pe *oricine* să lucreze la Target. Și uite aici permisul de conducere... Te rog să nu bagi în seamă tunsoarea... Numele, adresa, CNP-ul, toate sunt acolo.

Și-a scos cardurile din portofel pentru a termina gluma. Am observat că avea și o poză cu el și o fată, evident făcută la bal. Asta m-a liniștit. Era un tip normal, care avea o prietenă. Ba chiar avea și un nume de familie — Weintraub.

— Cât de departe e? am întrebat eu.

— Cam la opt sute de metri în direcția aia, a spus el, gesticulând spre ceea ce părea să nu fie nimic — ridicături albe, amorfe, care ar fi putut fi case, copaci sau machete în mărime naturală ale lui Godzilla.

— Opt sute de metri?

— Ei bine, opt sute de metri dacă o luăm pe scurtătură. Dacă alegem drumul cel lung, avem cam un kilometru și jumătate. N-o să se întâmple nimic. Eu aș fi putut să continui să merg, dar aici era deschis, așa că m-am oprit să mă încălzesc puțin.

— Ești sigur că ai tăi n-or să se supere?

— Vorbesc serios, maică-mea mi-ar trage vreo două pe spinare cu furtunul dacă n-aș ajuta pe cineva în ajunul Crăciunului.

Don-Keun a sărit cu mopul peste bar, fiind la un pas să și-l bage în piept. A început să curețe podeaua în jurul picioarelor lui Amber Unu. Afară, Jeb reușise să intre în cabina telefonică. El era adâncit în propria dramă. Eu eram singură.

— Bine, am spus. Am să vin.

Nu cred că a observat cineva că ne-am ridicat și am plecat, cu excepția Tipului de Staniol. Stătea cu spatele la majorete, complet dezinteresat, și ne-a salutat când ne-a văzut îndreptându-ne spre ușă.

— O să ai nevoie de-o căciulă, a spus Stuart când am pășit în vestibulul rece.

— N-am nicio căciulă. Mă duceam în Florida.

— Nici eu n-am vreuna. Dar am astea...

A ridicat sacoșele de plastic și mi-a arătat cum să le folosesc, punându-și una pe cap, legând-o o dată și vârându-i marginile înăuntru, creând astfel un turban confortabil, ciudat și umflat în vârf. Să porți o sacoșă pe cap părea a fi un lucru pe care Amber, Amber și Amber ar fi refuzat să-l facă... și am simțit nevoia să demonstrez că *eu* nu eram așa. Am luat curajoasă o sacoșă și mi-am înfășurat-o pe cap.

— Ar trebui să-ți pui și în jurul mâinilor, a spus el, întinzându-mi câteva sacoșe. Nu știu ce să facem în legătură cu picioarele tale. Probabil că îți sunt reci.

Erau reci, dar, dintr-un anume motiv, nu voiam ca el să creadă că eu nu mă puteam descurca cu asta.

— Nu, am mințit. Colanții ăștia sunt foarte groși. Iar cizmele... sunt solide. Totuși, am să iau niște sacoșe pentru mâini.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești sigură?

— Absolut.

Habar n-aveam de ce spuneam asta. Doar că mi se părea că, atunci când spuneai adevărul, recunoșteai și anumite slăbiciuni.

Din pricina vântului și a zăpezii care se acumulase, Stuart a trebuit să împingă cu putere ușa pentru a o deschide. Nu știam că zăpada putea să curgă. Văzusem fulgi mici, ba chiar și zăpadă constantă care se depunea, însă asta era lipicioasă și grea, iar fulgii aveau mărimea unor monede. În câteva secunde eram udă leoarcă. Când am ajuns la baza treptelor, am șovăit, iar Stuart s-a întors spre mine.

— Ești sigură? m-a întrebat el din nou.

Știam că ori aveam să mă întorc în acel moment, ori aveam să continui să merg.

Am aruncat o privire scurtă înapoi și le-am văzut pe cele trei fete pe care le chema Madison făcând o piramidă în mâini în mijlocul restaurantului.

— Da, am spus. Să mergem!

Capitolul cinci

Am luat-o pe un mic drum lateral, îndepărtându-ne de Waffle House și ghidându-ne doar cu ajutorul luminilor rutiere de avertizare care se aprindeau și se stingeau la fiecare secundă, creând o cărare galbenă prin întunericul nopții. Mergeam chiar pe mijlocul străzii, care avea din nou acel aer postapocaliptic. Tăcerea a domnit pentru cel puțin cincisprezece minute. Vorbitul ne fura din energia de care aveam nevoie pentru a continua să înaintăm, iar dacă deschideam gurile însemna că lăsăm aerul rece să pătrundă.

Fiecare pas era o mică încercare. Zăpada era atât de adâncă și de lipicioasă, încât era nevoie de multă forță pentru a-mi retrage piciorul. Desigur, picioarele mele înghețaseră până în acel punct în care începusem să le simt din nou calde. Pungile de pe cap și de pe mâini îmi erau cât de cât de ajutor. Când ne-am stabilit un ritm, Stuart a început să vorbească.

— Unde sunt cu adevărat părinții tăi? a întrebat el.

— La închisoare.

— Da. Ai spus asta înăuntru. Dar te-am întrebat unde sunt ei *cu adevărat*...

— Sunt *la închisoare*, am spus pentru a treia oară.

Am încercat s-o spun astfel încât să priceapă că nu mințeam. A înțeles tonul meu destul cât să nu mă întrebe din nou, dar s-a luptat o vreme cu răspunsul pe care îl primise.

— De ce? a întrebat într-un târziu.

— Ăăă, au luat parte la o... răscoală.

— Ce, sunt protestatari?

— Nu, cumpărători, am spus. Au luat parte la răscoala dintr-un magazin.

S-a oprit brusc din mers.

— Nu-mi spune c-au luat parte la răscoala Flobie din Charlotte.

— Ba chiar la aia, am spus.

— O, Doamne, Dumnezeule! Părinții tăi sunt Cei Cinci Flobie!

— Cei Cinci Flobie? am repetat eu șoptit.

— Cei Cinci Flobie au fost *subiectul* zilei la muncă. Cred că toți cumpărătorii au avut câte ceva de zis despre ei. La știri s-au difuzat toată ziua câteva transmisiuni de la tărăboiul ăla...

Știri? Transmisiuni? Toată ziua? O, minunat! Minunat, minunat, minunat. Părinți celebri — visul oricărei fete.

— Toți oamenii îi iubesc pe Cei Cinci Flobie, a spus el. Mă rog, o mulțime de oameni. Sau, cel puțin, oamenii cred că e amuzant.

Apoi probabil că și-a dat seama că pentru mine nu era atât de amuzant și că acela era motivul pentru care, în ajunul Crăciunului, rătăceam printr-un orășel ciudat, având o sacoșă pe cap.

— O să devii faimoasă, a spus el, sărind cu pași mari pentru a ajunge în fața mea. CNN sigur o să dorească

să-ți ia un interviu. „Fiica lui Flobie!" Dar nu-ți face griji. N-am să-i las să ajungă la tine!

S-a dat în spectacol prefăcându-se că-i ține la distanță pe reporteri și că lovește fotografii cu pumnul, executând o coregrafie haioasă. A reușit să mă înveselească puțin. Ba chiar am început și eu să iau parte la joc, acoperindu-mi fața cu mâinile, de parcă mă feream de blițurile aparatelor. Ne-am jucat așa o vreme. Era o bună metodă de a mă face să mai uit de probleme.

— E ridicol, am spus într-un târziu, după ce aproape am căzut încercând să mă feresc de un paparazzo imaginar. Părinții mei sunt la închisoare. Pentru o căsuță a lui Moș Crăciun din ceramică.

— Mai bine așa decât pentru trafic de droguri, a spus el, mergând din nou lângă mine. Am dreptate? Sigur că am.

— Tot timpul ești așa de vesel?

— Întotdeauna. Ți se cere asta când te angajezi la Target. Eu sunt Căpitanul Zâmbilici.

— Probabil că prietena ta adoră asta!

Am spus asta doar pentru a da impresia că eram isteață și o bună observatoare, așteptându-mă ca el să spună: „Cum de știi că am o..." Iar eu i-aș răspunde: „Am văzut poza în portofelul tău". Iar el m-ar asemui cu Sherlock Holmes, și eu nu aș mai părea atât de țicnită ca atunci când am făcut cunoștință la Waffle House. (Uneori, trebuie să aștepți puțin pentru acest soi de satisfacție, dar tot merită.)

În loc de asta, a întors iute capul spre mine, a clipit, apoi a început să meargă cu pași apăsați. Tonul jucăuș dispăruse, iar el voia să ne vedem doar de drum.

— Nu mai avem mult de mers. Însă aici trebuie să luăm o decizie. Fiindcă din acest loc putem alege una dintre

cele două variante. Drumul ăsta pe care suntem acum, care ne va lua probabil încă vreo trei sferturi de oră. Sau scurtătura.

— Scurtătura, am răspuns imediat. Evident.

— Chiar e mult, mult mai scurtă, întrucât drumul ăsta are multe curbe și scurtătura merge în linie dreaptă. În mod sigur aș fi ales-o dacă aș fi fost singur, lucru posibil acum o oră și jumătate...

— Scurtătura, am repetat.

Stând în viscol, cu zăpada și vântul arzându-mi pielea de pe față și cu capul și mâinile înfășurate în sacoșe de plastic, simțeam că nu mai aveam nevoie de nicio informație. Indiferent ce era această scurtătură, nu putea fi cu mult mai rea decât ceea ce făceam deja. Și, dacă Stuart avusese de gând să meargă pe-aici, nu exista niciun motiv pentru care nu mă putea lua și pe mine.

— OK, a spus Stuart. În principiu, scurtătura ne duce prin spatele acelor case. Casa mea e pe undeva pe-acolo, la vreo două sute de metri. Cred. Ceva de genul.

Am părăsit drumul cu luminile rutiere de avertizare și am traversat un drum complet întunecat dintre două case. În timp ce mergeam, mi-am scos telefonul din buzunar. Nu aveam niciun apel de la Noah. Am încercat să nu par deranjată de asta, însă Stuart m-a văzut.

— Niciun telefon? a întrebat el.

— Nu încă. Probabil că e ocupat.

— El știe ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Știe. Eu îi spun totul.

— E valabil și pentru el?

— Ce anume să fie valabil și pentru el?

— Ziceai că îi spui totul. Dar nu ai zis „*noi* ne spunem totul *unul celuilalt*".

Ce fel de întrebare era asta?

— Firește, am spus eu repede.

— Cum e tipul, pe lângă faptul că e tangențial suedez?

— E inteligent, am spus. Dar nu enervant de inteligent, cum sunt oamenii ăia care trebuie mereu să-ți spună cât a fost evaluarea lor GPA[5] sau să îți dea indicii subtile legate de punctajul lor SAT[6], de nivelul lor la clasă sau chestii de genul. Pentru el, totul vine de la sine. Nu muncește atât de mult pentru notele alea și nici nu îi pasă atât de tare. Dar sunt bune. Chiar bune. Joacă fotbal. E printre matleți. E cu adevărat popular.

Da, chiar am spus asta. Da, a sunat ca prezentarea unei oferte. Da, Stuart a adoptat acea mină amuzată care spunea încerc-să-nu-râd-de-tine. Dar cum ar fi trebuit să răspund la acea întrebare? Toți cei pe care îi știam îl cunoșteau pe Noah. Ei știau ce era el, ceea ce reprezenta. De obicei nu trebuia să explic nimănui nimic.

— Un CV foarte bun, a spus el, fără să pară prea impresionat. Dar cum e el?

O, Dumnezeule. Această conversație avea să continue.

— E... așa cum tocmai am spus.

— Mă refer în ceea ce privește personalitatea. E un poet nedescoperit sau ceva de genul? Dansează prin cameră când crede că nimeni nu-l vede? E amuzant ca tine? Care e *esența* lui?

Probabil că Stuart se jucase cu mintea mea în legătură cu esența asta. Totuși, era ceva în felul în care mă întrebase dacă Noah era amuzant ca mine. A fost oarecum drăguț. Iar răspunsul era nu. Noah era multe lucruri,

---

[5] În SUA, elevii de liceu și colegiu primesc o evaluare a calificativelor de la cursuri (GPA — *grade-point average*).

[6] Test standardizat pentru admiterea la colegiu.

dar amuzamentul nu făcea parte din personalitatea lui. De obicei părea oarecum amuzat de mine, dar, după cum probabil că ați observat deja, uneori nu pot să-mi țin gura. Când se întâmplă asta, el arată pur și simplu obosit.

— E intens, am spus. Asta e esența lui.

— Intens în sensul bun?

— Crezi că altfel aș mai fi fost împreună cu el? Mai avem mult?

De data asta Stuart pricepuse mesajul și a tăcut. Am continuat să mergem în tăcere, până ce am ajuns într-o zonă pustie cu câțiva copaci. Vedeam că în depărtare, în vârful unui povârniș, se mai aflau câteva case. Puteam să văd strălucirea luminițelor de Crăciun. Zăpada era atât de deasă în aer, încât totul părea a fi un vârtej amețitor. Ar fi putut fi frumos, dacă nu m-ar fi înțepat atât de tare. Mi-am dat seama că mâinile mele deveniseră atât de reci, încât o luaseră razna și acum erau aproape fierbinți. Picioarele nu aveau să mă mai țină prea mult.

Stuart și-a întins mâna și m-a oprit.

— OK, a spus el. Trebuie să îți explic ceva. O să trecem peste un pârâiaș. E înghețat. Mai devreme am văzut câțiva oameni patinând pe el.

— Cât de adânc e pârâul ăsta?

— Nu foarte adânc. Probabil are un metru și jumătate.

— Unde e?

— Pe undeva prin fața noastră, a spus el.

Am ridicat privirea spre peisajul alb. Pe undeva pe acolo se afla un mic ochi de apă, ascuns sub zăpadă.

— Putem să ne întoarcem, a spus el.

— Tu ai fi trecut pe-aici orice s-ar fi întâmplat? am întrebat eu.

— Da, dar nu e nevoie să-mi dovedești nimic.

— E în regulă, am spus, încercând să par mai convinsă decât mă simțeam. Așadar, mergem mai departe?

— Asta e planul.

Așa că asta am făcut. Am știut că ajunseserăm deasupra pârâului când zăpada a devenit mai puțin adâncă și scârțâitoare sub pași— acum călcam pe ceva ușor alunecos. Acesta a fost momentul când Stuart s-a hotărât să vorbească din nou.

— Băieții ăia de la Waffle House sunt atât de norocoși. Sunt pe cale să aibă cea mai tare noapte din viața lor, a spus el.

În tonul lui exista ceva care părea să semene cu o provocare, de parcă voia ca eu să mușc momeala. Ceea ce înseamnă că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar, desigur, am făcut-o.

— Dumnezeule, am spus eu. De ce sunt toți băieții atât de înguști la minte?

— Cum adică? a întrebat el, privindu-mă cu coada ochiului și alunecând ușor.

— Când spun că sunt norocoși.

— Fiindcă... sunt captivi într-un Waffle House cu o mulțime de majorete?

— Și de unde vine această fantezie arogantă? am spus eu, probabil ușor cam prea enervată decât intenționasem. Băieții chiar cred că, dacă sunt singurii masculi din zonă, fetele or să sară imediat pe ei? Ca și cum noi, fetele, am căuta supraviețuitori singuri și ca să-i răsplătim cu sesiuni de sărutări în grup?

— Și nu *asta* se întâmplă de fapt? a întrebat el.

Am preferat să ignor acea remarcă.

— Dar ce e în neregulă cu majoretele? a întrebat el, părând foarte încântat că reușise să-mi închidă gura. Nu

spun că îmi plac *neapărat* majoretele. Doar că n-am păreri preconcepute.

— Nu e vorba de păreri preconcepute, am spus eu pe un ton ferm.

— Nu? Atunci, ce e?

— E pur și simplu întregul concept al majoretelor, am spus. Fete pe marginea terenului, în fuste scurte, spunându-le băieților că sunt tari. Alese pentru felul în care arată.

— Nu știu, a spus el pe un ton batjocoritor. Să judeci grupuri de oameni pe care nu-i cunoști, să dai cu presupusul, să vorbești despre felul în care arată... e *clar* că ai păreri preconcepute, dar...

— Nu am *păreri preconcepute*! i-am trântit-o eu, acum nemaifiind în stare să-mi controlez reacția.

În momentul acela eram înconjurați de o beznă de nepătruns. Deasupra noastră, cerul avea o nuanță alb-rozalie. În jurul nostru se vedea doar conturul copacilor despuiați, care arătau ca niște mâini subțiri ce ieșeau din pământ. Dedesubt, un pământ alb nesfârșit și fulgi care se învârtejeau, și un șuierat solitar al vântului, și umbrele caselor.

— Uite, a spus Stuart, refuzând să înceteze cu acel joc enervant, de unde știi tu că în timpul liber ele nu fac voluntariat pe ambulanță sau ceva de genul? Poate că salvează pisicuțe sau organizează mese pentru săraci, sau...

— Pentru că nu se întâmplă asta, am spus enervată, făcând un pas mai mare și lăsându-l pe Stuart în urmă.

Am alunecat puțin, dar m-am redresat imediat.

— În timpul liber se duc să se epileze.

— N-ai de unde să știi asta, a strigat el în spatele meu.

— Lui Noah n-ar fi trebuit să-i explic asta, am spus eu. El pur și simplu ar pricepe.

— Știi, a spus Stuart pe un ton neutru, chiar dacă tu îl consideri minunat pe Noah ăsta — eu nu sunt prea impresionat de el în acest moment.

Atât i-a fost. M-am răsucit pe călcâie și am pornit înapoi spre locul prin care am venit, mergând cu pași apăsați.

— Unde te duci? m-a întrebat el. O, haide, pe bune...

A încercat să dea impresia că nu era mare brânză, dar eu mă săturasem. Mergeam cu pași apăsați pentru a nu-mi pierde echilibrul.

— Ai mult de mers! a strigat el, grăbindu-se să mă ajungă din urmă. Nu pleca. Pe bune.

— Îmi pare rău, am spus, ca și când nu îmi păsa foarte tare. Cred c-ar fi mai bine dacă m-aș...

S-a auzit un zgomot. Un zgomot nou în tot acel amestec de șuierat și scârțâit și gheață și zăpadă. Era un trosnet, asemănător sunetului scos de un buștean pus pe foc, lucru supărător de ironic. Ne-am oprit amândoi din mers. Stuart m-a privit alarmat.

— Nu te miș...

Și suprafața de sub noi pur și simplu a dispărut.

Capitolul șase

Poate că voi nu ați căzut niciodată într-o apă înghețată. Uitați ce se întâmplă:

1. E rece. Atât de rece, încât Departamentul de Recunoaștere și Reglare a Temperaturii din creierul tău primește rapoartele și spune: „Nu mă pot descurca cu asta. Am plecat". Pune plăcuța cu SUNT LA MASĂ și transmite toate responsabilitățile către...

2. Departamentul de Durere și Procesare, care primește toate aceste bolboroseli de neînțeles de la departamentul de temperatură. „Asta nu e treaba noastră", spune el. Așa că începe să apese la nimereală pe niște butoane, umplându-te de senzații ciudate și neplăcute, după care sună la...

3. Oficiul de Confuzie și Panică, unde întotdeauna există cineva pregătit să ridice receptorul telefonului chiar în clipa în care acesta sună. Acest oficiu cel puțin dorește să îți sară în ajutor. Oficiul de Confuzie și Panică *adoră* să apese pe butoane.

Așadar, pentru o fracțiune de secundă, eu și Stuart nu am fost în stare să facem nimic din cauza acestei harababuri birocratice care se desfășura în mințile noastre. Când

ne-am revenit cât de cât, am putut să evaluez ce anume mi se întâmpla. Vestea bună era că apa ne ajungea până la piept. Mă rog, mie apa îmi ajungea până la nivelul sânilor. La Stuart era mai jos, spre mijlocul abdomenului. Vestea proastă era că ne aflam într-o gaură din gheață și e greu să ieși dintr-o gaură făcută în gheață când ești oarecum paralizat de frig. Am încercat amândoi să ne cățărăm, dar gheața continua să se spargă de fiecare dată când ne lăsam pe ea.

Ca o reacție automată, ne-am prins unul de altul.

— OK, a spus Stuart, tremurând vizibil. Apa asta e r-rece. Și destul de nasoală.

— Nu zău? am zbierat eu.

Numai că nu exista suficient aer în plămânii mei pentru a-mi permite să zbier, așa că a ieșit mai degrabă ca un mic sâsâit înfricoșător.

— Ar... t-trebui... s-să o spargem.

Îmi venise și mie ideea asta, dar era mai reconfortant să o aud rostită cu voce tare. Am început amândoi să lovim gheața cu mâini înțepenite, robotice, până ce am ajuns la un strat mai gros. Apa era puțin mai mică, dar nu cu foarte mult.

— Am să te împing afară, a spus Stuart. Pune piciorul în mâna mea.

Când am încercat să-l mișc, acesta a refuzat să coopereze imediat. Picioarele îmi erau atât de amorțite, încât nici nu mai funcționau normal. Când am reușit într-un sfârșit să le urnesc, mâinile lui Stuart erau prea reci pentru a mă putea ține. A fost nevoie de câteva încercări, dar în cele din urmă am reușit să mă sprijin.

Desigur, odată ce am ajuns sus, am făcut o descoperire importantă: *gheața e alunecoasă*. Prin urmare, mi-a

fost deosebit de greu să mă țin de ea, mai ales că aveam mâinile acoperite cu sacoșe umede. M-am întors și l-am ajutat pe Stuart să se ridice, iar el a aterizat grămadă pe gheață.

Reușiserăm să ieșim. Dar, destul de ciudat, era mult mai rău afară decât în apă.

— Nuu... e... foar... depar..., a spus el.

Era greu să-l înțeleg. Plămânii parcă mi se clătinau în piept. M-a apucat de mână și m-a tras spre o casă chiar din vârful dealului. Dacă nu m-ar fi târât după el, n-aș fi ajuns niciodată pe deal.

Nu mai fusesem niciodată atât de fericită să văd o casă. Era încadrată de o vagă lumină verzuie punctată cu roșu. Ușa din spate era descuiată, iar noi am pășit în paradis. Nu era neapărat cea mai uimitoare casă în care fusesem — era o casă simplă, călduroasă, în care se simțea un amestec de mirosuri: carne de curcan, biscuiți și brad.

Stuart nu mi-a dat drumul la mână până ce nu am ajuns în fața unei uși, care s-a dovedit că dădea spre o baie cu o cabină de duș.

– Poftim, a spus el, îmboldindu-mă să intru. Duș. Acum. Apă caldă.

Ușa s-a închis în urma mea și l-am auzit îndepărtându-se în pas alergător. Mi-am scos imediat tot ce aveam pe mine, împleticindu-mă când m-am întins spre maneta dușului. Hainele îmi erau înspăimântător de grele, pline de apă, zăpadă și noroi.

Am stat acolo vreme îndelungată, sprijinită de perete, aburind pereții cabinei de duș. Apa și-a schimbat temperatura de vreo două ori, probabil din cauză că și Stuart făcea duș pe undeva prin casă.

Am oprit apa atunci când a început să curgă rece. Când am ieșit în aburul dens, am văzut că hainele mele dispăruseră. Cineva le scosese din baie fără ca eu să observ. În locul lor erau acum două prosoape mari, o pereche de pantaloni de trening, un hanorac, șosete și papuci de casă. Hainele erau băiețești, cu excepția șosetelor și papucilor de casă. Șosetele erau groase și roz, iar papucii erau niște elpici albi și pufoși, îndelung purtați.

Am înșfăcat cel mai apropiat articol vestimentar, adică hanoracul, și l-am lipit de mine, cu toate că era evident că acum eram singură în baie. *Cineva* intrase. *Cineva* se furișase pe-aici, luându-mi hainele și înlocuindu-le cu unele noi și curate. Oare Stuart fusese cel care intrase în timp ce făceam duș? Oare mă văzuse goală? Oare acum chiar îmi mai păsa?

M-am îmbrăcat repede cu toate lucrurile care îmi fuseseră lăsate. Am crăpat ușa și am aruncat o privire. Se părea că la bucătărie nu era nimeni. Am deschis ușa larg și o femeie a apărut de nicăieri. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, cu păr blond ondulat ce părea ars în urma folosirii unui kit de vopsire pentru acasă. Era îmbrăcată cu un hanorac cu doi urși koala ce se îmbrătișau și purtau pe cap căciuli de Moș Crăciun. Totuși, singurul lucru de care îmi păsa era faptul că avea în mână o cană aburindă.

— Biata de tine! a spus ea.

Era foarte zgomotoasă, genul acela de om pe care îl poți auzi cu ușurință într-o parcare.

— Stuart e sus. Eu sunt mama lui.

Am acceptat cana. Putea să fie și otravă fierbinte, că tot aș fi băut-o.

— Biata de tine! a repetat ea. Nu-ți face griji. O să te încălzim din nou. Îmi cer scuze că n-am găsit niște haine

care să-ți vină mai bine. Alea sunt ale lui Stuart, și singurele curate pe care le-am găsit în dulap. Am pus hainele tale la spălat, iar cizmele și paltonul sunt la uscat pe calorifer. Dacă ai nevoie să suni pe cineva, nu ezista. Nu-ți face griji dacă e o convorbire interurbană.

Așa am făcut cunoștință cu mama lui Stuart („Spune-mi Debbie"). O cunoșteam de douăzeci de secunde, îmi văzuse deja lenjeria intimă și îmi oferise hainele fiului ei. M-a plantat imediat la masa din bucătărie și a început să scoată din frigider platouri peste platouri acoperite cu folie de plastic.

— Am luat masa din ajunul Crăciunului în timp ce Stuart era la muncă, dar am făcut multă mâncare! Multă! Mănâncă!

Era o mulțime de mâncare: curcan și piure de cartofi, sos, umplutură, toate alea. Le-a scos *pe toate* și a insistat să-mi umplu farfuria, punându-mi alături un castron fierbinte cu supă de pui cu găluște. Deja mi-era foame — probabil nu mai fusesem niciodată în viața mea atât de flămândă.

Stuart a reapărut în pragul ușii. La fel ca mine, era îmbrăcat cu haine groase, ca să-i țină de cald. Purta o pereche de pantaloni de pijama din flanelă și un pulover tricotat care se lărgise. Nu știu... poate că era sentimentul recunoștinței, starea mea generală de fericire la gândul că eram în viață, absența unei sacoșe pe capul lui... dar el arăta destul de bine. Și toți nervii pe care mi-i făcuse se evaporaseră subit.

— O ajuți tu pe Julie să se pregătească de culcare? l-a întrebat Debbie. Ai grijă să oprești instalațiile din brad, ca să nu o deranjeze.

— Îmi cer scuze... am spus.

Abia atunci mi-am dat seama că tocmai poposisem în viețile lor în ajunul Crăciunului.

— Nu-ți cere scuze! Mă bucur că te-ai hotărât să vii aici! O s-avem grijă de tine. Stuart, asigură-te că are suficiente pături.

— Vor fi suficiente pături, a asigurat-o el.

— Are nevoie de una chiar acum. Uită-te și tu la ea. Tremură de frig. La fel ca tine. Stai jos.

S-a dus repede în camera de zi. Stuart a ridicat din sprâncene, ca și când ar fi spus: *Asta s-ar putea să continue o vreme.* Debbie s-a întors cu două pături din lână. Eu eram acoperită cu una bleumarin. M-a învelit în ea ca pe un bebeluș până în punctul în care era greu să-mi mișc brațele.

— Ai nevoie de mai multă ciocolată caldă, a spus ea. Sau ceai? Avem de toate.

— Mamă, lasă-mă pe mine, a spus Stuart.

— Mai vrei supă? Mănâncă supa. E făcută în casă, iar supa de pui e un fel de penicilină naturală. După frigul prin care ați trecut...

— Mamă, mă descurc.

Debbie mi-a luat castronul pe jumătate gol, l-a umplut cu vârf și l-a pus în cuptorul cu microunde.

— Stuart, asigură-te că știe unde sunt toate lucrurile. Dacă peste noapte ai nevoie de ceva, du-te și ia-ți fără probleme. Simte-te ca acasă. Julie, acum ești una de-a noastră.

Eram recunoscătoare pentru acest sentiment, dar am considerat că era o modalitate cam ciudată de-a o spune.

Capitolul șapte

Imediat ce Debbie a plecat, eu și Stuart am petrecut câteva momente tăcute îmbuibându-ne cu mâncare. Însă aveam sentimentul că ea nu plecase cu adevărat — nu o auzisem îndepărtându-se. Cred că și Stuart simțea asta, fiindcă își întorcea întruna capul.

— Supa asta e delicioasă, am spus, întrucât părea a fi un bun compliment pe care îl putea auzi cineva care trăgea cu urechea. N-am mai mâncat niciodată așa ceva. Sunt sigură că găluștele fac toți banii...

— Probabil din cauză că nu ești evreică, de asta, a spus el, ridicându-se și închizând ușa glisantă de la bucătărie. Alea sunt găluște de matzo[7].

— Ești evreu?

Stuart a ridicat un deget, indicându-mi că ar trebui să aștept. A închis ușa cu zgomot și s-a auzit o serie de pași iuți și zgomotoși, ca și când cineva încerca să urce treptele în grabă.

— Scuze, a spus el. Credeam că aveam musafiri. Probabil că erau șoriceii. Da, mama mea e, așa că da, și eu

[7] Găluște făcute din azimă măcinată, ouă, apă și grăsimi, ce se adaugă la supa matzo, o specialitate evreiască.

sunt. Dar a făcut o manie pentru Crăciun. Cred c-o face ca să fie în rând cu lumea. Totuși, consider că de cele mai multe ori sare calul.

Bucătăria fusese complet transformată pentru această sărbătoare. Prosoapele de hârtie, husa prăjitorului de pâine, magneții de frigider, perdelele, fața de masă, obiectul decorativ din mijlocul mesei... cu cât priveam mai atentă, cu atât devenea mai evident că se apropia Crăciunul.

— Ai observat ilicele electrice false când ai venit încoace? m-a întrebat Stuart. În felul ăsta, casa noastră n-o să ajungă niciodată pe coperta revistei *Southern Jew*.

— Așadar, de ce...

El a ridicat din umeri.

— Fiindcă asta fac oamenii, a spus el, luând altă felie de carne de curcan, îndoind-o și băgând-o în gură. În special în zona asta. Nu există cu adevărat o comunitate evreiască prosperă. La școala evreiască duminicală nu eram decât eu și o fată.

— Prietena ta?

Ceva i-a trecut peste chip, un val rapid de cute pe frunte și o zvâcnire a gurii care, bănuiam eu, era un hohot de râs înăbușit.

— Doar pentru că suntem doi nu înseamnă că trebuie să ne combinăm, a spus el. Nu e ca și când cineva ar spune „OK — voi doi, evreilor! Dansați!" Nu, ea nu e prietena mea.

— Scuze, am spus eu imediat.

Era pentru a doua oară când o menționasem pe prietena lui — încercând să mă dau mare cu abilitățile mele de bună observatoare — și, din nou, el pur și simplu a schimbat subiectul. Gata, până aici. Nu mai aveam de

gând să menționez ceva legat de asta. Era clar că nu voia să vorbească despre ea. Ceea ce era puțin ciudat... părea a fi genul care să trăncănească fericit ore în șir despre prietena lui. Pur și simplu așa dădea impresia.

— Nu-i nimic.

A mai luat o bucată de curcan, ca și când uitase cât de toantă puteam fi uneori.

— Am tendința să cred că oamenilor le place să ne aibă prin preajmă. Ca și când am aduce ceva nou în acest cartier. Avem un loc de joacă, un sistem de reciclare eficient și două familii de evrei.

— Dar nu e ciudat? am întrebat, luând solnița sub formă de om de zăpadă. Toate aceste decorațiuni de Crăciun?

— Poate. Însă e o sărbătoare mare, știi? Totul e atât de fals, încât pare în regulă să faci asta. Mamei mele pur și simplu îi place să sărbătorească orice, pe bune. Rudele noastre sunt de părere că e ciudat să punem brad în casă, însă brazii sunt drăguți. Nu e ca și când pomul de Crăciun ar fi o chestie religioasă.

— Adevărat, am spus. Tatăl tău ce crede despre asta?

— Habar n-am. Nu locuiește aici.

Stuart nu părea să fie foarte deranjat de acest fapt. A bătut din nou darabana pe masă pentru a alunga subiectul, după care s-a ridicat.

— Mă duc să-ți fac patul, a spus el. Revin imediat.

M-am ridicat să arunc o privire prin jur. Existau *doi* brazi de Crăciun: unul mic la fereastră și unul imens — avea cel puțin vreo doi metri și jumătate — în colț. Practic era încovoiat din pricina greutății ornamentelor făcute manual, a nenumăratelor instalații și a ceea ce trebuie să fi fost conținutul a zece cutii de ghirlande argintii.

În camera de zi se afla un pian pe care tronau o mulțime de partituri deschise, unele având comentarii scrise cu pixul. Eu nu cânt la niciun instrument, astfel că orice fel de muzică mi se pare complicată — însă ceea ce vedeam părea mai complicat ca oricând. Cineva de-aici știa meserie. Pianul ăsta nu era doar „de decor".

Totuși, ceea ce mi-a atras atenția a fost ce se afla pe pian. Mult mai mic, mai puțin complex decât al nostru, dar tot Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie era, străjuit de o mică ghirlandă.

— Probabil știi deja ce-s astea, a spus Stuart, coborând pe scări cu un morman de pături și pilote, pe care le-a pus pe canapea.

Desigur, știam. Aveau cinci piese — Cafeneaua Merry Men, magazinul de jeleuri, Magazinul de Bricolaj al Festivului Frank, Elfateria și magazinul de înghețată.

— Bănuiesc că voi aveți mai multe decât noi, a spus el.

— Avem cincizeci și șase de piese.

A fluierat admirativ și s-a întins să apese pe buton. Spre deosebire de noi, ei nu aveau un sistem șmecher pentru a aprinde luminile din toate casele deodată. A trebuit să rotească butonul la fiecare căsuță în parte.

— Mama crede că valorează mult, a spus el. Le tratează ca și când ar fi *cele mai prețioase*.

— Cu toții cred asta, am spus eu în semn de solidaritate.

Am analizat piesele cu ochi de expert. De obicei nu prea mă laud cu asta, dar, din motive evidente, știu multe despre Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie. Aș putea să fac reclamă la orice reprezentanță.

— Ei bine, am spus, arătând spre Cafeneaua Merry Men, asta valorează mult. Vezi cum e făcută din cărămizi, cu

verde pe la ferestre? E o piesă din prima generație. În al doilea an au făcut pervazurile negre.

Am ridicat-o cu grijă și am verificat-o dedesubt.

— Nu e o piesă înseriată, am spus, examinându-i partea de jos. Dar totuși... orice piesă din prima generație în care se vede vreo diferență e bună. Și acum cinci ani au retras de pe piață Cafeneaua Merry Men, așa că asta o face să fie și mai valoroasă. Asta ar valora cam patru sute de dolari, doar că se pare că hornul a fost rupt și lipit la loc cu superglue.

— A, da. Sora mea a făcut asta.

— Ai o soră?

— Rachel, a spus Stuart. Are cinci ani. Nu-ți face griji. Ai s-o cunoști. Și ceea ce tocmai ai făcut a fost uimitor.

— Nu cred că uimitor e cuvântul potrivit pentru asta. Mai degrabă *trist*.

A stins luminile din toate căsuțele.

— Cine cântă la pian? am întrebat.

— Eu. E talentul meu. Bănuiesc că avem cu toții câte un talent.

Stuart a făcut o mutră caraghioasă, iar eu am râs.

— N-ar trebui să tratezi cu dispreț lucrul ăsta. Școlile adoră copiii care au talente muzicale.

Dumnezeule, parcă eram... ei bine, unul dintre acei oameni care fac anumite lucruri doar pentru că se gândesc că cei de la colegiu îi vor aprecia. Am rămas șocată când mi-am dat seama că asta era o replică de-a lui Noah. Nu o mai considerasem niciodată atât de enervantă.

— Scuze, am spus. Oboseala e de vină.

El a făcut un gest cu mâna, ca și când nu mai era nevoie de explicații sau scuze.

— Și mamele adoră asta, a spus el. Și vecinii. Sunt un fel de maimuță cântăreață în cartierul ăsta. Din fericire, și mie îmi place să cânt, așa că lucrurile merg de minune. Așadar... așternuturile și pernele sunt pentru tine, și...

— E în regulă, am spus. Asta e minunat. A fost foarte frumos din partea ta că m-ai lăsat să stau aici.

— Așa cum am spus, nu e nicio problemă.

A dat să plece, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Hei, a spus el, îți cer scuze dacă mai devreme, când veneam încoace, am fost cam bădăran. Problema e că...

— Mergeam prin viscol, am spus. Știu. Era frig; noi eram arțăgoși. Nu-ți face griji. Și eu îți cer scuze. Și mulțumesc.

Arăta de parcă mai voia să adauge ceva, dar a încuviințat din cap și a urcat scările. L-am auzit ajungând sus, după care a făcut câțiva pași înapoi. Se uita printre gratiile de la balustradă.

— Crăciun fericit! a adăugat, înainte să dispară.

Și în acel moment am cedat. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Îmi era dor de familia mea. Îmi era dor de Noah. Îmi era dor de casă. Oamenii ăștia își dăduseră silința, dar nu erau familia mea. Stuart nu era prietenul meu. Am stat întinsă acolo o vreme, perpelindu-mă pe canapea, ascultând un câine sforăind pe undeva pe sus (cred că era câinele), urmărind trecerea a două ore pe ceasul care ticăia zgomotos.

Pur și simplu nu puteam suporta.

Telefonul meu era în buzunarul de la palton, așa că m-am dus să caut locul în care Debbie îmi pusese hainele. Le-am găsit în spălătorie. Paltonul fusese agățat deasupra unui calorifer. Aparent, telefonului meu nu îi plăcuse scufundarea în apă. Ecranul era alb. Nu era de mirare că Noah nu mă sunase.

Pe barul din bucătărie se afla un telefon. M-am strecurat în vârful picioarelor până acolo, l-am luat din suport și am format numărul lui Noah. A sunat de patru ori înainte să răspundă. Părea foarte confuz când a răspuns. Vocea îi era obosită și groasă.

— Eu sunt, am șoptit.

— Lee? a croncănit el. Cât e ceasul?

— Trei dimineața, am spus. Nu m-ai mai sunat.

Au urmat tot soiul de fornăieli, în timp ce el încerca să-și limpezească gândurile.

— Scuze. Am fost ocupat toată noaptea. Știi cum e... mama și Smorgasbordul. Putem vorbi mâine? Am să te sun imediat ce terminăm de desfăcut cadourile.

Am rămas fără grai. Înfruntasem cea mai mare furtună de zăpadă a acestui an — din ultimii ani —, căzusem într-un pârâu înghețat și părinții mei fuseseră băgați la închisoare... și el *tot* nu putea să vorbească cu mine?

Dar... el avusese o noapte lungă și părea o pierdere de vreme să îi bag pe gât povestea mea atunci când era semiadormit. Oamenii nu pot empatiza cu tine cu adevărat când i-ai trezit din somn, iar pentru asta, eu aveam nevoie de el sută la sută.

— Sigur, am spus. Pe mâine!

M-am cățărat înapoi în peștera mea din pături și perne. Aveau un miros puternic, necunoscut. Nu era rău — era un detergent foarte puternic pe care nu îl mai mirosisem niciodată.

Uneori, pur și simplu nu-l *înțelegeam* pe Noah. Uneori simțeam că era cu mine doar ca parte din planul lui, ca și când ei ar fi introdus o listă de opțiuni pe formularul de înscriere, iar unul dintre lucrurile care trebuiau bifate era: „Ai o prietenă cât de cât inteligentă, care

împărtășește țelurile tale și care e complet pregătită să îți accepte disponibilitatea limitată? Una căreia să îi placă să te audă vorbind ore în șir despre realizările tale?"

Nu. Acum vorbeau frica și răceala din mine. Era faptul că mă aflam într-un loc străin, departe de familia mea. Era stresul că părinții mei fuseseră arestați într-o răscoală pentru niște căsuțe de ceramică. Dacă pur și simplu aș fi dormit, creierul meu avea să-și revină.

Am închis ochii și am simțit lumea învârtejindu-se sub zăpadă. Pentru o clipă am amețit și mi-a fost ușor greață, iar apoi am adormit imediat, visând sendvișuri cu gofre și majorete făcând șpagatul pe mese.

Capitolul opt

Dimineața a sosit sub forma unei fetițe de cinci ani care țopăia pe abdomenul meu. Am deschis ochii brusc din pricina impactului.

— Tu cine ești? m-a întrebat ea entuziasmată. Eu sunt Rachel!

— Rachel! Nu mai sări pe ea! Nu vezi că doarme?

Asta era vocea mamei lui Stuart.

Rachel era o mini-Stuart foarte pistruiată, cu un păr incredibil de încâlcit și cu un zâmbet larg pe chip. Mirosea vag a cereale Cheerios și avea nevoie de o baie. Debbie era și ea acolo, ținând în mână o ceașcă de cafea în timp ce aprindea luminițele Orășelului lui Moș Crăciun de la Hobie. Stuart a venit și el dinspre bucătărie.

Urăsc când mă trezesc și îmi dau seama că oamenii s-au plimbat pe lângă mine și m-au văzut dormind. Din nefericire, asta mi se întâmplă destul de des. Dorm dusă. Odată am dormit buștean în timp ce suna alarma de fum. Vreme de trei ore. *În dormitorul meu.*

— O să amânăm deschiderea cadourilor, a spus Debbie. Așa că în dimineața asta o să mâncăm și să o stăm la taclale!

Era clar spre beneficiul meu, de vreme ce nu existau cadouri pentru mine. Chipul lui Rachel arăta ca și când mai avea puțin și se rupea în două, precum un fruct răscopt. Stuart s-a uitat lung la mama lui, întrebând-o din priviri dacă era o idee chiar atât de bună.

— Cu excepția lui Rachel, a spus ea repede.

E uimitor cât de repede își pot schimba copiii starea de spirit. A trecut de la disperare la încântare într-o fracțiune de secundă — cât timp mi-ar fi luat mie să strănut.

— Nu, am spus. Și voi ar trebui să vă desfaceți cadourile.

Debbie zâmbea și clătina hotărâtă din cap.

— Eu și Stuart putem să așteptăm. Ce-ar fi să te duci să te pregătești pentru micul dejun?

Cu capul plecat, m-am târât spre baie, pentru a încerca să mă aranjez cât de cât. Părul meu arăta ca și cum ar fi dat probe pentru circ, iar pielea îmi era roșie și crăpată. Mi-am dat silința să repar câte ceva cu niște apă rece și câteva săpunuri decorative, și trebuie să spun că n-am făcut prea multe progrese.

— Vrei să-i suni pe-ai tăi? m-a întrebat Debbie când am ieșit. Să le urezi sărbători fericite?

M-am trezit că mă uitam la Stuart să îmi sară în ajutor.

— S-ar putea să fie ceva mai greu, a spus el. Ei fac parte din grupul Celor Cinci Flobie.

Ascunderea acestui fapt se dusese pe apa sâmbetei. Totuși, se părea că Debbie nu era deloc deranjată de această veste. În schimb, ochii i-au sclipit de parcă tocmai făcuse cunoștință cu o vedetă.

— Părinții tăi au fost amestecați în gâlceava aia? a întrebat ea. O, Doamne, de ce nu mi-ai spus? Eu ador Orășelul

lui Moș Crăciun de la Flobie. Și a fost atât de ridicol să-i bage la închisoare. Cei Cinci Flobie! O, sunt sigură c-or să-i lase să vorbească la telefon cu fata lor! E Crăciunul! Nu e ca și când au omorât pe cineva.

Stuart m-a privit cu subînțeles, ca și când ar fi vrut să spună *Te-am avertizat.*

— Nici măcar nu știu în care închisoare se află, am spus.

Imediat ce am spus asta, m-am simțit vinovată. Părinții mei pierdeau vremea în vreo celulă, iar eu nici măcar nu știam unde se află.

— Ei bine, e ușor să aflăm asta. Stuart, intră pe internet și caută închisoarea în care se află părinții ei. Sunt sigură că s-a dat la știri.

Stuart ieșise deja din încăpere, spunând că avea să se ocupe imediat de asta.

— Stuart e un soi de vrăjitor când vine vorba de lucrurile astea, a spus ea.

— Ce fel de lucruri?

— A, poate să găsească orice pe internet.

Debbie era unul dintre acei părinți care încă nu pricepuse că folosirea internetului nu era chiar vrăjitorie și că *oricine* putea găsi orice pe internet. Nu am spus asta cu voce tare, întrucât nimeni nu-și dorește ca oamenii să se simtă de parcă au ratat ceva cu adevărat evident, chiar dacă asta s-a întâmplat de fapt.

Stuart a revenit cu informația, iar Debbie a pus imediat mâna pe telefon să sune.

— Am să-i *oblig* să te lase să vorbești cu ai tăi, a spus ea, ținând mâna peste receptor. Habar n-au cât de insisten... Alo?

Se pare că i-au dat ceva de furcă, dar Debbie i-a învins. Sam ar fi fost impresionat. Mi-a întins telefonul și

s-a retras din bucătărie, toată numai zâmbete. Rachel nu voia să plece, așa că Stuart a luat-o în brațe și a ieșit cu tot cu ea.

— Jubilee? a spus mama. Scumpo! Ești bine? Ai ajuns în Florida? Ce fac bunicul și bunica? Of, scumpo...

— Nu sunt în Florida. Trenul nu a putut să ajungă acolo. Sunt în Gracetown.

— Gracetown? a repetat ea. Abia acolo ești? Of, Jubilee... unde ești? Ești bine? Ești încă în tren?

Nu prea aveam starea necesară să-i spun de-a fir-a păr tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, așa că am scurtat povestea și am ambalat-o frumos.

— Trenul a rămas împotmolit, am spus. A trebuit să coborâm. Am făcut cunoștință cu niște oameni. Stau la ei acasă.

— Niște oameni?

A devenit brusc îngrijorată, bănuind că mă aflam în compania unor traficanți de droguri sau a unor obsedați sexuali.

— Ce fel de *oameni*?

— Oameni cumsecade, mamă. O doamnă cu doi copii. Ei au un Orășel Flobie. Nu e la fel de mare ca al nostru, dar piesele sunt cam aceleași. Au și magazinul de jeleuri, cu toată vitrina. Și brutăria de turtă dulce. Au chiar și prima generație a Cafenelei Merry Men.

— Aha, a spus ea, oarecum ușurată.

Cred că părinții mei sunt de părere că trebuie să fii *cât de cât* integru pentru a face parte din echipa Flobie. Sociopații nu își bat capul să așeze cu grijă omuleții din turtă dulce în vitrina brutăriei. Și totuși, mulți oameni ar lua asta ca pe un semn că cineva e dus cu sorcova. Bănuiesc că nebunia cuiva e sănătatea mintală a altcuiva.

În plus, cred că am făcut o alegere destul de bună când l-am descris pe Stuart ca fiind unul dintre cei „doi copii" în loc să spun „un tip pe care l-am cunoscut la un Waffle House și care avea pe cap pungi de plastic".

— Mai ești pe fir? m-a întrebat ea. Ce s-a întâmplat cu trenul tău?

— Cred că e încă împotmolit. Aseară a intrat într-un nămete de zăpadă și au trebuit să oprească imediat curentul și căldura. De-aia noi am coborât.

Din nou, am fost destul de isteață c-am spus „noi" în loc de „doar eu, umblând ca descreierata de-a lungul unei șosele cu șanse benzi pe timp de viscol". Dar nici asta n-a fost chiar o minciună. Jeb, Amberele și Madisoanele făcuseră și ei același drum imediat ce am croit o cărare. Să ai șaisprezece ani înseamnă că trebuie să fii un geniu al conversației.

— Cum e...

Există vreo metodă prin care îți poți întreba mama cum e la *închisoare*?

— Suntem bine, a spus ea pe un ton viteaz. Suntem... Of, Julie. Of, scumpo. Îmi pare atât de rău în legătură cu asta. Atât de rău! N-am vrut...

Mi-am dat seama că mai avea puțin și ceda, ceea ce însemna că, dacă nu o opream, și eu aveam să izbucnesc în hohote de plâns.

— Sunt bine, am spus. Oamenii la care stau au mare grijă de mine.

— Pot să vorbesc cu ei?

Asta însemna Debbie, așa că am strigat-o. A luat receptorul și au purtat una dintre acele conversații ca de la mamă la mamă, unde își exprimă îngrijorarea generală față de copii și fac o mulțime de mutre. Debbie se

descurca de minune în a o linişti pe mama şi, auzind-o vorbind, am aflat că nu avea să mă lase să plec nicăieri pentru cel puţin încă o zi. Am auzit-o sugerând că trenul nu avea să plece nicăieri, că nu prea exista nicio şansă ca eu să ajung în Florida.

— Nu-ţi face griji, i-a spus ea maică-mii. O să avem mare grijă de fetiţa ta. Avem multă mâncare bună şi-o să stea frumos la călduricǎ până ce lucrurile o să se limpezească. O să aibă o vacanţă pe cinste, îţi promit. Şi o s-o trimitem înapoi teafără şi nevătămată.

A urmat o pauză în timp ce mama îi spunea pe un ton piţigăiat, ca de soră, că e recunoscătoare pentru tot ceea ce face.

— Nu e niciun deranj! a urmat Debbie. E o făptură încântătoare. Şi nu ăsta e rostul sărbătorilor? Aveţi grijă de voi acolo. Noi, fanii Flobie, ne rugăm pentru voi.

Când a închis, Debbie îşi ştergea ochii şi a scris un număr pe Lista Elfilor din carneţelul cu magnet care se afla pe frigider.

— Dacă se poate, am spus eu, ar trebui să sun să mă interesez de trenul meu.

N-am putut să dau de nimeni, probabil din cauză că era prima zi de Crăciun, însă robotul mi-a transmis că existau „întârzieri mari". Mă uitam pe fereastră în timp ce auzeam vocea înşirând opţiunile meniului. Ningea fără încetare. Nu era la fel de apocaliptic ca aseară, dar ningea abundent.

Debbie a mai stat o vreme în bucătărie, după care s-a făcut nevăzută. Am format numărul lui Noah. A răspuns la al şaptelea ton de apel.

— Noah! am spus eu, vorbind încet. Eu sunt! Voiam să...

— Hei! a spus el. Ascultă, urmează să luăm micul dejun.

— Am avut o noapte de coşmar, am spus.

— O, nu! Îmi pare rău, Lee. Ascultă, am să te sun în câteva minute, bine? Am numărul. Crăciun fericit!

Nu tu „te iubesc“, nu tu „sărbătorile mele n-au niciun farmec fără tine“.

Mi-am dat seama că începusem să cedez. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar nu am vrut să fiu una dintre acele fete care plâng cu suspine când prietenii lor nu pot vorbi... chiar dacă situaţia mea întrecea limitele normalului.

— Sigur, am spus pe un ton ferm. Ne auzim mai târziu. Crăciun fericit!

Şi apoi am fugit la baie.

Capitolul nouă

Nu poţi sta prea mult închis într-o baie fără să stârneşti suspiciuni. Dacă depăşeşti jumătate de oră, oamenii încep să privească uşa, întrebându-se ce se întâmplă cu tine. Eram acolo de cel puţin treizeci de minute, stând în cabina de duş cu uşa închisă, bocind într-un prosop de mâini pe care scria SĂ NINGĂ![8]

Da, să ningă. Să ningă şi să fiu îngropată în zăpadă. Foarte amuzant, Dragă Viaţă!

Mi-era oarecum groază să ies, dar, când am făcut-o, m-am trezit că bucătăria era goală. Totuşi, fusese uşor înveselită. Pe aragaz ardea o lumânare de Crăciun, în boxe se auzeau cântecele lui Bing Crosby, iar pe bar mă aşteptau un ibric cu cafea aburindă şi un tort. Debbie a ieşit din spălătoria care se afla lângă aragaz.

— L-am trimis pe Stuart la vecinii de alături ca să împrumute o salopetă de iarnă pentru Rachel, a spus ea. A crescut şi nu mai încape în cea veche, iar prietenii noştri de-alături au unul exact de mărimea ei. O să se-ntoarcă repede.

---

8 În original, *Let It Snow*, titlul unui cunoscut cântec de iarnă, interpretat de Frank Sinatra. (*N. red.*)

A încuviințat cu subînțeles, ca și când ar fi spus: *Știu că aveai nevoie de intimitate. Te înțeleg.*

— Mulțumesc, am spus, așezându-mă la masă.

— Și am vorbit și cu bunicii tăi, a adăugat Debbie. Mama ta mi-a dat numărul. Erau îngrijorați, dar i-am liniștit eu. Nu-ți face griji, Jubilee. Știu că sărbătorile pot fi dificile, dar vom încerca să îți oferim un Crăciun special.

Evident, mama a trebuit să-i spună numele meu adevărat. Debbie l-a pronunțat cu grijă, ca și când voia ca eu să știu că îl luase la cunoștință. Că era sinceră.

— De obicei sunt minunate, am spus. N-am mai avut niciodată până acum vreun Crăciun neplăcut.

Debbie s-a ridicat și mi-a turnat niște cafea, punând ceașca în fața mea, împreună cu un bidon de lapte și un bol imens de zahăr.

— Știu că trebuie să fie o experiență foarte neplăcută pentru tine, a spus ea, însă eu cred în miracole. Știu că sună banal, dar eu chiar cred. Și consider că venirea ta aici a fost un miracol pentru noi.

Am ridicat ochii spre ea în timp ce-mi turnam lapte în cafea și aproape că am dat pe de lături. În baie observasem o plăcuță pe care scria AICI SE OFERĂ ÎMBRĂȚIȘĂRI GRATUITE! Nu e nimic în neregulă cu asta — era evident că Debbie era o persoană de treabă —, dar cred că se îndrepta mai mult spre partea penibilă a sentimentalului.

— Mulțumesc, am îngăimat eu.

— Ceea ce vreau să spun e că... Stuart pare mai fericit azi decât era... Ei bine, probabil că n-ar trebui să spun asta, dar... Ei bine, se prea poate să-ți fi spus deja. El le povestește tuturor, iar voi doi păreți destul de apropiați, așa că...

— Ce să-mi povestească?

— Despre Chloe, a spus ea cu ochii mari. Nu ți-a povestit?

— Cine e Chloe?

Debbie a trebuit să se ridice ca să-mi taie o felie groasă de tort înainte să-mi răspundă. Și nu vorbesc aiurea când spun groasă. Avea lățimea ultimului volum din *Harry Potter*. Cu felia asta aș fi putut să pun la pământ un hoț. Totuși, odată ce l-am gustat, mi-am dat seama că felia avea mărimea potrivită. Debbie nu se juca atunci când venea vorba de unt și de zahăr.

— Chloe, a spus ea coborând vocea, a fost prietena lui Stuart. S-au despărțit acum trei luni, iar el... ei bine, e un băiat atât de drăguț... nu i-a picat prea bine asta. Fata aia a fost îngrozitoare cu el. Îngrozitoare. Seara trecută a fost pentru prima oară în ultima vreme când am văzut un crâmpei din vechiul Stuart, când tu stăteai acolo cu el.

— Eu... poftim?

— Stuart are un suflet atât de bun, a continuat ea, nebăgând de seamă că eu înlemnisem cu o bucată de tort îndreptată spre gură. Când tatăl lui, și tatăl lui Rachel, fostul meu soț, a plecat, el avea doar doisprezece ani. Dar ar fi trebuit să vezi cum m-a ajutat și cum s-a purtat cu Rachel. E un băiat tare bun.

Nu știam de unde să încep. Exista ceva șocant de stânjenitor să discut cu Debbie despre despărțirea lui Stuart. Expresia e: cel mai bun prieten pe care îl poate avea un băiat e chiar mama lui. În niciun caz nu e: cea mai bună codoașă pe care o poate avea un băiat e chiar mama lui. Lucrurile stau așa dintr-un motiv întemeiat.

Ba chiar mai rău, dacă ar putea să fie mai rău, lucru care aparent e posibil... eu eram balsamul care vindecase rănile fiului ei. Miracolul ei de Crăciun. Avea să mă țină

aici pe vecie, îndopându-mă cu tort și îmbrăcându-mă în hanorace supradimensionate. Aveam să fiu Mireasa lui Flobie.

— Locuiești în Richmond, nu-i așa? a ciripit ea în continuare. Asta e o călătorie de... cât? Două-trei ore?

Mă gândeam să mă încui din nou în baie, când Rachel a apărut țopăind în bucătărie, după care a venit spre mine, patinând cu cipicii ei. S-a suit la mine în brațe și s-a uitat adânc în ochii mei. Tot avea nevoie de-o baie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. De ce plângi?

— Îi e dor de părinții ei, a spus Debbie. E Crăciunul, iar ea nu îi poate vedea din pricina zăpezii.

— O să avem noi grijă de tine, a spus Rachel, luându-mă de mână și folosind acea voce adorabilă de „hai să-ți spun un secret" în fața căreia cedează oricine.

Totuși, ținând cont de comentariile recente ale mamei ei, părea mai degrabă amenințătoare.

— Foarte frumos, Rachel, a spus Debbie. Ce-ar fi să te duci să te speli pe dinți ca o fetiță mare ce ești? Jubilee se poate spăla singură pe dinți.

Puteam, dar nu o făcusem. Nu aveam nicio periuță în rucsac. Nu eram în apele mele când am împachetat.

Am auzit ușa din față deschizându-se și, câteva clipe mai târziu, Stuart a sosit în bucătărie ducând salopeta de iarnă.

— Am fost nevoit să văd două sute de poze pe o ramă digitală, a spus el. Două sute. Doamna Henderson voia ca eu să știu cât de minunat e că putea să stocheze două sute de poze. Am menționat că erau *două sute*? Mă rog...

A pus costumul jos, apoi s-a retras să-și schimbe blugii, care erau uzi leoarcă din pricina zăpezii.

— Nu-ți face griji, a spus Debbie când el a plecat. Am s-o duc pe domnișorică să se joace afară, astfel încât voi să vă puteți relaxa. Tu și Stuart ați îndurat un frig cumplit aseară. Tu stai aici, la căldură, până ce aflu măcar ce s-a întâmplat cu trenul tău. I-am promis mamei tale c-o să am grijă de tine. Așa că tu și Stuart stați aici și distrați-vă. Puteți să vă faceți niște ciocolată caldă, puteți să mâncați, să vă cuibăriți sub o pătură...

Sub nicio altă formă nu aș fi presupus că ultima frază însemna „Cuibăriți-vă sub două pături separate, la un metru distanță, poate cu un lup legat între voi", întrucât asta spun întotdeauna părinții. Mi-am dat seama că Debbie n-avea nimic împotrivă, indiferent de ceea ce am fi ales să facem. Dacă simțeam nevoia să ne așezăm pe canapea și să împărțim o pătură pentru a ne păstra temperatura corpurilor, ea n-avea să obiecteze. De fapt, cred că mai degrabă ar fi oprit căldura și ar fi ascuns toate păturile în afară de una singură. A luat salopeta de iarnă și s-a dus s-o caute pe Rachel.

Era atât de îngrijorător, încât pe moment uitasem de propria dramă.

— Arăți de parc-ai văzut o fantomă, a spus Stuart când s-a întors la bucătărie. Te-a speriat cumva maică-mea?

Am râs puțin cam prea exagerat și am tușit înspre felia de tort, iar Stuart mi-a aruncat aceeași privire pe care o avusese și la Waffle House cu o seară înainte, când eu turuiam toate acele lucruri legate de tangențialitatea suedeză și de semnalul prost la telefon. Dar, la fel ca în seara precedentă, nu a făcut niciun comentariu. Pur și simplu și-a turnat o ceașcă de cafea și s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— O duce pe soră-mea afară, a spus el. Așa c-o să rămânem doar noi doi. Ce-ai vrea să facem?

Am mai luat o gură de tort și am tăcut.

Capitolul zece

Cinci minute mai târziu, ne aflam în camera de zi, micul Orăşel al lui Moş Crăciun de la Flobie clipind vesel. Eu şi Stuart ne-am aşezat pe canapea, dar, spre dezamăgirea lui Debbie, nu ne-am ghemuit sub aceeaşi pătură. Aveam două pături separate, iar eu am stat cu picioarele ridicate, formând cu genunchii o barieră protectoare. Deasupra se auzeau strigătele înăbuşite ale lui Rachel în timp ce era obligată să se îmbrace cu salopeta de iarnă.

L-am studiat pe Stuart cu atenţie. Tot chipeş era. Dar nu la fel ca Noah. Noah nu era fără cusur. Nu avea o singură trăsătură uimitoare. În schimb, avea o mulţime de aspecte agreabile care completau un întreg extrem de atractiv, perfect ambalat în cele mai bune haine. Noah nu era fiţos când venea vorba de haine, dar avea o metodă ciudată de a prezice moda. De pildă, începea să poarte cămăşile cu o parte vârâtă în blugi şi cu o parte lăsată în afară, apoi luai orice catalog aveai la îndemână şi toţi băieţii din poze aveau cămăşile aşa. El era mereu cu un pas înainte.

Stuart nu era foarte stilat. Probabil că nu prea își bătea capul cu hainele și, bănuiam eu, habar n-avea că existau o mulțime de feluri în care puteai să porți blugii sau cămășile. Și-a scos puloverul, dând la iveală un tricou roșu. Ar fi fost prea simplu pentru Noah, dar în Stuart nu era urmă de sfială, așa că îi stătea bine. Și, chiar dacă îi era larg, mi-am dat seama că era destul de bine făcut. Unii băieții te surprind cu adevărat.

Dacă știa măcar puțin din ceea ce plănuise mama lui, el nu o arăta. Făcea comentarii amuzante despre cadourile lui Rachel, iar eu zâmbeam forțat, prefăcându-mă că ascultam.

— Stuart! a strigat Debbie. Vrei să vii puțin, te rog? Rachel s-a blocat în salopetă.

— Mă întorc imediat, mi-a spus el.

A urcat câte două trepte o dată, iar eu m-am ridicat de pe canapea și m-am dus să examinez piesele Flobie. Dacă puteam să vorbesc cu Debbie despre potențiala lor valoare, poate că ea ar fi încetat să-mi mai vorbească despre Stuart. Desigur, planul putea eșua, făcând-o să mă placă *și mai mult.*

La etaj avea loc o conferință de familie purtată pe tonuri murmurate. Nu eram sigură ce anume se întâmplase cu Rachel și costumul, dar părea cu adevărat o problemă.

— Poate dacă o întoarcem cu capul în jos... a spus Stuart.

Iată o altă întrebare: de ce nu îmi vorbise deloc despre Chloe? Nu că am fi fost prieteni la cataramă sau ceva de genul, dar ne înțelegeam cât de cât, iar el nu păruse să aibă nimic împotrivă să mă tragă de limbă în legătură cu Noah. De ce nu a spus nimic când am adus vorba de

prietena lui, mai ales (în cazul în care Debbie nu greșea) că el le povestise *tuturor* despre asta?

Nu că mi-ar fi păsat, desigur. Nu era treaba mea. Stuart dorise să țină în el toată durerea — probabil din cauză că nu avea nicio intenție să ajungă undeva cu mine. Eram prieteni. Prieteni care abia se cunoscuseră, dar tot prieteni. Eu, mai mult decât oricine, nu puteam judeca un băiat doar pentru că mama lui se purta ciudat și îl pusese într-o situație dificilă. Eu, cu părinții mei la închisoare și cu alergarea în miez de noapte pe vreme de viscol. Nu era vina lui că mama sa avea această genă înfiorătoare de pețitoare.

Când cei trei au coborât la parter (Rachel în brațele lui Stuart, de vreme ce se părea că nu se putea mișca în salopeta de iarnă), m-am simțit mult mai relaxată în legătură cu această situație. Eu și Stuart eram amândoi niște victime ale comportamentelor părinților noștri. În această privință, noi eram mai degrabă ca niște frați.

Când Debbie i-a făcut vânt în sălbăticie „mumiei" Rachel, eu eram deja calmă. Urma să petrec o oră minunată cu Stuart. Îmi plăcea să mă aflu în compania lui și nu existau motive de îngrijorare. Când m-am întors pentru a începe această oră minunată de care vorbeam, am observat că Stuart avea o expresie ciudată pe chip. Mă privea cu atenție.

— Pot să-ți pun o întrebare? a spus el.

— Ăăă...

Își împletea agitat degetele.

— Nu știu cum s-o spun. Dar trebuie să te întreb. Tocmai am vorbit cu mama și...

Nu. Nu, nu, nu, nu.

— Numele tău e *Jubilee*? a spus el. Pe bune?

M-am prăbușit ușurată pe canapea, făcându-l pe el să sară ușor. Conversația de care de obicei mă feream... era acum cel mai frumos și mai oportun lucru din lume. Jubilee jubila.

— Aaa... aha. Da. Ai auzit bine. Am fost numită după Jubilee Hall.[9]

— Cine-i Jubilee Hall?

— Nu cine. Ce. E una dintre piesele Flobie. Voi n-o aveți. E în regulă. Poți să râzi. Știu că e stupid.

— Eu am fost numit după tatăl meu, a spus el. Ambele prenume. E la fel de stupid.

— Vorbești serios? am făcut eu.

— Tu măcar ai orășelul, a spus el vesel. Tata n-a prea stat prin preajmă.

Trebuia să recunosc, avea dreptate. Nu părea să îi poarte ranchiună tatălui său. Mai degrabă îmi dădea impresia că era ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă și nu mai era deloc relevant acum.

— Eu nu cunosc niciun Stuart, am spus. În afară de Stuart Little[10]. Și de tine.

— Exact. Cine își numește copilul Stuart?

— Cine își numește copilul *Jubilee*? Ăsta nu e nici măcar un nume. Nici măcar un lucru. Ce e ăla jubileu?

— E o petrecere, nu? a spus el. Tu ești o uriașă petrecere călătoare.

— Of, nu-mi mai aminti.

— Uite, a spus el, ridicându-se și întinzându-se după unul dintre cadourile lui Rachel.

Era un joc de societate numit Capcana Șoriceilor.

---

9 Clădirea Jubileului.

10 Un șoricel vorbitor, personajul principal din filmul *Șoricelul familiei* (2002), bazat pe un roman pentru copii scris de E.B. White și publicat în 1945.

— Hai să jucăm.

— E al surioarei tale, am spus eu.

— Şi ce? Oricum va trebui să-l joc cu ea. Aşa că trebuie să învăţ, nu? Şi se pare că are o mulţime de piese. Cred că e o metodă bună de a pierde vremea.

— Eu nu pot pur şi simplu să pierd vremea, am adăugat. Mă simt de parcă ar trebui să fac ceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi...

Habar n-aveam. Întotdeauna mă îndreptam spre un loc anume. Noah nu era genul care să se prostească. Când voiam să ne distrăm, actualizam website-ul consiliului.

— Îmi dau seama, a spus Stuart, ridicând cutia cu Capcana Şoriceilor şi scoţându-i capacul, că tu probabil duci o viaţă extravagantă în marele oraş. De-acolo de unde eşti.

— Richmond.

— Extravagantul Richmond. Dar aici, în Gracetown, să pierzi vremea e o artă. Acum... ce culoare preferi?

Nu ştiu ce anumea făceau Debbie şi Rachel, dar erau afară de mai bine de două ore — şi, în tot acest timp, eu şi Stuart am jucat Capcana Şoriceilor. Prima oară am încercat să-l jucăm ca la carte, dar Capcana Şoriceilor are tot soiul de mecanisme şi obiecte care se rotesc şi aruncă o biluţă de sticlă. Era destul de complicat pentru un joc de copii.

A doua oară când l-am jucat, am inventat un nou set de reguli, care erau mult mai pe placul nostru. Stuart era o companie foarte plăcută — atât de plăcută, încât nici măcar n-am observat (prea mult) că lui Noah i-a luat ceva

timp până să mă sune înapoi. Când telefonul a sunat, eu am sărit ca arsă.

Stuart a răspuns, fiindcă era casa lui, și mi-a întins receptorul cu o expresie oarecum ciudată, ca și când ar fi fost ușor nemulțumit.

— Cine era la telefon? a întrebat Noah când am răspuns.

— Stuart. Stau la el acasă.

— Credeam că te duci în Florida.

Pe fundal auzeam o mulțime de zgomote. Muzică, oameni care vorbeau. La el acasă, Crăciunul decurgea firesc.

— Trenul meu a rămas împotmolit, am spus. Ne-am izbit de un nămete de zăpadă. Așa că am coborât și m-am dus pe jos până la un Waffle House, apoi...

— De ce te-ai dat jos?

— Din cauza majoretelor, am spus eu oftând.

— Majorete?

— Oricum, am sfârșit prin a face cunoștință cu Stuart, așa că acum stau acasă la familia lui. Pe drum am căzut într-un pârâu înghețat. Sunt bine, dar...

— Uau, a spus Noah. Pare tare complicat.

În sfârșit înțelegea.

— Ascultă, a spus el. Urmează să ne ducem în vizită la vecinii noștri. Am să te sun iar cam într-o oră, astfel încât să-mi poți spune toată povestea.

Șocul a fost atât de mare, încât a trebuit să îndepărtez telefonul de ureche.

— Noah, am spus, lipindu-l înapoi de ureche. Nu m-ai auzit?

— Ba da. Trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat. N-o să stăm mult. O oră, maximum două.

Și apoi a închis, *din nou.*

— Cam repede s-a terminat conversația voastră, a spus Stuart, intrând în bucătărie și îndreptându-se spre aragaz.

A pus un ibric pe foc.

— A trebuit să plece undeva, am spus, fără prea mult entuziasm.

— Și ți-a închis în nas? Cam urât din partea lui.

— Ce anume e urât?

— Zic și eu. Eu, unul, aș fi îngrijorat. Tot timpul mă îngrijorez.

— Nu prea ai zice asta, am bombănit eu. Pari cu adevărat fericit.

— Poți fi fericit *și* îngrijorat. Eu în mod sigur îmi fac griji.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, uite, să luăm viscolul, a spus el, gesticulând spre fereastră. Îmi fac griji că mașina mea ar putea fi distrusă de un plug.

— Foarte profund, am spus eu.

— Ce-ar fi trebuit să spun?

— Nu *trebuie* să spui nimic, i-am răspuns eu. Dar dacă acest viscol ar putea fi dovada unei schimbări de climă? Sau ce spui de oamenii care se îmbolnăvesc și nu pot ajunge la spital din pricina zăpezii?

— Asta e ceea ce ar spune Noah?

Această aluzie neașteptată făcută la adresa prietenului meu nu a fost deloc binevenită. Nu că Stuart s-ar fi înșelat. Acelea erau exact lucrurile pe care Noah le-ar fi menționat. Era înspăimântător de adevărat.

— Mi-ai pus o întrebare și ți-am răspuns, a spus Stuart. Pot să-ți zic ceva ce nu vrei deloc să auzi? m-a întrebat el.

— Nu.

— O să se despartă de tine.

Imediat ce a spus asta, am simțit o lovitură în stomac.

— Pur și simplu încerc să te ajut, și îți cer scuze, a continuat el, uitându-se în ochii mei. Dar el *o să se despartă de tine*.

Chiar și atunci când a rostit aceste lucruri, în sinea mea știam că Stuart atinsese ceva groaznic, ceva care... era posibil să fie adevărat. Noah mă evita ca și când aș fi fost o sarcină dificilă — doar că Noah nu evita sarcinile dificile. El le primea cu brațele deschise. Eu eram singurul lucru pe care îl evita. Frumosul, popularul și fabulosul Noah mă dădea la o parte. Acest lucru venise ca o palmă. L-am urât pe Stuart că a spus-o și am vrut să știe asta.

— Spui asta doar din cauza lui Chloe? l-am întrebat eu.

A funcționat. Stuart a întors capul brusc. A scrâșnit din dinți de câteva ori, după care s-a calmat.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus el. Maică-mea ți-a povestit totul.

— Nu mi-a povestit *totul*.

— Asta n-are nimic de-a face cu Chloe, a spus el.

— A, nu? am făcut eu.

Habar n-aveam ce anume se întâmplase între Stuart și Chloe, însă primisem reacția pe care o voisem.

El s-a ridicat și, din locul în care mă aflam, părea foarte înalt.

— Chloe n-are nimic de-a face cu asta, a repetat el. Vrei să afli cum de știu ceea ce-o să se-ntâmple?

De fapt, nu, nu voiam. Dar Stuart oricum avea să-mi spună.

— În primul rând, te evită de Crăciun. Vrei să știi cine face asta? Oamenii care sunt pe cale să dea papucii cuiva. Știi de ce? Fiindcă zilele importante îi fac să intre în

panică. Sărbători, zile de naştere, onomastici... ei se simt vinovaţi şi nu le pot petrece alături de tine.

— E ocupat, am spus eu cu un firicel de voce. Are multe lucruri de făcut.

— Da, ei bine, dacă aş avea o prietenă şi dacă părinţii ei ar fi arestaţi în ajunul Crăciunului, iar ea ar trebui să întreprindă o călătorie lungă cu trenul în timpul unui viscol... aş sta cu telefonul în mână toată ziua. Şi aş răspunde la el. Din prima. De fiecare dată. Aş suna-o s-o întreb ce face.

Nu am spus nimic. Avea dreptate. Exact asta *ar fi trebuit* să facă Noah.

— În plus, tocmai i-ai spus că ai căzut într-un pârâu îngheţat şi că eşti captivă într-un orăşel necunoscut. Şi el ţi-a închis în nas? Eu aş *face* altceva. Aş veni aici, pe soare sau pe vânt. Poate că sună stupid, dar chiar aş face-o. Şi vrei să-ţi dau un sfat? Dacă nu se desparte de tine, tu ar trebui să-i tragi un şut în fund.

Stuart a rostit toate astea în mare grabă, ca şi când cuvintele ar fi fost aruncate în aer de o furtună sentimentală ce se desfăşura înlăuntrul lui. Însă erau profunde şi... înduioşătoare. Căci era clar că vorbea serios. Spusese tot ceea ce îmi doream să aud de la Noah. Cred că se simţea prost, deoarece, imediat după aceea, a început să se legene tăcut înainte şi înapoi, aşteptând să vadă daunele pe care le produsese. Au trecut vreo două minute până să deschid gura.

— Am nevoie de câteva minute, am spus într-un târziu. Există vreun loc... unde mă pot duce?

— În camera mea, s-a oferit el. A doua pe stânga. E cam dezordine pe-acolo, dar...

M-am ridicat şi am plecat de la masă.

Capitolul unsprezece

Stuart nu a glumit când a spus că dormitorul lui era dezordonat. Era opusul camerei lui Noah. Singurul lucru care stătea drept pe birou era o copie înrămată a fotografiei pe care o văzusem în buletinul lui. M-am îndreptat spre ea ca s-o văd mai bine. Chloe era frumoasă fără doar și poate. Păr lung, șaten-închis. Gene cu care puteai mătura podeaua. Un zâmbet mare și luminos, bronz natural, câțiva pistrui. Era frumoasă din cap până-n picioare.

M-am așezat pe patul lui nefăcut și am încercat să îmi limpezesc gândurile, dar în mintea mea exista doar un zumzăit. Jos au început să se audă triluri de pian, chiar foarte frumoase. Stuart repeta cântecele de Crăciun. Avea un stil deosebit — nu ca oamenii aceia care cântă după ureche. Ar fi putut să cânte într-un restaurant sau în holul central al vreunui hotel. Ba chiar într-un loc mai bun decât astea două, însă acelea erau singurele locuri în care văzusem pianiști. Uitându-mă pe fereastră, am văzut două păsărele care stăteau ghemuite una într-alta pe o creangă, scuturându-se de zăpadă.

Pe podeaua lui Stuart se afla un telefon. L-am ridicat și am format un număr. Noah părea ușor enervat când a răspuns.

— Hei, a spus el. Ce s-a întâmplat? Tocmai eram pe punctul de-a ieși din casă și...

— În ultimele douăzeci și patru de ore, am spus eu, nebăgându-l în seamă, părinții mei au fost arestați. Am fost urcată într-un tren, care a rămas împotmolit în mijlocul unei furtuni. Am mers kilometri întregi prin troiene de zăpadă, cu pungi de plastic pe cap. Am căzut într-o apă înghețată și mă aflu într-un oraș străin, la niște oameni pe care nu-i cunosc. Și scuza ta pentru a nu vorbi cu mine e... ce anume? Că e Crăciunul?

Asta i-a închis gura. Deși nu asta era ceea ce sperasem, am fost fericită să constat că avea cât de cât o brumă de rușine în el.

— Mai vrei să fii cu mine? l-am întrebat. Fii sincer, Noah.

A urmat o pauză îndelungată la celălalt capăt al firului. Prea îndelungată pentru ca răspunsul să fie „Da. Ești iubirea vieții mele".

— Lee, a spus Noah, vorbind pe un ton scăzut și încordat. N-ar trebui să vorbim despre asta acum.

— De ce?

— E Crăciunul.

— Vrei să zici că asta nu înseamnă și *mai multe* motive pentru a vorbi?

— Știi cum stau lucrurile pe-aici.

— Ei bine, am spus, auzind furia înlocuind treptat tonul liniștit. Trebuie să vorbești cu mine, altminteri ne despărțim.

De-abia îmi venea să cred ceea ce îmi ieșea pe gură. Cuvintele păreau să vină dintr-un loc adânc din interiorul

meu, cu mult mai departe de locul în care le înmagazinasem, trecând de idei... dintr-o încăpere ascunsă din spate, de care habar n-aveam că se află acolo.

A urmat o tăcere îndelungată.

— Bine, a spus el.

Era imposibil să-mi dau seama ce ton era în vocea lui. Ar fi putut fi tristețe. Ar fi putut fi ușurare. Nu m-a rugat să-mi retrag cuvintele. Nu a plâns. Nu a făcut nimic.

— Ei bine? am spus eu.

— Ei bine ce?

— N-ai de gând să spui nimic?

— Știam de ceva vreme, a spus el. Și eu mă gândeam la asta. Și dacă asta e ceea ce-ți dorești, știi, bănuiesc că e cel mai bine și...

— Crăciun fericit, i-am urat, după care am închis.

Mâna îmi tremura. De fapt, tot corpul îmi tremura. M-am așezat pe patul lui Stuart și mi-am cuprins trupul cu mâinile. Jos, muzica se oprise, iar în casă se lăsase o tăcere copleșitoare.

Stuart a apărut la ușă, deschizând-o precaut.

— Voiam să mă asigur că ești bine, a spus el.

— Am făcut-o, i-am spus eu. Am luat telefonul și am făcut-o.

Stuart a venit și s-a așezat pe pat. Nu și-a petrecut brațul în jurul meu, ci pur și simplu s-a așezat lângă mine, destul de aproape, lăsând totuși puțin spațiu între noi.

— Nu a părut deloc surprins, am recunoscut eu.

— Cretinii nu sunt niciodată surprinși. Ce ți-a spus?

— Ceva de genul că știa de ceva timp și că probabil e cel mai bine așa.

Dintr-un anume motiv, asta m-a făcut să sughit. Am rămas amândoi tăcuți o vreme. Simțeam cum mi se învârte capul.

— Chloe era ca Noah, a spus el într-un târziu. Cu adevărat... perfectă. Frumoasă. Note mari. Cânta, făcea opere de caritate și era... o să-ți placă asta... majoretă.

— Pare a fi un trofeu, am spus eu pe un ton înverșunat.

— Nu am înțeles niciodată de ce a vrut să iasă cu mine. Eu eram un tip oarecare, iar ea era *Chloe Newland*. Am fost împreună timp de paisprezece luni. Din câte știu eu, eram cu adevărat fericiți. Cel puțin eu eram. Singura problemă era că ea avea tot timpul câte ceva de făcut, apoi a devenit din ce în ce mai ocupată. Prea ocupată ca să se oprească la vestiarul meu sau să treacă pe la mine pe-acasă, prea ocupată ca să sune sau să dea un e-mail. Așa că eu treceam pe la ea pe-acasă. Și o sunam. Și îi trimiteam e-mailuri.

Totul părea îmi părea îngrozitor de cunoscut.

— Într-o seară, a continuat el, trebuia să învățăm împreună, dar ea n-a venit. M-am dus la ea acasă, însă mama ei mi-a spus că ea nu era acolo. Și am început să mă îngrijorez, pentru că, de obicei, catadicsea să îmi trimită mesaje dacă voia să amânăm ceva. Așa că am început să conduc încolo și-ncoace, căutându-i mașina — vreau să zic, în Gracetown nu sunt prea multe locuri în care te poți duce. Am găsit-o parcată la Starbucks, ceea ce avea noimă. Învățăm acolo adesea pentru că... ce altă opțiune ne oferă societatea, nu? Uneori e Starbucks sau moartea.

Începuse să dea din mâini furios, trăgându-se de degete.

— Ceea ce mi-am dat *seama*, a spus el enervat, e că am făcut o greșeală și că trebuia să învăț cu ea la Starbucks,

iar eu tocmai uitasem. Lui Chloe nu prea îi plăcea să vină aici. Uneori se speria foarte tare de comportamentul mamei mele, dacă îți vine să crezi asta.

Și-a ridicat privirea, ca și când se aștepta să râd. Am schițat un zâmbet.

— Am fost *atât de ușurat* când i-am văzut mașina acolo. Devenisem din ce în ce mai supărat cât m-am plimbat de colo-colo. Mă simțeam ca un prost. *Firește* că mă aștepta la Starbucks. Am intrat în cafenea, dar ea nu se afla la niciuna dintre mese. Una dintre prietenele mele, Addie, lucrează acolo. Am întrebat-o dacă a văzut-o pe Chloe, de vreme ce mașina ei era afară.

Stuart și-a trecut mâinile prin păr, până ce acesta a devenit oarecum imens. Am rezistat impulsului de-a i-l netezi cu mâna. Oricum, îmi plăcea așa. Ceva în legătură cu părul lui mare m-a făcut să mă simt mai bine — a mai înlăturat o parte din durerea pe care o simțeam în piept.

— Addie a adoptat o mină tristă și a spus „Cred că e la baie". Nu mi-am dat seama ce anume putea fi atât de trist în legătură cu faptul că ea era la baie. Așa că am cumpărat o băutură pentru mine și una pentru Chloe, după care m-am așezat și am așteptat. La Starbucksul nostru nu există decât o baie, așa că la un moment dat tot trebuia să iasă. Nu aveam laptopul sau vreo carte la mine, așa că am studiat pictura de pe peretele cu baia. Mă gândeam cât de prost am fost să mă supăr pe ea și că o făcusem să aștepte, apoi mi-am dat seama că ea stătuse în baie foarte mult timp și că Addie încă se uita la mine cu acea privire tristă. Addie s-a dus și a bătut la ușa băii, și Chloe a ieșit. Urmată de Todd Puma.

— Todd *Puma*?

— Nu e o poreclă. El *chiar e* Puma. E mascota noastră. Poartă costumul de pumă și execută dansurile de pumă și toate alea. Pentru o clipă, creierul meu încă încerca să pună lucrurile cap la cap... încerca să afle de ce Chloe și Todd Puma se aflau în baia de la Starbucks. Speram că nu se întâmplase nimic rău, ținând cont că toată lumea părea să știe că ei se aflau acolo. Dar când am văzut privirea de pe chipul lui Addie și privirea de pe chipul lui Chloe — nu m-am uitat și la Todd —, s-a produs declicul. Încă nu am aflat dacă ei erau la baie fiindcă m-au văzut venind sau dacă erau acolo de ceva timp. Dacă te ferești de prietenul tău și te ascunzi în baie cu Puma... detaliile nu prea mai contează.

Pe moment am uitat complet de telefonul pe care îl dădusem. Mă aflam la Starbucks, cu Stuart, uitându-mă la o majoretă pe care nu o cunoșteam ieșind din baie împreună cu Todd Puma. Cu toate că în viziunea mea el purta costumul de pumă, lucru care probabil că nu s-a întâmplat și în realitate.

— Și ce-ai făcut? l-am întrebat eu.

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic. Am stat acolo, gândindu-mă c-o să mi se facă rău dintr-o clipă într-alta. Dar Chloe s-a înfuriat. Pe mine.

— Și cum anume funcționează chestia asta? am întrebat eu furioasă.

— Cred că s-a speriat rău de tot că am prins-o, așa că ăsta a fost singurul fel în care a crezut că e bine să reacționeze. M-a acuzat c-o spionam. M-a făcut posesiv. A spus că o agasez. Cred că voia să spună că eram prea grijuliu — bănuiesc —, dar a sunat *atât de urât*. Așa că, pe lângă toate astea, m-a făcut să par un bădăran în fața

tuturor celor de la Starbucks, adică în fața tuturor celor din oraș, întrucât aici nu prea poți avea un secret. Voiam să spun: „Îți faci de cap cu Puma în baia de la Starbucks. *Nu eu sunt personajul rău din povestea asta.*" Doar că nu am spus asta, întrucât efectiv nu puteam să vorbesc. Probabil toți au crezut că *eram de acord* cu ea. Ca și când aș fi recunoscut că eram un hărțuitor posesiv, nemernic și obsedat sexual... nu tipul care era îndrăgostit de ea, care o iubea de mai bine de un an, care ar fi făcut orice pentru ea...

Probabil că, la un moment dat după despărțire, Stuart spusese această poveste multor oameni, însă era evident că n-o mai făcuse de ceva vreme. Își pierduse antrenamentul. Expresia lui nu s-a schimbat deloc — toate sentimentele păreau să i se transmită prin mâini. Acum nu le mai legăna, însă am văzut că îi tremurau ușor.

— La un moment dat, Addie a luat-o afară ca să o calmeze, a spus el. Așa s-a sfârșit totul. Și am primit și o cafea cu lapte din partea casei. Deci n-a fost cine știe ce pierdere. Am devenit tipul celebru care a fost părăsit de față cu toată lumea când prietena lui l-a înșelat cu Puma. În fine... Am spus toate astea dintr-un motiv anume. Tipul ăla...

A gesticulat acuzator spre telefon.

— ... e un cretin. Cu toate că, acum, probabil că nu înseamnă prea mult pentru tine.

Amintirile mele de anul trecut zburau cu viteză prin mintea mea, însă acum le priveam dintr-un alt unghi. Noah ținându-mă de mână, mergând cu un pas înaintea mea, trăgându-mă pe culoar, vorbind cu toată lumea, mai puțin cu mine. Mă așezam cu el pe primul rând la meciurile de baschet, cu toate că el știa că, de când primisem o minge în față, îmi era frică de locurile alea. Și

totuși, mă așezam cu el acolo, mereu îngrozită, urmărind un meci de care nu eram câtuși de puțin interesată. Da, la prânz stăteam cu elevii populari din ultimul an, însă conversațiile erau repetitive. Vorbeau întruna despre cât de ocupați erau și cum își scriau CV-urile pentru înscrierile la colegiu. Cum se întâlneau cu recrutorii. Cum își organizau calendarele online. Cine îi recomanda.

Dumnezeule... timp de un an mă plictisisem rău de tot. Nu mai vorbisem *despre mine* de nu mai știu când. Stuart vorbea despre mine. El era atent. Părea diferit, jenant de intim, dar oarecum minunat. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Văzând asta, Stuart a făcut un efort și și-a deschis ușor brațele, ca și când mă invita să renunț la eforturile de a mă calma. La un moment dat, ne-am apropiat puțin unul de celălalt și am simțit o energie bruscă. Ceva era pe cale să cedeze. Am simțit că mai aveam puțin și începeam să bocesc. Asta m-a făcut să mă înfurii. Noah nu o merita. *Nu aveam de gând să plâng.*

Așa că l-am sărutat.

Vreau să zic, l-am sărutat cu adevărat. L-am împins pe spate. El mi-a răspuns la sărut. Un sărut minunat. Nu prea uscat, nu prea umed. Eu eram ușor agitată, poate din cauză că niciunul dintre noi nu se pregătise la nivel mental, așa că amândoi gândeam ceva de genul *A, da! Sărutări! Repede! Repede! Mai multă mișcare! Acum cu limba!*

Ne-a luat aproximativ un minunt să ne revenim și să stabilim un ritm ușor mai lent. Începusem să simt că plutesc, când jos am auzit deodată pași apăsați, un bubuit și niște țipete. Aparent, Debbie și Rachel aleseseră acest moment să lege câinii de sanie și să se întoarcă din

Iditarodul[11] lor pe străzile din Gracetown. Au intrat în casă tropăind în felul acela ridicol de zgomotos pe care îl faci când vii de la zăpadă sau ploaie. (Oare de ce vremea umedă te face să fii mai zgomotos?)

— Stuart! Jubilee! Am adus prăjituri speciale de la Moș Crăciun! a strigat Debbie.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Eu încă eram deasupra lui Stuart, țintuindu-l pe loc. Am auzit-o urcând scările, probabil fiindcă văzuse luminile aprinse.

Din nou, un părinte normal ar fi spus ceva de genul: „Ați face bine să ieșiți acum, altminteri dau drumul la tigru!" Dar Debbie nu era un părinte normal, așa că am auzit-o chicotind și furișându-se, spunând:

— Șșșșș! Rachel! Hai cu mami! Stuart e ocupat!

Brusca apariție a lui Debbie în această scenă mi-a stârnit un gol în stomac. Stuart și-a dat ochii peste cap în agonie. L-am eliberat, iar el a sărit imediat în picioare.

— Ar trebui să mă duc jos, a spus el. Ești bine? Ai nevoie de ceva sau...

— Mă simt minunat! am spus cu un entuziasm brusc și dement.

Însă Stuart se obișnuise deja cu tacticile și încercările mele de a da impresia c-aș fi întreagă la cap.

În mod chibzuit, a țâșnit din cameră.

[11] Competiție anuală de întreceri cu câini de sanie, care se desfășoară de obicei la început de martie între Anchorage, Alaska și Nome, Alaska.

Capitolul doisprezece

Vreți să știți cât de mult mi-a luat să mă despart de prietenul meu „perfect" și să îmi fac de cap cu un tip nou? Îmi luase... așteptați... *douăzeci și trei de minute.* (M-am uitat la ceasul lui Stuart când am pus mâna pe telefon. Nu era ca și când aș fi avut vreun cronometru.)

Oricât de mult mi-ar fi plăcut asta, nu mă puteam ascunde pe vecie la etaj. Mai devreme sau mai târziu trebuia să cobor și să dau piept cu lumea. M-am așezat pe podea, lângă ușă, ascultând pe cât de bine puteam ceea ce se întâmpla jos. Cel mai mult am auzit-o pe Rachel lovind niște jucării, apoi cineva a ieșit. Ăsta părea a fi cel mai bun semnal. Am coborât liniștită scările. În camera de zi, Rachel se juca cu Capcana Șoriceilor, care încă se afla pe masă. Mi-a zâmbit cu toți dinții.

— Te-ai jucat cu Stuart? m-a întrebat ea.

Întrebarea era de prisos. Eram o femeie imorală, și până și copila asta de cinci ani o știa.

— Da, am spus, încercând să rămân cât de cât demnă. Ne-am jucat Capcana Șoriceilor. Cum a fost afară, Rachel?

— Mami spune că Stuart te place. Pot să-mi bag o biluță de sticlă în nas. Vrei să vezi?

— Nu cred c-ar trebui să...

Rachel și-a vârât în nas o bilă de sticlă din setul pentru joc, apoi a scos-o și a ridicat-o ca să o examinez.

— Vezi? a spus ea.

O, da, vedeam chiar prea bine.

— Jubilee? Tu ești?

Debbie a apărut în ușa bucătăriei, roșie la față, istovită și udă leoarcă.

— Stuart s-a dus vizavi să o ajute pe doamna Addler să curețe aleea, a spus ea. A văzut-o că se chinuia. Știi, are un ochi de sticlă și o doare tot timpul spatele. Ați avut o... după-amiază plăcută?

— A fost OK, am spus eu pe un ton înțepat. Am jucat Capcana Șoriceilor.

— Așa i se spune acum? a întrebat ea, oferindu-mi un zâmbet formidabil. Trebuie să mă duc să-l fac baie lui Rachel. Dacă vrei, poți să-ți faci o ciocolată caldă sau ce vrei tu!

Mai avea puțin și adăuga „...viitoare copilă-mireasă a singurului meu fiu".

— Haide, *acum* putem merge sus, i-a spus pe un ton autoritar lui Rachel, lăsându-mă pe mine cu ciocolata caldă, cu rușinea și nefericirea mea.

M-am dus la fereastra din camera de zi și l-am privit pe Stuart dând o mână de ajutor unei vecine care avea mare nevoie de așa ceva. Desigur, făcea asta ca să stea departe de mine. Avea noimă. Și eu aș fi procedat la fel. Eram perfect conștientă că lucrurile nu aveau decât să se înrăutățească. Aveam să mă duc tot mai jos, scufundându-mă din ce în ce mai adânc într-o mlaștină a nechibzuinței și a unor comportamente inexplicabile. La fel ca părinții mei, acum la închisoare, și eu eram o persoană imprevizibilă. Era cel mai bine să mă duc să curăț

cu lopata tone de zăpadă pentru o vecină cu un ochi de sticlă și să sper că voi pleca.

Exact asta trebuia să fac. Să plec. Să plec din casa asta și din viața lui cât încă mai aveam o brumă de demnitate. Aveam să mă duc să-mi găsesc trenul, care oricum probabil că avea să plece curând din oraș.

De îndată ce am luat această decizie, m-am mișcat repede, alergând spre bucătărie. Mi-am ridicat telefonul mobil de pe bar, l-am lovit ușor cu palma și m-am jucat cu butonul de oprire/pornire. Nu mă așteptam să funcționeze, dar exista un Dumnezeu pe lumea asta. După câteva secunde, a revenit treptat la viață. Ecranul era decentrat și cuvintele erau amestecate, dar exista o viață în chestia asta.

Hainele mele, paltonul, cizmele și geanta erau toate în spălătorie, unele uscate, altele nu. Le-am îmbrăcat pe toate, lăsându-le pe cele de împrumut pe mașina de spălat. În colț aveau un coș cu pungi de plastic, așa că mi-am luat vreo zece. Mă simțeam prost să iau ceva fără să cer voie, dar sacoșele de plastic nu sunt chiar „ceva". Sunt ca niște șervețele, doar că mai ieftine. Ca un ultim gest, am înșfăcat de pe bar una dintre etichetele cu adresa de înapoiere. Aveam să le trimit o scrisoare când urma să ajung acasă. Se prea poate să fi fost o țăcănită, dar măcar eram o țăcănită *manierată*.

Evident, trebuia să ies pe ușa din spate, cea pe care intraserăm cu o seară înainte. Dacă ieșeam prin față, Stuart avea să mă vadă. Se adunase multă zăpadă peste această ușă, cel puțin jumătate de metru — și nu mai era zăpada moale și umedă din prima seară. Înghețase în gerul de afară. Însă eram propulsată de puterea confuziei și a panicii, care, așa cum am mai spus, e întotdeauna pregătită

și așteaptă să intre în funcțiune. M-am împins cu toată forța în ușă, simțind-o clătinându-se și deformându-se. Mi-era teamă să n-o rup, fiindcă asta ar fi îngreunat foarte tare plecarea mea. Îmi imaginam extrem de limpede: Stuart sau Debbie găsind ușa îndoită și scoasă din țâțâni, aruncată în zăpadă. „A venit aici, a răvășit băiatul, a furat pungi de plastic și a rupt ușa când a fugit", aveau să scrie polițiștii în raportul de urmărire generală. „Probabil că se duce să-și ajute părinții să evadeze din închisoare."

Am izbutit s-o deschid suficient cât să mă pot strecura, rupându-mi pungile și zgâriindu-mă pe mână. Imediat ce am ieșit, ușa a rămas blocată așa, astfel încât a trebui să mai pierd vreo două-trei minute împingând-o la loc. Când am reușit să fac și asta, m-am lovit de o altă problemă. Nu puteam să merg pe drumul pe care veniserăm, deoarece nu voiam să fac o nouă baie în apa înghețată. Nu că aș fi putut să aleg acel drum — toate urmele noastre dispăruseră. Mă aflam pe o porțiune de drum ușor înaltă, stând cu fața spre o înșiruire de copaci despuiați și spre dosul unor case identice. Singurul lucru pe care îl știam era că apa se afla sub mine, probabil pe undeva printre acei copaci. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să mă țin aproape de acele case și să mă furișez prin câteva grădini. Apoi puteam ajunge pe drumul principal și, de acolo, bănuiam eu, puteam să-mi găsesc drumul înapoi spre șoseaua interstatală, spre Waffle House și spre trenul meu.

Citiți nota anterioară în legătură cu mine și cu presupunerile mele.

Cartierul lui Stuart nu urma aceeași logică minunată și simplă a străzilor din Orășelul lui Moș Crăciun de la Flobie. Casele de aici fuseseră trântite îngrozitor

de aleatoriu — spațiate inegal, pe linii strâmbe, ca și când arhitectul ar fi spus: „O să urmărim motanul ăsta, și oriunde se așază el o să construim ceva". Eram atât de dezorientată, încât nici măcar nu-mi dădeam seama unde ar fi trebuit să se afle drumul. Pe-aici nu trecuse niciun plug, iar stâlpii de iluminat din fața mea nu funcționau. Cerul era alb, nemaiavând acea nuanță ciudată de roz pe care o văzusem cu o seară înainte. Era cel mai mohorât peisaj pe care îl văzusem vreodată și nu exista nicio rută clară pe care o puteam urma.

În timp ce-mi târșâiam picioarele, am avut mult timp la dispoziție să mă gândesc la ceea ce făcusem cu viața mea. Cum aveam eu să le explic părinților mei despărțirea? Ei îl *iubeau* pe Noah. Desigur, nu la fel de mult ca mine, dar tot îl iubeau. Părinții mei erau vădit mândri că aveam un asemenea prieten impresionant. Și totuși, părinții mei erau la închisoare pentru un Hotel al Elfilor, așa că poate era cazul să-și pună ordine în priorități. În plus, dacă le spuneam că eu eram mai fericită așa, ei aveau să accepte asta.

Prietenii mei, oamenii de la școală... asta era altă mâncare de pește. Nu fusesem cu Noah pentru a beneficia de anumite lucruri — acelea pur și simplu veneau la pachet cu el.

Și, desigur, mai era și Stuart.

Stuart, care tocmai mă văzuse trecând printr-un întreg curcubeu de sentimente și experiențe. Existau numerele părinții-mei-au-fost-băgați-la-închisoare, sunt-blocată-într-un-orășel-necunoscut, sunt-nebună-și-nu-mi-pot-ține-fleanca, sunt-cam-afurisită-cu-tipul-ciudat-care-încearcă-să-mă-ajute, despărțirea și extrem de populara sar-pe-tine-neașteptat.

O dădusem în bară nasol de tot. Regretul și umilința dureau mai tare decât gerul. A fost nevoie să străbat câteva străzi până să-mi dau seama că nu pe Noah îl regretam... ci pe Stuart. Stuart care mă salvase. Stuart care chiar părea să dorească să-și petreacă timpul cu mine. Stuart care mi-a vorbit pe șleau și care mi-a spus să nu mă las călcată în picioare.

Ăsta era băiatul care avea să fie extrem de ușurat să mă găsească plecată, din pricina tuturor motivelor anterior menționate. Atâta timp cât știrile despre arestarea părinților mei nu erau prea detaliate, eu aveam să fiu de negăsit. Ei bine, aproape de negăsit. Poate că putea să mă găsească pe undeva pe internet, dar nu avea s-o facă niciodată. Nu după tot spectacolul acela grotesc pe care tocmai îl dădusem.

Doar dacă nu aveam să ajung din nou la ușa lui. Lucru care, după o oră de rătăcit prin acel cartier, mi-am dat seama că era un adevărat pericol. Mă uitam la aceleași case idioate, blocându-mă în fundături. Din când în când mă opream și ceream îndrumări oamenilor care își curățau aleile, dar păreau cu toții foarte îngrijorați că voiam să merg atât de departe și nu voiau să-mi spună încotro s-o apuc. Cel puțin jumătate dintre ei voiau să intru și să mă încălzesc, lucru care suna bine, dar nu mai voiam să risc. Nu intrasem decât într-o casă din Gracetown, și priviți unde mă adusese chestia asta.

Înaintam grăbită pe lângă un grup de fetițe care chicoteau în zăpadă, când disperarea a pus stăpânire pe mine. Lacrimile erau pe cale să-și dea drumul pe obrajii mei. Aproape că nici nu-mi mai simțeam picioarele. Genunchii îmi înțepeniseră. Și atunci i-am auzit vocea în spatele meu.

— Așteaptă! a strigat Stuart.

M-am oprit brusc. Să fugi e cam patetic, dar să fii prins e și mai rău. Am rămas acolo o clipă, nedorind (și parțial neputând) să mă întorc cu fața spre el. Am încercat pe cât posibil să adopt expresia ce-amuzant-să-te-întâlnesc-aici, nu-i-așa-că-viața-e-hilară? După felul în care mușchii maxilarului meu erau încordați până la urechi, sunt destul de sigură că era mai multă o expresie de genul uite-am-tetanos!

— Scuze, am spus cu un zâmbet încleștat. Mă gândeam să mă întorc la tren și să...

— Da, a spus el, tăindu-mi macaroana. Mi-am cam dat seama.

Stuart nici măcar nu se uita la mine. A scos din buzunar o căciulă groasă, un pic stânjenitoare. Părea să-i aparțină lui Rachel. Avea un moț uriaș în vârf.

— Cred că ai nevoie de asta, a spus el, întinzându-mi căciula. Poți s-o păstrezi. Rachel nu o vrea înapoi.

Am luat-o și mi-am pus-o pe cap, fiindcă se părea că el era pregătit să stea acolo, cu mâna întinsă, până ce zăpada avea să se topească în jurul lui. Mi-era cam mică, dar măcar mi-a încălzit urechile.

— Am mers pe urmele pe care le-ai făcut în zăpadă, a spus el, răspunzând la întrebarea nerostită. Zăpada simplifică lucrurile.

Fusesem urmărită ca un urs.

— Îmi cer scuze că te-am pus în situația asta.

— Ca să fiu sincer, n-am avut prea mult de umblat. Ești cam la trei străzi distanță de casa mea. Ai mers în cerc.

Un urs cu adevărat prostănac.

— Nu pot să cred c-ai ieșit afară cu hainele alea, a spus el. Ar trebui să mă lași să te conduc. Dacă o ții tot așa, n-o să ajungi acolo în veci.

— Sunt bine, am spus repede. Cineva mi-a spus s-o iau pe-aici.

— Știi, nu trebuie să pleci.

Voiam să spun altceva, dar nu mi-a venit nimic în minte. El a priceput că voiam să plece, așa că a încuviințat.

— Ai grijă, bine? Și... crezi c-ai putea să-mi dai de știre c-ai ajuns în siguranță? Dă-mi un telefon sau...

În acel moment, telefonul meu a început să sune. Soneria probabil că fusese distrusă de apă, fiindcă acum scotea un sunet înalt, asurzitor — sunetul pe care îmi imaginez că l-ar scoate o sirenă dacă i-ai trage un pumn în față. Surprins. Ușor acuzator. Rănit. Gâlgâit.

Era Noah. Pe ecranul meu distrus scria de fapt că „Mobg" mă apela, dar știam ce însemna. Nu am răspuns; m-am zgâit la ecran. Stuart s-a zgâit la ecran. Fetițele din jurul nostru s-au zgâit la noi cum ne zgâiam la ecran. S-a oprit, după care a început să sune din nou. Vibra în mâna mea, insistent.

— Îmi cer scuze dac-am fost idiot, a spus Stuart, ridicând vocea ca să acopere soneria. Și probabil nu-ți pasă de ceea ce cred eu, dar n-ar trebui să-i răspunzi.

— Cum adică ai fost *idiot*? am întrebat eu.

Stuart a tăcut. Telefonul s-a oprit, după care a început din nou. Mobg insista să vorbească cu mine.

— I-am spus lui Chloe că aveam s-o aștept, a zis el într-un târziu. I-am spus că aveam s-o aștept cât timp era nevoie. Mi-a spus să nu-mi bat capul cu asta, dar eu oricum am așteptat. Luni de zile am fost hotărât să nu pun ochii pe altă fată. Ba chiar am încercat să ignor majoretele de la Waffle House. Mă rog, nu neapărat să le ignor.

Știam ce voia să spună.

— Dar apoi te-am observat pe tine, a continuat el. Și chestia asta m-a scos din minți din primul minut. Nu doar pentru că te-am observat, ci și pentru că am văzut că erai împreună cu un tip aparent perfect, care clar nu te merita deloc. Și, ca să fiu sincer, asta era oarecum situația în care mă aflam și eu. Totuși, se pare că și-a dat seama de greșeala pe care a făcut-o.

A dat din cap spre telefon, care începuse să sune din nou.

— Încă sunt încântat c-ai venit, a adăugat el. Și să nu cedezi tipului ăstuia, bine? Poți să faci asta? Să nu îi cedezi. Nu te merită. Nu-l lăsa să te păcălească.

A sunat și a sunat și a tot sunat. Am mai aruncat o singură privire spre telefon, după care m-am uitat la Stuart, apoi mi-am luat avânt și am aruncat telefonul pe cât de tare am putut (din nefericire, nu prea departe). Acesta a dispărut pe undeva prin zăpadă, iar fetițele de opt ani, care de-acum erau fascinate de fiecare mișcare pe care noi o făceam, s-au dus după el.

— L-am pierdut, am spus. Ups!

Era pentru prima oară în acea seară când Stuart s-a uitat la mine. Renunțasem de ceva vreme la acea grimasă oribilă. El a făcut un pas în față, mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat. M-a sărutat *cu adevărat*. Și nu am băgat de seamă frigul sau că fetițele, care acum aveau telefonul meu, au apărut în spatele nostru și au început să chiuie:

— OoooOOOoooOOooo!

— Am o rugăminte, am spus când ne-am dezlipit unul de altul și sentimentul de amețeală din mintea mea a cedat. Poate... c-ar fi bine să nu-i spui mamei tale prea multe despre asta. Cred că are tot felul de gânduri.

— Poftim? a întrebat el pe un ton inocent, apucându-mă cu mâna pe după umeri și conducându-mă înapoi spre casă. Părinții tăi nu chiuie și nu se holbează când te săruți cu cineva? De-acolo de unde vii tu e un lucru ciudat? Totuși, bănuiesc că nu prea au cum să vadă asta. Din închisoare.

— Mai taci din gură, Weintraub! Dacă o să te las lat în zăpadă, fetițele astea or să sară pe tine și-or să te mănânce.

Un camion venea încet spre noi, iar Tipul de Staniol ne-a salutat bățos în timp ce înainta în Gracetown. Ne-am dat cu toții la o parte ca să-l lăsăm să treacă — eu, Stuart și fetițele. Stuart și-a deschis paltonul și m-a invitat să mă ghemuiesc sub brațul lui, după care am pornit prin zăpadă.

— Vrei s-o luăm pe drumul lung? a întrebat el. Sau pe scurtătură? Probabil ți-e frig.

— Pe drumul lung, am răspuns eu. Pe drumul lung, fără îndoială.

Un miracol de Crăciun cu majorete

de John Green

Capitolul unu

Eu, JP și Duke eram la al patrulea film din maratonul nostru James Bond, când mama a sunat acasă pentru a șasea oară în ultimele cinci ore. Nici măcar nu m-am uitat la numele apelantului. Știam că era mama. Duke și-a dat ochii peste cap și a pus filmul pe pauză.

— Ea chiar crede că te *duci* undeva? Afară viscolește!

Am ridicat din umeri și am răspuns.

— Ghinion, a spus mama.

În fundal, o voce trăncănea despre cât de importantă era apărarea patriei.

— Îmi pare rău, mamă. E nașpa.

— E ridicol! a strigat ea. Nu putem să găsim un zbor spre *nicăieri*, darămite spre acasă.

De vreo trei zile erau blocați în Boston. O conferință pentru medici. Era cam deprimată la gândul că trebuia să petreacă la Boston Crăciunul — de parcă Boston ar fi fost zonă de război. Ca să fiu sincer, eu eram oarecum vesel în legătură cu asta. Dintotdeauna îmi plăcuseră dramele și problemele care apăreau odată cu vremea rea. Cu cât era mai rea, cu atât era mai bine, zău așa.

— Da, e nașpa, am spus.

— Cică spre dimineață o să se mai liniștească, dar asta nu înseamnă că situația o să se îndrepte. Nici măcar nu ne pot garanta că vom fi acasă *mâine*. Tatăl tău încearcă să închirieze o mașină, dar cozile sunt foarte lungi. Și chiar și *în cazul acesta* va fi opt sau nouă dimineață, chiar dacă vom conduce toată noaptea! Dar nu ne putem petrece Crăciunul despărțiți!

— Am să mă duc acasă la Duke, am spus eu. Părinții ei m-au invitat deja să stau acolo. Am să mă duc la ei și-am să-mi deschid toate cadourile, și-am să le povestesc cum părinții mei mă neglijează, apoi poate că Duke o să-mi dea o parte dintre cadourile ei, fiindcă o să i se facă milă de mine că mama mea nu mă iubește.

Am aruncat o privire spre Duke, care rânjea la mine cu gura până la urechi.

— Tobin, a spus mama pe un ton dezaprobator.

Ea nu prea era o persoană cu simțul umorului. Însă acesta era un lucru bun în ceea ce privește cariera ei — vreau să zic, nu dorești ca un chirurg oncolog să intre în sala de consultații și să fie ceva de genul: „Un tip intră într-un bar. Barmanul spune: «Ce doriț'?» Iar tipul zice: «Ce aveț'?» Iar barmanul spune: «Nu știu ce am, dar știu ce ai dumneata: cancer de piele în stadiu terminal.»"

— Voiam să-ți spun c-o să fiu bine. Vă întoarceți la hotel?

— În cazul în care tatăl tău nu face rost de o mașină, presupun că da. Suportă ca un sfânt toată situația asta.

— Bine, am spus eu.

Am aruncat o privire spre JP, care a spus din vârful buzelor *Închide. Telefonul. Ăla.* Chiar voiam să mă întorc pe canapea, între JP și Duke, ca să continuăm să-l vedem pe noul James Bond omorând oameni în tot felul de moduri fascinante.

— Toți sunt bine acolo? a întrebat mama.

Dumnezeule!

— Da, da. Vreau să zic, ninge. Dar Duke și JP sunt aici. Și nu prea mă pot abandona, deoarece ar îngheța imediat ce-ar pune piciorul afară. Ne uităm la niște filme cu James Bond. Curentul încă funcționează și tot tacâmul.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva. *Orice.*

— Așa am să fac.

— Bine, a spus ea. Bine. Dumnezeule, Tobin, îmi pare atât de rău. Te iubesc. Îmi pare rău.

— Nu-i mare scofală, am spus, deoarece chiar nu era.

Iată-mă aici, într-o casă mare, fără adulți prin preajmă, stând pe canapea alături de cei mai buni prieteni ai mei. Nu am nimic cu părinții mei, care sunt cumsecade și toate alea, dar ar fi putut rămâne în Boston până după Revelion, fără ca eu să fiu dezamăgit.

— Am să te sun de la hotel, a spus mama.

Aparent, JP auzise cele spuse de mama, căci, în timp ce-mi luam rămas-bun, a bombănit:

— Sunt convins c-așa o să faci.

Am închis, iar JP a adăugat:

— Cred că are un sindrom al atașamentului.

— Păi, e Crăciunul, i-am zis eu.

— Ce-ar fi să vii la *mine* acasă de Crăciun? m-a întrebat JP.

— Mâncarea e de tot rahatul, i-am răspuns.

Am ocolit canapeaua și mi-am reluat locul pe perna din mijloc.

— Rasistule! a exclamat JP.

— Ba nu e rasism! l-am contrazis eu.

— Tocmai ai spus că mâncarea coreeană e de tot rahatul, a spus el.

— Ba nu, n-a spus aşa, a intrevenit Duke, ridicând telecomanda pentru a porni din nou filmul. A spus că mâncarea coreeană *a mamei tale* e de tot rahatul.

— Întocmai, am precizat eu. Mâncarea de-acasă de la Keun îmi place.

— Eşti un cretin, a zis JP, ceea ce spunea el de obicei când rămânea fără replici.

Având în vedere că replicile acide la îndemână erau extrem de puţine, asta era una destul de bună. Duke a repornit filmul, iar JP a zis:

— Ar trebui să-l sunăm pe Keun.

Din nou, Duke a pus filmul pe pauză şi s-a aplecat peste mine pentru a i se adresa direct lui JP:

— JP, a zis ea.

— Da?

— Poţi, te rog, să nu mai vorbeşti, astfel încât să pot să revin la bucuria de a admira trupul scandalos de sexy al lui Daniel Craig?

— Chestia asta e atât de gay, a spus JP.

— Sunt *fată*, i-a replicat Duke. Pentru mine nu e gay să mă simt atrasă de bărbaţi. Acum, dacă aş spune că *tu* ai un corp sexy, *asta* ar fi gay, căci eşti clădit ca o femeie.

— O, asta a durut, am zis eu.

Duke a ridicat privirea spre mine şi a spus:

— Cu toate că, prin comparaţie cu tine, JP e o afurisită de apoteoză masculină.

N-am avut replică la asta.

— Keun e la muncă, am zis. E plătit dublu în seara de Crăciun.

— A, da, a zis JP. Am uitat că localurile Waffle House sunt precum decolteul lui Lindsay Lohan: mereu deschis.

Am râs; Duke s-a tras înapoi și a repornit filmul. Daniel Craig a ieșit din apă, îmbrăcat cu o pereche de boxeri scurți pe post de costum de baie. Duke a oftat mulțumită în timp ce JP stătea bosumflat. După câteva minute, am auzit lângă mine un plescăit. JP. Folosind ața dentară. Era obsedat de ața dentară.

— E dezgustător, i-am spus.

Duke a pus filmul pe pauză și s-a uitat mânioasă la mine. Privirea ei nu prea avea o nuanță de răutate; își încrețea nasul și își schimonosea buzele. Dar întotdeauna îmi dădeam seama după ochi dacă era cu adevărat scoasă din sărite din pricina mea, iar ochii ei păreau încă să zâmbească.

— Ce-i dezgustător? a întrebat JP, cu ața atârnându-i între molari.

— Să folosești ața dentară în public. E... Te rog, descotorosește-te de ea.

S-a supus, cu părere de rău, dar a insistat să aibă ultimul cuvânt.

— Dentistul meu spune că n-a văzut niciodată gingii atât de sănătoase. *Niciodată.*

Mi-am dat ochii peste cap. Duke și-a dat pe după ureche o șuviță rebelă de păr și l-a scos pe Bond din pauză. Am urmărit filmul preț de un minut, dar apoi m-am trezit că priveam pe fereastră, un stâlp stradal luminând zăpada aidoma unui miliard de steluțe căzătoare în miniatură. Și, cu toate că nu-mi făcea plăcere că părinții mei aveau mari necazuri sau să le contest dreptul de a petrece Crăciunul acasă, nu mă puteam abține să nu-mi doresc și mai multă zăpadă.

Capitolul doi

Telefonul a sunat la zece minute după ce reporniserăm filmul.

— Dumnezeule! am exclamat eu, înșfăcând telecomanda pentru a apăsa butonul de pauză.

— Mama ta telefonează mai mult decât un iubit posesiv, a adăugat Duke.

Am sărit peste spătarul canapelei și am ridicat receptorul.

— Hei, am spus, cum merge treaba?

— Tobin, a venit replica de la celălalt capăt al firului.

Nu era mama, ci Keun.

— Keun, tu n-ar treb...

— JP e cu tine?

— Este.

— Ai speaker?

— Ăăă... de ce vre...

— AI SPEAKER? a urlat el.

— Stai așa.

În timp ce căutam butonul, am spus:

— E Keun. Vrea să-l pun pe speaker. Se comportă ciudat.

— Ca să vezi, a spus Duke. Urmează să-mi spui că soarele e o masă de gaz incandescent sau că JP are boașele mici.

— N-o lua într-acolo, a spus JP.

— Încotro să n-o iau? În chiloții tăi, cu o lupă ultraperformantă, căutându-ți boașele mici?

Am găsit butonul speakerului și l-am apăsat.

— Keun, mă auzi?

— Da, a zis el.

Pe fundal era mult zgomot. Zgomote produse de fete.

— Vreau să ascultați.

— Unde vrea să ajungă proprietara celor mai mici sâni din lume când pune la îndoială părțile intime ale altcuiva? a întrebat-o JP pe Duke.

Duke a aruncat cu o pernă în JP.

— TREBUIE SĂ ASCULTAȚI! a zbierat Keun la telefon.

Toată lumea a tăcut. Keun era incredibil de deștept și întotdeauna vorbea de parcă își învățase pe de rost replicile.

— În regulă. Managerul meu n-a venit astăzi la serviciu, pentru că i s-a împotmolit mașina în zăpadă. Așa că sunt și bucătar și asistent manager provizoriu. Mai sunt doi angajați aici — ei sunt (unu) Mitchell Croman și (doi) Billy Talos.

Mitchell și Billy erau colegi de școală cu noi, cu toate că n-aș putea să spun că-i cunoșteam, ținând cont că mă cam îndoiam de faptul că vreunul m-ar fi putut identifica într-un șir de suspecți la poliție.

— Până acum vreo douăsprezece minute era o seară liniștită. Singurii noștri clienți erau Tipul de Staniol și Doris, cea mai bătrână fumătoare americană în viață. Pe urmă a apărut o fată, iar mai apoi Stuart Weintraub...

Un alt coleg de clasă și un tip de treabă.

— ... a sosit acoperit de pungi de la Target. O vreme i-au distras atenția Tipului de Staniol, iar eu tocmai citeam *Cavalerul negru* și...

— Keun, există vreun *scop* pentru care-mi spui toate astea? l-am întrebat.

Uneori bătea câmpii.

— Da, există, mi-a răspuns el. De fapt, există paisprezece scopuri. Căci, la cinci minute după ce și-a făcut apariția Stuart Weintraub, bunul și iubitorul Dumnezeu s-a uitat cu mărinimie la robul Său Keun și l-a găsit demn de a îndruma paisprezece majorete din Pennsylvania — *îmbrăcate în costumele de antrenament* — în umilul nostru Waffle House. Domnilor, nu glumesc. Localul nostru e plin de majorete. Trenul lor e împotmolit în zăpadă și ele rămân aici peste noapte. Sunt drogate cu cofeină. Fac șpagatul pe barul unde se ia micul dejun. Să mă fac bine înțeles: la Waffle House a avut loc un miracol de Crăciun cu majorete. Chiar acum mă uit la fetele astea. Sunt atât de fierbinți, încât ar putea topi și zăpada. Căldura lor ar putea — ba nu, *va* — încălzi locurile din inima mea, care au fost reci atât de mult timp, încât aproape c-am uitat c-au existat vreodată.

Atunci, o voce de fată — veselă și deopotrivă erotică — a strigat în receptor. Deja stăteam aplecat deasupra speakerului, admirându-l cu un soi de reverență. JP era lângă mine.

— Sunt prietenii tăi? a spus fata. O, Doamne, Dumnezeule, spune-le să aducă jocul de Twister!

Keun a glăsuit din nou:

— Și-acum vă dați seama care-i miza! Cea mai grozavă noapte din viața mea tocmai a început. Și vă invit să vă alăturați mie, căci sunt cel mai bun prieten pe care l-ați avut vreodată. Însă uitați care-i treaba: după ce voi închide telefonul, Mitchell și Billy își vor chema și ei prietenii. Și am convenit dinainte că este loc numai pentru

câțiva băieți. Nu pot să diluez mai mult proporția de majorete-pe-cap-de-băiat. Acum, eu am dat primul telefon, căci sunt pe post de asistent manager provizoriu. Așa că aveți un avans. Știu că n-o să ratați. Știu că pot să contez pe voi să livrați Twisterul. Domnilor, fie ca această călătorie să fie sigură și iute. Dar dac-o fi să muriți în seara asta, să muriți mângâiați de gândul că v-ați sacrificat viețile pentru cea mai nobilă cauză: goana după majorete.

Capitolul trei

Eu și JP nici nu ne-am sinchisit să mai închidem telefonul.

— Trebuie să mă schimb, am spus.

— Și eu, a adăugat JP.

M-am întors spre canapea și am spus:

— Duke, Twisterul! În debaraua pentru jocuri!

M-am năpustit pe scări, alunecând cu șosetele mele pe podeaua din lemn dur din bucătărie, și m-am poticnit în dormitorul meu. Am deschis ușa de la debara dând-o de perete și am început să triez cu înfrigurare cămășile din mormanul de pe podea, în speranța că undeva în interiorul acelui morman s-ar fi putut găsi, așa, ca prin minune, cămașa perfectă, cu dungi, cu nasturi de sus până jos și neșifonată, care să spună: „Sunt puternic și dur, dar sunt și un ascultător surprinzător de bun, cu o pasiune de nezdruncinat pentru urale și pentru cele care le produc". Din nefericire, o asemenea cămașă era de negăsit. M-am orientat rapid spre un tricou galben Threadless, murdar, dar mișto, peste care am tras un pulover negru cu anchior. M-am dezbrăcat de perechea mea de blugi pentru-urmărit-filme-James-Bond-împreună-cu-

Duke-și-JP și mi-am pus la repezeală singura mea pereche bună de blugi negri.

Mi-am coborât bărbia în piept și m-am adulmecat la subraț. Am fugit în baie și m-am dat din belșug cu deodorant, pentru orice eventualitate. M-am privit în oglindă. Arătam bine, dacă lăsam la o parte părul cumva asimetric. M-am întors în mare viteză în cameră, mi-am înșfăcat geaca de pe jos, am sărit în pantofii mei sport Puma, după care am coborât în goană treptele, pe jumătate încălțat, strigând:

— Toată lumea e gata? Eu sunt gata! Să mergem!

Când am ajuns jos, Duke stătea în mijlocul canapelei, urmărind filmul cu Bond.

— Duke. Twister. Geacă. Mașină.

M-am răsucit pe călcâie și am strigat spre etaj:

— JP, unde ești?

— Ai o geacă în plus? mi-a răspuns el.

— Nu, îmbracă-te cu a ta! am strigat eu.

— Dar n-am decât o jachetă! a strigat el drept răspuns.

— Grăbește-te!

Din nu știu ce motiv, Duke încă nu oprise filmul.

— Duke, am repetat eu. Twister. Geacă. Mașină.

Ea a oprit filmul și s-a întors spre mine.

— Tobin, cum arată iadul tău?

— Asta pare a fi o întrebare la care se poate răspunde în mașină!

— Căci pentru mine iadul înseamnă să petreci o veșnicie într-un local Waffle House plin de majorete.

— O, hai, pe bune, i-am spus eu. Nu fi idioată.

Duke s-a ridicat, canapeaua aflându-se încă între noi.

— Zici că noi ar trebui să ieșim în cel mai îngrozitor viscol din ultimii cincizeci de ani și să mergem cu

mașina treizeci de kilometri pentru a ne petrece timpul cu o mulțime de gagici pentru care distracția înseamnă să joace un joc pe a cărui cutie scrie că e pentru copiii de șase ani, și *eu sunt* idioata?

Mi-am întors capul spre scări.

— JP! Grăbește-te!

— Mă străduiesc! a strigat și el. Dar trebuie să împac nevoia de a mă grăbi cu nevoia de a arăta fabulos!

Am înconjurat canapeaua și am cuprins-o pe Duke cu brațul pe după umeri. I-am zâmbit. Eram prieteni de mult timp. O cunoșteam bine. Știam că ura majoretele. Știam că ura frigul. Știam că nu-i place să se ridice de pe canapea atunci când erau filme cu James Bond.

Însă lui Duke îi plăceau crochetele de cartofi de la Waffle House.

— Există două lucruri cărora nu le poți rezista, i-am zis eu. Primul este James Bond.

— Cât se poate de adevărat, a spus ea. Care e celălalt?

— Crochetele de cartofi, i-am răspuns eu. Delicioasele crochete aurii de la Waffle House.

Ea nu s-a uitat la mine, mă rog, nu tocmai. A privit prin mine și prin pereții casei și prin zăpadă, mijind ochii în timp ce privea în gol, în depărtare. Se gândea la acele crochete de cartofi.

— Poți să le ceri la grătar, înăbușite cu ceapă și acoperite cu brânză, i-am spus.

A clipit, apoi a scuturat din cap.

— Doamne, mereu sunt învinsă de pasiunea mea pentru crochetele de cartofi! Dar nu vreau să rămân blocată acolo toată noaptea.

— Doar o oră, asta dacă nu cumva te cuprinde și pe tine spiritul distracției, i-am promis.

Ea a dat aprobator din cap. În timp ce își punea geaca pe ea, am deschis ușa dulapului cu jocuri și am luat o cutie de Twister cu marginile îndoite.

Când m-am întors, JP stătea în fața mea.

— O, Dumnezeule, i-am spus.

Găsise ceva îngrozitor într-un colț întunecat din dulapul tatălui meu: era îmbrăcat cu o salopetă matlasată, de culoare vineție, cu pantaloni în formă conică, iar pe cap avea o căciuliță tricotată cu urechi și moț.

— Arăți ca un tăietor de lemne care are un fetiș cu adulți bebeluși, i-am spus.

— Ține-ți gura, cretinule, mi-a răspuns scurt JP. Ăsta e genul sexy pe pârtia de schi. Zice: „Tocmai mă întorc de pe pârtiile de schi după o zi lungă în care am salvat vieți împreună cu Salvamontul".

Duke a izbucnit în râs.

— De fapt, zice: „Doar pentru că n-am fost prima femeie-astronaut, nu înseamnă că nu pot să nu mă îmbrac în costumul ei de zbor".

— Dumnezeule, bine, mă duc să mă schimb, a zis el.

— N-AVEM TIMP! am urlat eu.

— Ar trebui să-ți iei ghetele, mi-a zis Duke, uitându-se la pantofii mei sport.

— NU-I TIMP! am strigat din nou.

I-am împins pe ușa care dădea spre garaj și ne-am suit imediat în Caria, SUV-ul Honda al părinților mei. Trecuseră opt minute de când Keun închisese telefonul. Avansul nostru temporal probabil că se evaporase deja. Era 11:42 seara. Într-o seară normală, ar fi durat douăzeci de minute să ajungem la Waffle House.

Dar asta nu avea să fie o seară normală.

Capitolul patru

Când am apăsat butonul ușii de la garaj, am fost pus în față cu încercarea care ne aștepta: în fața garajului se înălțase un zid de zăpadă înalt de aproape un metru. De când sosiseră Duke și JP în jurul prânzului, zăpada se așternuse într-un strat de cel puțin jumătate de metru.

Am pus-o pe Carla pe tracțiune integrală.

— O să... ăăă... Credeți c-ar trebui să trec prin el?

— DĂ-I DRUMUL ODATĂ! a strigat JP de pe bancheta din spate.

Duke se instalase cu succes pe scaunul din dreapta șoferului. Am inspirat adânc și am dat ușor în marșarier. Mașina s-a ridicat nițel atunci când am lovit zăpada, dar în mare parte a împrăștiat-o și am continuat să merg în marșarier, parcurgând toată aleea de la intrare. De fapt, nu prea mergeam, ci patinam cu mașina în marșarier, însă funcționa. Destul de curând, datorită norocului mai mult decât îndemânării, mașina a ieșit de pe alee, îndreptându-se oarecum spre Waffle House.

Stratul de zăpadă de pe străzi era de circa treizeci de centimetri. În cartierul nostru nu se dăduse cu sare și nici nu se îndepărtase zăpada.

— Ce mod tâmpit de a muri, a remarcat Duke, iar eu începeam să fiu de acord cu ea.

— Spartani! În seara asta cinăm la Waffle House! a strigat JP din spate.

Am încuviințat dând din cap și am băgat în viteză, apăsând pedala de accelerație. Cauciucurile s-au învârtit iar și iar, apoi am demarat, privind zăpada ce părea vie în lumina farurilor. Nu vedeam trotuarele, ca să nu mai spun de marcajele rutiere care separau sensurile de mers, așa că, în cea mai mare parte a timpului, am condus încercând să mă orientez după cutiile poștale.

Grove Park e un soi de adâncitură, astfel că, atunci când ieși, trebuie să urci ușor o movilă. Eu, JP și Duke crescuserăm în cartierul Grove Park, așa că știam aceste drumuri pe de rost.

Prin urmare, nici măcar nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să avem o problemă atunci când am început să urcăm. Însă am remarcat că forța cu care apăsam pedala de accelerație nu afecta în niciun fel viteza cu care urcam dealul. Am început să simt un fior de teamă.

Începuserăm să pierdem viteză. Am apăsat pe accelerație și am ascultat cum cauciucurile se învârteau în zăpadă. JP a înjurat. Totuși, continuam să înaintăm cu viteza melcului și se vedea deja creasta dealului și asfaltul curățat al șoselei de deasupra noastră.

— Haide, Carla, am murmurat eu.

— Mai calcă accelerația, a sugerat JP.

Am călcat-o, iar cauciucurile s-au mai învârtiti o vreme, dar la un moment dat Carla a încetat să mai urce.

A durat câteva secunde înainte ca mașina să înceapă să alunece la vale cu roțile blocate. A fost un moment tăcut, un timp al contemplării. În general, eu nu prea eram

dornic să-mi asum riscuri. Nu eram genul de persoană căreia să-i placă să facă autostopul pentru a parcurge întregul traseu Appalachian Trail[12] sau să-și petreacă vara studiind în Ecuador, ori să mănânce sushi. Când eram mic și îmi făceam tot soiul de griji noaptea, când nu puteam să dorm, mama mă întreba mereu: „Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?" Socotea că acest lucru era ceva foarte liniștititor — credea că avea să mă determine să-mi dau seama că posibilele greșeli din tema de la matematică din clasa a doua n-aveau să aibă repercusiuni prea mari asupra calității vieții mele. Dar nu asta s-a întâmplat. Ceea ce s-a întâmplat a fost că am ajuns să mă gândesc la ce era mai rău. Să spunem că există greșeli în tema mea la matematică din clasa a doua. Poate că învățătoarea mea, doamna Chapman, va *țipa* la mine. Ea nu va țipa, dar poate că va dezaproba cu blândețe. Poate că blânda ei dezaprobare mă va tulbura. Și poate că voi începe să plâng. Toată lumea mă va face plângăcios, ceea ce, pe mai departe, îmi va aduce izolarea socială și, fiindcă nimeni nu mă place, mă voi apuca de droguri pentru a-mi găsi alinarea și, până voi ajunge în clasa a cincea, voi fi trecut deja pe heroină. Și apoi voi muri. *Ăsta* e cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Și se *poate* întâmpla. Și credeam în întoarcerea pe toate fețele a acestor situații, astfel încât să mă abțin de la a deveni dependent de heroină și/sau să mor. Însă aruncasem toate astea pe fereastră. Și pentru ce? Pentru niște majorete pe care nu le cunoșteam? N-aveam nimic

[12] Appalachian Trail, cu o lungime de circa 3 440 km, este una dintre cele mai lungi căi de drumeție din lume. Se află situată în Munții Apalași, legând statele Georgia și Maine din SUA.

împotriva majoretelor, dar cu siguranță existau lucruri mai bune pentru care să te sacrifici.

Am simțit că Duke mă privea, și m-am uitat și eu la ea, iar ea avea ochii mari, rotunzi și speriați, și părea un pic enervată. Și abia acum, în momentul de liniște prelungită, am examinat situația de la un capăt la celălalt și am văzut care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla: acest lucru. Dacă supraviețuiam, părinții aveau să mă omoare pentru că bușisem mașina. Aș fi pedepsit ani la rând — posibil decenii. Aș munci sute de ore în timpul verii pentru a plăti reparațiile mașinii.

Și atunci inevitabilul s-a produs. Spatele mașinii a început să derapeze în direcția casei. Am călcat pedala de frână. Duke a tras frâna de mână, dar Carla a continuat să facă slalom cu spatele, răspunzând doar din când în când la eforturile mele de a învârti volanul.

Am simțit o ușoară izbitură și mă gândeam că mașina lovise o bordură; ne retrăgeam în josul dealului, trecând acum prin curțile vecinilor în timp ce făceam brazde prin zăpada înaltă. Rulam cu spatele, trecând pe lângă casele vecinilor atât de aproape, încât vedeam ornamentele din pomii de Crăciun prin ferestrele camerelor de zi. În mod miraculos, Carla a evitat o camionetă parcată pe o alee, iar în timp ce eu priveam în oglinda retrovizoare cutiile poștale, mașinile și casele care se apropiau, s-a întâmplat să arunc o privire în spate, la JP. El zâmbea. În cele din urmă, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla se întâmplase. Și în el exista un soi de ușurare, poate. Oricum, ceva în legătură cu zâmbetul lui m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

Am aruncat o privire și în direcția lui Duke, apoi am luat mâinile de pe volan. Ea a scuturat din cap de parcă ar fi fost furioasă, dar, de fapt, râdea în hohote. Pentru

a arăta măsura în care n-o controlam pe Carla, am apucat apoi volanul și am început să-l răsucesc, teatral, la stânga și la dreapta. Ea a râs și mai tare și a spus:

— Am pus-o!

Și atunci, brusc, toate frânele au început să funcționeze, iar eu m-am simțit lipit de scaun și apoi, în cele din urmă, când drumul a început să fie drept, noi am încetinit până am oprit.

— Sfinte Sisoe, nu-mi vine să cred că n-am murit, a spus JP. Am scăpat cu viață!

Am aruncat o privire în jur pentru a încerca să mă orientez. La circa un metru și jumătate de portiera din dreapta se găsea casa unor pensionari, domnul și doamna Olney. O lumină era aprinsă, iar după o clipă am văzut-o pe doamna Olney îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu fața lipită de geam, zgâindu-se la noi cu gura căscată. Duke s-a uitat la ea și a salutat-o. Am tras de maneta schimbătorului de viteze și, cu grijă, am ieșit din curtea familiei Olney înapoi pe stradă sau, cel puțin, așa speram. Am oprit mașina și mi-am luat mâinile tremurânde de pe volan.

— În regulă, a zis JP, încercând să se calmeze. OK, OK, OK.

A inspirat adânc și apoi a adăugat:

— A fost *grozav*! Cel mai bun montagnes russes care a existat vreodată!

— Încerc să nu mă piș pe mine, am spus eu.

Eram gata să mă duc acasă — înapoi la filmele cu James Bond —, să stau treaz o jumătate de noapte, să mănânc floricele de porumb, să dorm câteva ore, să petrec Crăciunul cu Duke și cu părinții ei. Supraviețuisem fără compania majoretelor din Pennsylvania timp de

șaptesprezece ani și jumătate. Mă puteam descurca încă și fără ele.

JP vorbea întruna.

— Tot timpul m-am gândit: *Frate, o să mor îmbrăcat într-un costum bleu de schi.* Mama va fi nevoită să-mi identifice cadavrul și își va petrece tot restul vieții gândindu-se că, în intimitate, fiului ei îi plăcea să se îmbrace ca un star porno hipotermic din anii '70.

— Cred că mă pot descurca o noapte fără crochete de cartofi, a spus Duke.

— Mda, am fost eu de acord. Mda.

JP a protestat cu voce tare că el voia să se dea iar în montagnes russes, dar mie îmi era de-ajuns. L-am sunat pe Keun, tremurând tot în timp ce formam numărul.

— Ascultă, omule, nu putem nici măcar să ieșim din Grove Park. E prea multă zăpadă.

— Amice, a zis Keun. Străduiește-te mai tare. Cred că prietenii lui Mitchell nici măcar n-au plecat. Și Billy a dat telefon la vreo doi tipi de la colegiu și le-a spus să aducă un butoi cu bere, pentru că singura modalitate prin care aceste doamne minunate se vor opri din a-i vorbi lui Billy este să le îmbătăm... Hei! Îmi pare rău, Billy tocmai m-a lovit cu șapca lui de hârtie. Am funcția de asistent manager provizoriu, Billy! Și voi raporta comport... Hei! În fine, te rog să vii. Nu vreau să rămân captiv aici cu Billy și cu o gașcă de oameni amețiți. Restaurantul va ajunge un dezastru, iar eu voi fi concediat și... te rog!

În spate, JP scanda:

— Montagnes russes! Montagnes russes! Montagnes russes!

Am închis telefonul și m-am întors spre Duke. Eram pe punctul de a-i implora să mergem acasă, când telefonul meu a sunat din nou. Mama.

— N-am putut face rost de-o mașină. Ne-am întors la hotel. Numai optsprezece minute până la Crăciun și aveam de gând să aștept, însă tatăl tău e obosit și vrea să se culce, așa că o să-ți spunem acum.

Tata s-a aplecat spre telefon și l-am auzit spunând pe un ton slab „Crăciun fericit", cu o octavă mai jos decât urarea gălăgioasă a mamei.

— Crăciun fericit! le-am urat și eu. Sunați-mă dacă intervine ceva; mai avem încă două filme cu James Bond de văzut.

Exact înainte ca mama să închidă, am văzut că aveam un apel în așteptare. Keun. L-am pus pe speaker.

— Spune-mi c-ați ieșit din Grove Park.

— Frate, de-abia ai sunat. Încă suntem la baza dealului, i-am spus. Cred că ne ducem acasă.

— Treceți. Încoace. Acum. Tocmai am aflat pe cine a invitat Mitchell: pe Timmy și pe Tommy Reston. Ei sunt pe drum, vin încoace. Încă îi puteți întrece. Știu că puteți! Trebuie! Miracolul meu de Crăciun cu majorete nu va fi stricat de gemenii Reston!

Apoi a închis. Lui Keun îi plăcea foarte mult să dramatizeze lucrurile, dar i-am înțeles punctul de vedere. Gemenii Reston stricau aproape orice. Timmy și Tommy Reston erau gemeni identici care nu semănau absolut deloc. Timmy cântărea o sută cincizeci de kilograme, însă nu era gras. Era doar robust și incredibil de rapid și, ca atare, cel mai bun jucător de fotbal din echipa noastră. Pe de altă parte, Tommy putea să încapă într-un crac al pantalonului lui Timmy, însă ceea ce-i lipsea în mărime compensa prin agresivitate dementă. Când eram la gimnaziu, Timmy și Tommy se luau adesea la bătaie unul cu

celălalt pe terenul de baschet. Nu cred că vreunul din ei mai avea dinții lui naturali în gură.

Duke s-a întors spre mine.

— În regulă, acum nu mai e vorba numai despre noi sau despre majorete. E vorba de a-l proteja pe Keun de gemenii Reston.

— Dacă rămân împotmoliți la Waffle House preț de câteva zile și nu au mâncare, știi ce se va întâmpla, a spus JP.

Duke a preluat gluma. Se pricepea la chestii din astea:

— Vor fi nevoiți să se dedea la acte de canibalism. Și Keun va fi prima victimă.

Eu m-am mulțumit doar să dau din cap.

— Dar mașina, am spus.

— Gândește-te la majorete, m-a implorat JP.

Însă eu nu mă gândeam la majorete atunci când am încuviințat din cap. Mă gândeam cum puteam ajunge în vârful dealului, la străzile curățate de zăpadă, care ne puteau duce oriunde.

Capitolul cinci

Ca de obicei, Duke avea un plan. Eram în continuare parcați în mijlocul drumului, când ni l-a împărtășit și nouă.

— Așadar, problema e că am pierdut din viteză la jumătatea dealului. De ce? Deoarece nu am mers cu destulă viteză *spre* deal. Prin urmare, dă înapoi cât de mult poți, în linie dreaptă, apoi pornește brusc. Vom ajunge pe deal mergând mult mai repede, iar inerția mobilului în mișcare ne va duce în vârf.

Nu mi s-a părut a fi un plan deosebit de fascinant, dar, cum nu-mi trecea prin minte altul mai bun, am mers cu spatele cât de departe am putut, având dealul drept în față, de-abia vizibil prin ninsoarea care cădea cu repeziciune în lumina farurilor. Nu m-am oprit decât atunci când am ajuns în curtea din față a cuiva, bara de protecție a Carlei aflându-se la doar câțiva metri de un stejar înalt. Am făcut roțile să se învârtească puțin pentru a ajunge la stratul de zăpadă înghețată de dedesubt.

— V-ați legat centurile de siguranță? i-am întrebat.

— Da, au răspuns la unison.

— Airbagurile sunt în funcțiune?

— Afirmativ, a spus Duke.

I-am aruncat o privire. Ea mi-a zâmbit și a ridicat din sprâncene. Am dat din cap aprobator.

— Oameni buni, am nevoie de o numărătoare inversă.

— Cinci, au început ei într-un glas. Patru, trei.

Am adus maneta schimbătorului de viteze în punctul zero și am început să turez motorul.

— Doi. Unu.

Am băgat în viteză și am demarat, accelerând cu întreruperi între momentele de acvaplanare pe stratul de zăpadă. Am abordat dealul cu șaptezeci de kilometri la oră, cu mai mult de zece kilometri peste limita de viteză admisă pentru Grove Park. Stăteam ușor ridicat, strunit de centura de siguranță, lăsându-mă cu toată greutatea pe pedala de accelerație, dar roțile patinau și am început să încetinim, așa că am redus viteza.

— Haide! a exclamat Duke.

— Carla, poți s-o faci, a bâiguit JP din spate, iar mașina a continuat să înainteze, încetinind treptat de la o clipă la alta.

— Carla, mișcă-ți fundul gras, îmbuibat cu benzină până în vârful dealului! am strigat eu, lovind volanul.

— Nu-ți bate joc de ea, a spus Duke. Are nevoie de încurajări blânde. Carla, puiule, te iubim. Ești o mașină de treabă. Și avem încredere în tine. Avem sută la sută încredere.

JP a intrat în panică.

— N-o să reușim.

Duke a intervenit pe un ton duios:

— Nu-l asculta, Carla. O să facem asta.

Vedeam din nou creasta dealului și vârful negru al autostrăzii abia curățat cu plugurile de zăpadă. Și Carla se

purta de parcă ar fi spus: *Cred că pot, cred că pot,* iar Duke o tot mângâia pe bord, spunând:

— Te iubim, Carla. Știi asta, nu-i așa? Mă trezesc în fiecare dimineață și primul lucru la care mă gândesc este că iubesc mașina mamei lui Tobin. Știu că e aiurea, puiule, dar așa fac eu. Te iubesc. Și știu că poți să faci asta.

Am continuat să calc pedala de accelerație și roțile au continuat să se învârtească. Până la cincisprezece kilometri pe oră. Ne apropiam de un nămete înalt de un metru, acolo unde utilajul de deszăpezire răsturnase toată zăpada, blocându-ne calea. Eram atât de aproape! Acul vitezometrul tremura în dreptul marcajului de opt kilometri la oră.

— O, Dumnezeule, e cale lungă până jos, a zis JP cu o voce spartă.

Am privit pentru o clipă în oglinda retrovizoare. Cu siguranță era.

Încă mai înaintam câțiva centimetri, dar numai atât. Dealul începuse să se îndrepte, însă curând aveam să ajungem sus. Am tot călcat pedala de accelerație, dar fără niciun folos.

— Carla, a spus Duke, e timpul să-ți spun adevărul. Sunt îndrăgostită de tine. Vreau să fiu cu tine, Carla. Niciodată n-am mai simțit așa ceva pentru o altă maș...

Roțile au aderat la zăpadă și am trecut fulgerător prin nămete, zăpada ajungând până la baza parbrizului, însă am răzbit, jumătate peste nămete și jumătate prin el. Ieșind din nămete, Carla a atins strada cu partea din spate și apoi am apăsat pedala de frână, căci ne apropiam de indicatorul de stop. Partea din spate a Carlei a derapat și, în loc să fim în dreptul indicatorului de oprire, eram pe autostradă, îndreptându-ne în direcția corectă. Am eliberat pedala de frână și am pornit pe autostradă.

— DAAAAAA! a strigat JP din spate.

S-a aplecat în față și a ciufulit părul cârlionțat al lui Duke.

— TOCMAI NE-AM DESCURCAT DE MINUNE SĂ NU MURIM!

— Tu chiar știi cum să vorbești cu o mașină, i-am spus lui Duke.

Simțeam bătaia pulsului în tot corpul. Ea arăta remarcabil de calmă în timp ce-și trecea degetele prin păr.

— Situațiile disperate cer măsuri disperate, mi-a răspuns ea.

Au urmat cincisprezece kilometri binecuvântați — autostrada șerpuia în sus și în jos printre munți, ceea ce făcea ca șofatul să fie problematic, dar eram singura mașină de pe drum și, deși carosabilul era umed, sarea îl împiedica să se transforme în polei. În plus, conduceam prudent, cu treizeci de kilometri la oră, ceea ce făcea ca virajele să pară mai puțin îngrozitoare. Mult timp am rămas tăcuți cu toții — gândindu-ne la modul în care ajunseserăm în vârful dealului, așa cred —, cu toate că, din când în când, JP ofta zgomotos și spunea: „Nu-mi vine să cred cum de nu suntem morți acum" sau alte variante asemănătoare. Stratul de zăpadă era prea gros și șoseaua prea umedă pentru a da drumul la muzică, așa încât am mers în tăcere.

Și apoi, după o vreme, Duke a spus:

— Care-i treaba cu tine și cu majoretele?

Mie mi se adresa; eram sigur, deoarece, cu câteva luni în urmă, ieșisem cu o fată pe nume Brittany, care, din întâmplare, era majoretă. Echipa noastră de majorete era, de fapt, foarte bună; în medie, ele erau niște atlete mult

mai bune decât echipa de fotbal pe care o încurajau. De asemenea, erau renumite pentru că lăsaseră în urma lor un șir nesfârșit de inimi frânte — Stuart Weintraub, tipul pe care îl văzuse Keun la Waffle House, fusese complet anihilat de o majoretă pe nume Chloe.

— Ăăă, poate fiindcă sunt extrem de sexy? a sugerat JP.

— Ba nu, am zis eu, încercând să fiu serios. A fost o coincidență. N-am plăcut-o *fiindcă* era majoretă. Adică, e drăguță, nu-i așa?

Duke a intervenit pe un ton batjocoritor:

— Mda, în stilul Iosif-Stalin-îmi-voi-zdrobi-dușmanii.

— Brittany era mișto, i-a spus JP lui Duke. Pe *tine* nu te plăcea din cauză că nu pricepea.

— Ce nu pricepea? a întrebat Duke.

— Știi tu, că nu ești, gen, o amenințare. Gen, majoritatea fetelor, dacă au un prieten, nu vor ca prietenul lor să-și petreacă tot timpul cu altă fată. Și Brittany n-a priceput că tu nu ești, gen, o fată în adevăratul sens al cuvântului.

— Dacă prin asta înțelegi că nu suport revistele cu vedete, prefer mâncarea în locul anorexiei, refuz să mă uit la emisiunile cu fotomodele și urăsc culoarea roz, atunci, da. Sunt mândră că nu sunt o fată în adevăratul sens al cuvântului.

Era adevărat că Brittany n-o plăcea pe Duke, dar ea nu-l plăcea nici pe JP. Nici pe mine nu mă plăcea cine știe ce. Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai tare se plictisea Brittany de simțul umorului meu, de manierele mele la masă și de toate alea, ceea ce a constituit motivul pentru care ne-am despărțit. Adevărul este că asta n-a contat prea mult pentru mine. Am suferit când mi-a dat papucii, însă nu în stilul catastrofic al lui

Weintraub. Cred că nici măcar n-am iubit-o pe Brittany. Asta era diferența. Era drăguță și isteață și nu era o pierdere de vreme să stai de vorbă cu ea, dar, în realitate, noi nici *nu prea* am stat de vorbă. Niciodată n-am avut senzația că, în ceea ce o privea, miza era mare, deoarece am știut mereu cum avea să se termine. Nu părea să merite riscul.

Dumnezeule, îmi displăcea să vorbesc despre Brittany, dar Duke o aducea mereu în discuție, probabil numai pentru plăcerea sinceră de a mă enerva. Sau poate că motivul era altul — faptul că ea nu avea propria dramă despre care să discute. Mulți tipi o plăceau pe Duke, dar pe ea nu părea s-o intereseze niciunul. Nu voia să te bată la cap vorbind despre vreun tip și despre cât de drăguț este și cum, uneori, el îi acorda atenție, iar alteori nu, și alte prostii de genu' ăsta. Asta îmi plăcea la ea. Duke era normală: îi plăcea să glumească și să vorbească despre filme și n-o deranja să urle și nici ca alții să urle la ea. Era mult mai umană decât celelalte fete.

— N-am nicio slăbiciune pentru majorete, am repetat eu.

— Dar, a zis JP, amândurora ne plac tipele sexy care se dau în vânt după Twister. Duke, aici nu-i vorba despre majorete: e vorba despre a iubi libertatea, speranța și neîmblânzitul spirit american.

— Mda, bine, poți să spui că nu sunt patrioată, însă nu înțeleg chestia cu majoretele. Încurajările nu sunt sexy. Întunericul e sexy. Ambivalența e sexy. A fi mai-profund-decât-pare-la-prima-vedere e sexy.

— Cum să nu, a zis JP. De-asta ieși cu Billy Talos. Nimic nu e mai întunecat și mai visător decât un chelner de la Waffle House.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare să văd dacă JP glumea, însă nu părea s-o facă. Ea a întins mâna și l-a pocnit peste genunchi, zicându-i:

— E doar o slujbă.

— Stai puțin, tu ieși cu Billy Talos? am întrebat-o.

Eram surprins, în mare nu fiindcă se părea că Duke nu avea să iasă vreodată cu cineva, ci fiindcă Billy Talos era genul bere-și-fotbal, în timp ce Duke era mai mult genul de fată Shirley-Temple-și-teatrul-live.

Preț de o clipă, Duke n-a zis nimic.

— Nu. M-a invitat doar să mergem la Balul de Crăciun.

N-am spus nimic. Mi se părea aiurea ca Duke să-i spună ceva lui JP și mie nu.

— Nu te supăra, a intervenit JP, dar Billy Talos e cam *unsuros*, nu-i așa? Am senzația că, dacă i-ai stoarce părul zilnic sau la două zile poate, ai putea pune capăt dependenței Americii de uleiul de import.

— Nu mă supăr, a răspuns Duke râzând.

Era clar că nu era chiar atât de *ahtiată* după el. Însă, chiar și-așa, nu mi-o puteam imagina pe Duke cu Billy Talos — lăsând deoparte părul unsuros, el nu părea să fie amuzant sau interesant. Dar, în fine. Duke și JP au schimbat subiectul, trecând la o discuție pasionantă despre meniul de la Waffle House și dacă pâinea prăjită cu stafide era superioară celei obișnuite. Ăsta era un fundal amuzant pentru condus. Fulgii de zăpadă cădeau pe parbriz, topindu-se instantaneu. Ștergătoarele îi împingeau la o parte. Faza lungă a farurilor lumina zăpada și carosabilul ud, astfel că vedeam o porțiune suficientă din asfalt pentru a ști care era banda mea și pe unde trebuia să merg.

Aş fi putut merge pe acea şosea mult timp fără să obosesc, dar se apropia momentul să virez pe Sunrise Avenue şi să mă îndrept spre interstatală şi spre Waffle House, trecând prin centru. Era 12:26. Noaptea.

— Hei! am exclamat eu, întrerupându-i.

— Ce e? a întrebat Duke.

Mi-am luat o clipă privirea de la drum, pentru a mă uita în ochii ei.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! mi-a urat şi ea. Crăciun fericit, JP!

— Crăciun fericit, cretinilor!

Capitolul șase

Nămeții de zăpadă de pe Sunrise Avenue erau uriași, înalți cât mașina, și aveam impresia că mergeam pe o pârtie de snowboard nesfârșită. JP și Duke erau tăcuți și ne concentram cu toții asupra drumului. Aveam vreo cinci kilometri de parcurs înainte să ajungem în centru, și apoi Waffle House se găsea la vreo doi kilometri spre est, exact la ieșirea de pe interstatală. Tăcerea noastră a fost întreruptă de un cântec rap din anii nouăzeci, cântat de mobilul lui JP.

— Keun, a spus el.

L-a pus pe speaker.

— UNDE NAIBA SUNTEȚI?

Duke s-a aplecat, astfel încât să poată fi auzită:

— Keun, uită-te pe geam și spune-mi ce vezi!

— Am să-ți spun ce nu văd! Nu vă văd pe tine, pe JP și pe Tobin în parcarea de la Waffle House! N-am noutăți legate de prietenii lui Mitchell de la colegiu, dar Billy tocmai a primit o veste de la gemeni: sunt pe punctul de-a vira pe Sunrise.

— Atunci stăm bine, căci noi suntem *deja* pe Sunrise, i-am spus eu.

— GRĂBIȚI-VĂ! Majoretele își vor Twisterul! Stai, așteaptă puțin... Exersează o piramidă și vor ca eu să le supraveghez. Să le *supraveghez*. Știi ce înseamnă asta? Dacă vor cădea, vor cădea *în brațele mele*. Așa că trebuie să închid.

S-a auzit un clic, iar convorbirea s-a încheiat.

— Calc-o până la podea, a zis JP.

Am râs și am menținut viteza constantă.

— Trebuie să ne păstrăm avansul.

În ceea ce privește schiatul pe șosea într-un SUV, Sunrise Avenue nu se prezintă chiar atât de rău, deoarece, spre deosebire de cele mai multe șosele din Gracetown, e destul de dreaptă. Cu urmele de cauciucuri care să mă ghideze, viteza mea se apropia de patruzeci de kilometri la oră. Mi-am închipuit că aveam să ajungem în centru în două minute și că, în cel mult zece minute, urma să mâncăm specialitatea lui Keun care nu era în meniu: gofre cu multă brânză. Mă gândeam la acele gofre acoperite cu felii de brânză Kraft ambalate individual, la gustul lor savuros și dulce, un gust atât de profund și de complex, încât nici nu putea fi comparat cu alte gusturi, ci numai cu emoțiile. Gofrele cu brânză, la asta mă gândeam eu, aveau gustul iubirii lipsite de teama dezintegrării iubirii, iar când am ajuns în curba în unghi drept pe care o făcea Sunrise Avenue, înainte de a se continua în linie dreaptă spre centru, aproape că le simțeam gustul.

Am abordat curba exact așa cum fusesem învățat la școala de șoferi: am întors volanul ușor spre dreapta, în timp ce apăsam ușor pe frână. Însă Carla n-a răspuns așa cum trebuia. A continuat să meargă drept.

— Tobin, a spus Duke. Virează, virează, Tobin, virează!

Eu n-am spus nimic; am continuat să trag de volan la dreapta și să calc pedala de frână. Mașina a început să

încetinească, în timp ce ne apropiam de troianul de zăpadă, însă nici pomeneală de viraj. În loc de asta, ne-am îndreptat cu viteză spre un zid de zăpadă, mașina scoțând un zgomot ca de explozie supersonică.

Fir-ar să fie! Carla era înclinată spre stânga, iar parbrizul era un perete alb pătat cu smoală.

După ce mașina s-a oprit, mi-am întors capul la timp pentru a vedea bucăți de zăpadă înghețată cum cădeau în spatele mașinii, începând să ne acopere. Văzând care era situația, am reacționat folosind acel gen de limbaj sofisticat pentru care sunt renumit:

— Rahat rahat rahat rahat rahat rahat rahat rahat tâmpit tâmpit tâmpit tâmpit rahat.

Capitolul șapte

Duke a întins mâna și a oprit motorul.

— Risc de intoxicare cu monoxid de carbon, a spus ea cu nonșalanță, de parcă n-am fi fost deja aproape morți de frig, la cincisprezece kilometri de casă.

— Ieșim prin spate! a ordonat ea și tonul ei autoritar m-a calmat.

JP s-a cățărat în spate și a deschis portbagajul, ieșind din mașină. Duke l-a urmat, apoi eu, cu picioarele înainte. Fiindcă îmi făcusem ordine printre gânduri, am fost capabil să articulez elocvent sentimentele pe care le nutream față de chestiunea în cauză.

— Rahat rahat rahat!

Am tras un șut în bara de protecție a Carlei, în timp ce zăpada îmi cădea pe față.

— Proastă idee Dumnezeule proastă Dumnezeule părinții mei rahat rahat rahat.

JP a pus o mână pe umărul meu.

— O să fie bine.

— Ba nu, i-am zis eu. N-o să fie. Și tu știi că n-o să fie.

— Ba da, o să fie, a insistat JP. Știi ceva? O să fie *cât se poate de* bine, căci eu am să dezgrop mașina din zăpadă

și-o să treacă cineva pe-aici și-o să ne ajute — fie chiar și gemenii. Vreau să spun, nu e ca și cum gemenii or să ne lase aici, să murim *înghețați*.

Duke s-a uitat la mine și a zâmbit cu superioritate.

— Pot să subliniez, a spus ea, cât de mult vei regreta în curând că nu mi-ai urmat sfatul cu privire la încălțăminte?

Am aruncat o privire la zăpada care cădea pe pantofii mei sport Puma și m-am înfiorat.

JP a rămas optimist.

— Da! O să fie bine. Frate, există un motiv pentru care Dumnezeu mi-a dăruit brațe și pectorali zdraveni. Mi le-a dat pentru ca eu să-ți pot scoate mașina din zăpadă. Nici măcar n-am nevoie de ajutorul vostru. Voi puteți să stați la taclale și să-l lăsați pe Hulk să-și facă număru' de magie.

M-am uitat la JP. Cântărea, probabil, șaptezeci de kilograme. Până și veverițele aveau o musculatură mai impresionantă. Însă JP era de neoprit. Și-a legat sub bărbie urechile căciulii. A vârât mâna în costumul de schi mulat, a scos mănușile de lână și s-a întors la mașină.

N-aveam niciun interes să-l ajut, deoarece știam că era imposibil. Carla era sub un strat de zăpadă de doi metri, aproape cât mine de înalt, și n-aveam nici măcar o lopată. Am rămas pe carosabil, lângă Duke, ștergându-mi smocul de păr ud care îmi ieșea de sub căciulă.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Duke.

— Ei, nu e vina ta. E vina Carlei. Tu ai învârtit de volan. Carla pur și simplu nu asculta. Știam eu că n-ar fi trebuit să-i fac declarații. E la fel ca toți ceilalți, Tobin: de îndată ce le mărturisesc dragostea mea, mă abandonează.

Am izbucnit în râs.

— Eu nu te voi abandona niciodată, i-am spus, lovind-o ușor pe spate.

— Mda, cum să nu, (a) ție nu ți-am mărturisit niciodată iubirea pentru tine și (b) pentru tine, eu nici măcar nu sunt de sex feminin.

— Am dat-o rău de tot în bară, am spus, absorbit de gânduri, în timp ce mă uitam în spate pentru a-l vedea pe JP făcând un tunel spre partea dreaptă a mașinii.

Era aidoma unei cârtițe și, surprinzător, chiar eficient.

— Mda, deja mi-e frig, mi-a zis ea și apoi s-a apropiat de mine, lipindu-și șoldul de al meu.

Nu-mi puteam da seama cum de îi era frig pe sub geaca aia imensă de schi, dar nu conta. Asta îmi amintea că nu eram singur acolo. Am ridicat o mână și i-am răvășit căciula, în timp ce o cuprindeam pe după umeri cu celălat braț.

— Duke, ce-o să ne facem?

— Oricum, e mai distractiv decât Waffle House, a răspuns ea.

— Dar Waffle House îl are pe *Billy Talos*, i-am spus ironic. Acum înțeleg de ce ai vrut să mergem. N-are nicio legătură cu crochetele de cartofi.

— Ba are, mi-a zis ea. Așa cum a scris poetul: Atâtea depind de auriile crochete de cartofi, sclipind de la stropii de ulei, lângă omletă.[13]

Nu înțelegeam la ce se referea. Am dat doar din cap și am privit lung la șosea, întrebându-mă când avea să apară o mașină salvatoare.

---

[13] Aluzie la poezia *Roaba roșie* de William Carlos Williams: „So much depends/ upon/ a red wheel/ barrow/ glazed with rain/ water/ beside the white/ chickens" "Atâtea depind/ de/ o roșie/ roabă/ sclipind de la stropii/ de ploaie/ lângă puii/ albi de găină".

— Știu că e nașpa, dar cu siguranță e cel mai aventuros Crăciun din viața mea.

— Da, ceea ce îmi amintește de ce sunt, în general, împotriva aventurilor.

— Nu strică să-ți asumi, din când în când, câte un mic risc, a spus Duke, uitându-se la mine.

— N-aș putea să fiu într-un mai mare dezacord cu tine și asta tocmai îmi susține punctul de vedere. Mi-am asumat riscul, iar acum Carla e înțepenită în nămetele de zăpadă și în curând voi fi dezmoștenit.

— Îți promit că va fi bine, mi-a zis Duke, pe un ton măsurat, liniștit.

— Te pricepi la asta, i-am zis. Gen, să spui lucruri demente, în așa fel încât să mă faci să le cred.

S-a ridicat în vârful picioarelor, m-a prins de umeri și s-a uitat la mine, cu nasul ei roșu și ud de la zăpadă, chipul ei fiind foarte aproape de al meu.

— Ție nu-ți plac majoretele. Crezi că sunt patetice. Ție îți plac fetele emo drăguțe, amuzante, cu care mie îmi va face plăcere să ies.

Am ridicat din umeri.

— Mda, asta n-a mers, i-am spus.

— Fir-ar să fie! a exclamat ea zâmbind.

JP a apărut din tunelul lui de zăpadă, și-a scuturat salopeta bleu de schi și a anunțat:

— Tobin, am o veste proastă, dar nu vreau să-ți ieși din fire.

— Bine, am spus agitat.

— Nu prea îmi vine în minte un mod mai simplu de a-ți spune asta. Ăăă, după părerea ta, care ar fi numărul ideal de roți pe care ar trebui să-l aibă, de fapt, Carla?

Am închis ochii și am simțit că mi se învârte capul, cu lumina strălucitoare a stâlpului de iluminat trecându-mi dincolo de pleoape, cu zăpada pe buze.

JP a continuat:

— Căci pentru a fi pe deplin sincer, cred că mașina ar fi trebuit să aibă patru roți. Și, în momentul de față, există trei roți care sunt fizic conectate de Carla, un număr deloc ideal. Din fericire, cea de-a patra e la o distanță foarte mică, dar, din păcate, eu nu sunt expert la montarea roților.

Mi-am tras căciula peste față. Gravitatea acestei situații nașpa în care mă aflam m-a copleșit și, pentru prima dată, am simțit că îmi era frig — frig la încheieturile mâinilor, unde mănușile nu se întâlneau cu jacheta, frig la față și frig la picioare, acolo unde zăpada topită îmi udase șosetele. Părinții mei n-aveau să mă bată sau să mă însemne cu un umeraș înroșit în foc sau ceva de genul. Erau prea drăguți pentru a fi cruzi. Și, în fond, *ăsta* era motivul pentru care mă simțeam atât de rău: nu meritau să aibă un copil care să îi rupă o roată preaiubitei lor Carla în timp ce se ducea la primele ore ale dimineții de Crăciun să se distreze împreună cu paisprezece majorete.

Cineva mi-a tras căciula de pe față.

— Sper că n-ai să îngădui ca un mic obstacol ca acesta să ne țină la distanță de Waffle House.

Duke, care se rezemase de spatele Carlei, a râs, dar eu n-am putut.

— JP, acum nu-i momentul de miștouri, i-am spus.

El s-a îndreptat și mai mult de spate, de parcă voia să-mi amintească faptul că era un pic mai înalt decât mine, și a făcut apoi doi pași în mijlocul drumului, astfel încât să se găsească direct sub lumina stâlpului de iluminat.

— Nu fac mişto, a spus el. Să crezi în visurile tale înseamnă să faci mişto? Sau să învingi greutăţile pentru a face ca visurile să devină realitate? Sau când Huckleberry Finn a mers cu pluta sute de kilometri pe Mississippi, pentru a avea relaţii cu majoretele din secolul al nouăsprezecelea? A făcut cineva mişto atunci când mii de bărbaţi şi femei şi-au dedicat vieţile explorării spaţiului, astfel încât Neil Armstrong să poată să agaţe majorete pe Lună? *Nu!* Şi nu fac mişto când spun că trebuie să crezi că, în această grozavă noapte a miracolelor, noi, cei trei bărbaţi înţelepţi, trebuie să mergem pe jos spre marea lumină galbenă a firmei luminoase de la Waffle House!

— *Oameni* înţelepţi, a rostit imperturbabil Duke.

— Zău aşa! a exclamat JP. Eu nu capăt nimic pentru asta? Nimic?! a strigat el, acoperind zgomotul înăbuşit al zăpezii.

Mie mi se părea că vocea lui JP era singurul sunet de pe lume.

— Mai vreţi? Mai am. Doamnă şi domnule, atunci când părinţii mei au părăsit Coreea doar cu hainele de pe ei şi cu considerabila avere pe care o adunaseră din afacerea de transport maritim, au avut un vis. Au avut un vis că, într-o bună zi, printre crestele înzăpezite ale dealurilor din Carolina de Nord, fiul lor îşi va pierde virginitatea cu o majoretă, în toaleta doamnelor de la restaurantul Waffle House de la ieşirea de pe şoseaua interstatală. Părinţii mei au sacrificat atât de multe pentru acest vis! Şi de asta noi trebuie să ne continuăm călătoria, în ciuda tuturor încercărilor şi a nenorocirilor! Nu pentru mine şi cu atât mai puţin pentru biata majoretă în cauză, ci pentru părinţii mei şi, într-adevăr, pentru toţi imigranţii care au sosit în această măreaţă ţară, nutrind speranţa că,

într-o bună zi, cumva, copiii lor ar putea avea parte de ceva ce ei n-au avut niciodată: sex cu majorete.

Duke a aplaudat. Eu râdeam, însă am dat aprobator din cap spre JP. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai prostesc mi se părea să merg să-mi petrec vremea cu un grup de majorete pe care nici măcar nu le cunoșteam și care, oricum, aveau să rămână în oraș doar pentru o noapte. N-aveam nimic împotriva sexului cu majorete, dar aveam ceva experiență în domeniu și, deși era o distracție pe cinste, nu prea merita să înoți prin zăpadă pentru așa ceva. Dar ce puteam să pierd, pe lângă ceea ce deja pierdusem? Numai viața, și era mai probabil să supraviețuiesc mergând cinci kilometri până la Waffle House decât cincisprezece spre casă. M-am strecurat în SUV, am luat niște pături, m-am asigurat că toate portierele erau închise, apoi am încuiat mașina. Am pus o mână pe bara de protecție și i-am spus Carlei:

— Ne vom întoarce să te luăm.

— Așa este, a spus și Duke, pe un ton liniștitor. Niciodată nu-i lăsăm în urmă pe cei căzuți.

Nu cred că apucaserăm să facem mai mult de vreo treizeci de metri, când am auzit huruitul unui motor.

Gemenii.

Capitolul opt

Gemenii conduceau un Ford Mustang roșu-cireșiu vechi, cu o cutie de viteze acționată manual, cu garda la sol joasă — nu tipul de mașină apreciat pentru fiabilitatea în caz de vreme nefavorabilă. Astfel că am fost sigur că și ei aveau să rateze curba, ajungând, probabil lângă partea din spate a Carlei. Însă pe măsură ce zgomotul motorului creștea în intensitate, devenind treptat un urlet, Duke ne-a împins preventiv pe JP și pe mine pe marginea drumului.

Ei au apărut furtunoși de după colț — Mustangul stârnind pulberea în urma sa, cu partea din spate derapând, dar rămânând cumva pe șosea —, micuțul Tommy Reston răsucind ca un maniac volanul. Ticălosul ăla mic era un soi de savant al condusului pe zăpadă.

Atât de mare era diferența de mărime între ei, încât Mustangul se înclina vizibil spre stânga, acolo unde trupul gigantic al lui Timmy Reston se adâncise în scaunul pasagerului. Îl vedeam pe Timmy surâzând, făcând gropițe adânci de un centimetru în obrajii lui imenși și cărnoși. Tommy a făcut Mustangul să se oprească la circa zece metri de noi, a deschis geamul și și-a scos capul în afară.

— Ați avut probleme cu mașina? a întrebat el.

— Da, da, am răspuns, pornind spre ei. Am intrat într-un troian de zăpadă. Ne puteți lua și pe noi cu mașina voastră, măcar până în centru?

— Sigur, a consimțit el. Urcați!

Tommy a privit peste umărul meu și, pe un soi de voce cântată, a spus:

— Bună, Angie.

Acesta era, de fapt, numele lui Duke.

— Bună, i-a răspuns ea.

M-am întors cu spatele la ei și i-am chemat pe JP și pe Duke. Eu aproape că ajunsesem lângă mașină. Am rămas pe partea șoferului, închipuindu-mi că avea să fie imposibil să mă strecor pe după Timmy pe bancheta din spate.

Eram chiar în dreptul portierei, când Tommy a zis:

— Știi ce? În spate am loc numai pentru doi ratați.

Și apoi a spus cu voce tare, astfel încât JP și Duke să-l poată auzi:

— Dar n-am loc pentru doi ratați *și* o târfă.

A apăsat pedala de accelerație și, preț de o secundă, roțile Mustangului s-au învârtit, dar nu s-a întâmplat nimic. Am întins mâna să apuc mânerul portierei, dar, când degetele mele l-au atins, Mustangul a pornit. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în zăpadă. Demarând, Mustangul mi-a aruncat zăpadă în față, pe gât și pe piept. Am scuipat o parte din ea și apoi am privit cum Timmy și Tommy au accelerat spre JP și Duke.

Ei stăteau unul lângă altul pe marginea drumului, Duke arătându-le lui Timmy și Tommy degetele mijlocii de la ambele mâini. În timp ce Mustangul se apropia, JP a făcut un pas mic pe șosea și a ridicat un picior de pe pământ. A tras un șut în partea din spate exact când

a trecut Mustangul. A fost un șut neînsemnat, ca de fată. Nici măcar n-am auzit vreun zgomot. Și totuși, a deranjat suficient echilibrul delicat al vehiculului — brusc, Mustangul s-a întors de-a latul șoselei. Probabil că Tommy încercase să calce accelerația la maximum când a alunecat, dar n-a mers. Mustangul a zburat de pe șosea și a intrat într-un troian de zăpadă adunată de plug, dispărând în întregime, cu excepția stopurilor.

M-am ridicat în picioare și am fugit spre JP și Duke.

— Sfinte Sisoe! a exclamat JP, privindu-și piciorul. Sunt al naibii de puternic!

Duke a pornit hotărâtă spre Mustang.

— Trebuie să-i scoatem din zăpadă, a zis ea. Ar putea muri acolo.

— Ducă-se naibii, i-am spus eu. Vreau să zic, după tot ce ne-au spus? Și, în afară de asta, te-au făcut târfă!

Pentru o clipă am văzut-o roșind, chiar și peste roșeața din obraji pricinuită de vânt. Mereu am detestat acel cuvânt și mă scotea din sărite mai ales când îi era adresat lui Duke, deoarece, chiar dacă era un lucru caraghios și evident neadevărat, ea continua să se simtă stânjenită și știa că noi știam că ea era stânjenită, și... în fine. Pur și simplu mă scotea din sărite. Însă nu voiam să atrag și mai mult atenția spunând ceva.

Totuși, Duke a abordat situația ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat:

— O, da! a făcut ea, dându-și ochii peste cap. Tommy Reston m-a făcut târfă. *O-hoo!* E un atac la feminitatea mea. Mă rog. Sunt fericită că cineva recunoaște că s-ar putea ca eu să fiu o ființă sexuală.

Am privit-o întrebător, continuând să merg spre Mustang împreună cu ea, și într-un târziu am spus:

— Nu e nimic personal, dar nu vreau să-mi închipui că o *persoană* care e atrasă de Billy Talos e o ființă sexuală.

Ea s-a oprit, s-a întors și s-a uitat la mine. Foarte serioasă, mi-a spus:

— Vrei să încetezi? Nici măcar nu-mi place de el.

N-am înțeles de ce era atât de supărată în legătură cu chestia *asta*. Întotdeauna ne tachinam între noi.

— Poftim? am întrebat pe un ton defensiv.

— O, Dumnezeule, las-o baltă! Hai să mă ajuți să-i salvăm pe retardații ăia misogini, ca să nu se intoxice cu monoxid de carbon.

Și am fi făcut-o, sunt convins. Dacă ar fi fost necesar, am fi petrecut ore în șir săpând un tunel spre băieții Reston. Dar eforturile noastre, așa după cum s-a întâmplat, n-au fost necesare, întrucât Timmy Reston, fiind cel mai puternic om din lume, pur și simplu a împins tonele de zăpadă și a deschis portiera de pe partea sa. S-a ridicat în picioare, cu capul și umerii deasupra zăpezii, și a strigat:

— Moarteeee!

Nu eram pe deplin convins dacă Timmy se referea la JP, care deja o rupsese la fugă, sau la noi ca grup. Dar nu conta, așa că mi-am luat tălpășița, îndemnând-o și pe Duke să facă la fel. Mergeam în spatele lui Duke, căci nu voiam ca ea să alunece fără ca eu să știu sau chestii din astea. M-am întors să verific care era treaba cu gemenii și am văzut cum umerii și capul lui Timmy Reston își făceau loc prin masa de zăpadă. Am văzut cum capul lui Tommy s-a ițit în spațiul prin care Timmy ieșise din mașină, apoi a început și el să urle furios, neinteligibil, folosind cuvinte atât de amestecate, încât tot ce-am auzit cu adevărat a fost furia lui. Am trecut de ei, în timp ce

încercau încă să iasă complet din troianul de zăpadă, și nu ne-am oprit din fugă.

— Vino, Duke, i-am spus.

— Mă... străduiesc, a răspuns ea, respirând sacadat printre cuvinte.

Îi auzeam strigând și, când m-am uitat înapoi, am văzut că ieșiseră din zăpadă și alergau spre noi, câștigând teren cu fiecare pas. Pe trotuare era prea multă zăpadă pentru a putea alerga, așa că nu ne rămânea decât carosabilul. Dar dacă mai continuam mult, gemenii aveau să ne prindă și era de presupus că aveau să ne mănânce ficații.

Am auzit că uneori, în momente de criză intensă, nivelul de adrenalină al unei persoane poate crește atât de mult, încât acea persoană capătă puteri supranaturale. Și probabil că așa se explică faptul că am reușit s-o înșfac pe Duke, s-o arunc pe umărul drept și apoi să alerg pe zăpada alunecoasă ca un atlet la Olimpiadă.

Am cărat-o pe Duke timp de mai multe minute înainte să încep să obosesc, fără să mă uit înapoi și fără să fie nevoie s-o fac, deoarece se uita Duke pentru mine și îmi spunea:

— Continuă să mergi continuă să mergi ești mai iute decât ei ești ești ești.

Și chiar dacă îmi vorbea precum Carlei când urcam dealul, nu-mi păsa — a mers. Am continuat să alerg, ținând-o cu un braț pe după talie, până ce am ajuns la un podeț ce traversa o șosea cu două benzi. L-am văzut pe JP culcat pe burtă în partea laterală a podului. Mi-am imaginat că a alunecat și am încetinit cu gândul să-l ajut, însă el a strigat:

— Nu, nu, mergi înainte.

Așa că am continuat să merg înainte. Respirația mea devenise anevoioasă, căci începusem să simt greutatea lui Duke pe umăr.

— Ascultă, pot să te las jos? am întrebat-o.

— Mda, oricum mi se făcuse greață.

M-am oprit și am lăsat-o jos, spunându-i:

— Ia-o înainte!

Ea a pornit fără mine, iar eu m-am lăsat pe vine, cu palmele pe genunchi, și l-am privit pe JP, care alerga spre mine. În depărtare i-am văzut pe gemeni — mă rog, l-am văzut pe Timmy; bănuiam că Tommy se ascundea în spatele taliei nesfârșite a fratelui său. Știam că situația era acum fără ieșire — inevitabil, gemenii aveau să ne prindă, dar credeam că oricum trebuia să ne batem. Am inspirat adânc de câteva ori, în timp ce JP se apropia de mine, și apoi am dat s-o rup la fugă, dar el m-a apucat de geacă și a zis:

— Nu. Nu. Privește!

Tommy se îndrepta spre noi cu un aer amenințător, cu chipul schimonosit de o căutătură urâtă. Și atunci, fără să apuce să-și dea seama, Tommy a căzut grămadă la pământ, de parcă ar fi fost împușcat în spate. De-abia a apucat să întindă mâinile în față pentru a amortiza căzătura. Timmy s-a împiedicat de trupul lui Tommy și a căzut, cât era de lung, în zăpadă.

— Ce naiba ai făcut? am întrebat, în timp ce alergam spre Duke.

— Am folosit toată ața dentară care îmi mai rămăsese, legând-o de ambele părți ale podețului. Am prins-o imediat după ce ai trecut cărând-o pe Duke, mi-a răspuns el.

— Asta-i grozav, i-am zis.

— Gingiile mele sunt deja dezamăgite de mine, a mormăit el drept răspuns.

Am continuat să alergăm, dar gemenii nu se mai auzeau, iar când am aruncat o privire peste umăr, tot ceea ce am văzut a fost zăpada care se cernea liniştită.

Când am prins-o din urmă pe Duke, eram deja în mijlocul clădirilor din cărămidă din centru, aşa că, în cele din urmă, ne-am croit drum pe-acolo, ieşind de pe Sunrise pe Main Street, care fusese recent curăţată. Încă alergam, cu toate că nu-mi mai simţeam picioarele de frig şi de epuizare. Nu-i mai auzeam pe gemeni, însă tot mă temeam de ei. Încă doi kilometri de mers. Dacă alergam, puteam ajunge acolo în douăzeci de minute.

Duke a spus:

— Sună-l pe Keun şi află dacă tipii de la colegiu ne-au întrecut.

Menţinând ritmul, am vârât mâna în buzunarul blugilor, am scos telefonul şi l-am sunat pe Keun pe mobil. Cineva — nu Keun — a răspuns imediat.

— Keun e acolo?

— Tobin, tu eşti?

Acum am recunoscut vocea. Billy Talos.

— Da, i-am răspuns. Bună, Billy.

— Bună, Angie e cu tine?

— Ăăă, da, i-am spus.

— Sunteţi pe-aproape?

Am evitat să-i dau un răspuns concret, pentru a nu crea probleme, gândindu-mă că poate el avea să folosească informaţia pentru a-şi ajuta prietenii.

— Oarecum, i-am zis.

— În regulă, ţi-l dau pe Keun.

Vocea puternică a lui Keun s-a auzit pe fir.

— Care-i treaba? Unde sunteți? Frate, cred că Billy e îndrăgostit. Gen, acum stă așezat lângă o Madison. Una dintre Madisoane. Există mai multe. Lumea e plină de Madisoane Magice!

Am aruncat o privire spre Duke, să văd dacă auzise ceva, însă ea privea drept înainte, continuând să alerge. Credeam că Billy mă întrebase de Duke deoarece voia s-o vadă, nu fiindcă nu voia să fie prins încercând să agațe altă fată. Penibil.

— TOBIN! a țipat Keun în urechea mea.

— Mda, ce-i?

— Ăăă, tu m-ai sunat, a subliniat el.

— Corect, da. Suntem aproape. Suntem la intersecția dintre Main și Third. Ar trebui să fim acolo într-o jumătate de oră.

— Excelent, cred că încă mai puteți ajunge aici primii. Aparent, tipii de la colegiu au rămas împotmoliți pe undeva pe drum.

— Grozav. Bine, te sun când ne apropiem.

— Marfă! O, băieți, aveți Twisterul, da?

M-am uitat la JP și după aia la Duke. Am acoperit microfonul cu degetul și i-am întrebat:

— Am luat Twisterul?

JP s-a oprit din alergat. La fel și Duke.

— Rahat, l-am uitat în Carla, a spus JP.

Am luat degetul de pe microfon și am spus:

— Keun, îmi pare rău omule, dar am lăsat Twisterul în mașină.

— Nu-i a bună, a spus el cu o nuanță de amenințare în glas.

— Știu, e nasol. Îmi pare rău.

— Te sun eu, mi-a zis, după care a închis.

Am mai mers circa un minut înainte ca el să sune din nou.

— Ascultă, a spus el, am votat și, din păcate, va trebui să vă întoarceți și să luați Twisterul. Majoritatea a căzut de acord că nimeni nu va avea voie să intre fără Twister.

— Cum? Cine a votat?

— Eu, Billy și Mitchell.

— Păi, zău așa, Keun. Convinge-i sau fă ceva! Carla e la douăzeci de minute de mers prin vântul ăsta mușcător și, în plus, gemenii Reston sunt undeva în urmă. Fă-l pe unul dintre ei să-și schimbe votul!

— Din păcate, votul a fost unanim.

— Poftim? Keun? Tu ai votat *împotriva noastră*?

— Nu-l văd ca pe un vot împotriva voastră, mi-a explicat el. Îl văd ca pe un vot în favoarea Twisterului.

— Sunt sigur că glumești, i-am zis.

Duke și JP nu auziseră sfârșitul conversației, însă acum mă priveau agitați.

— Nu glumesc în legătură cu Twisterul, a spus Keun. Încă mai puteți ajunge aici primii! Dar grăbiți-vă!

Am închis telefonul și mi-am tras căciula peste față.

— Keun a zis că nu ne lasă să intrăm fără Twister, am bâiguit eu.

Stăteam sub copertina unei cafenele și încercam să-mi scutur zăpada de pe pantofii mei înghețați. JP mărșăluia înainte și înapoi pe stradă, părând agitat. O vreme, nimeni n-a spus nimic. Continuam să mă uit pe stradă după gemenii Reston, dar ei nu se zăreau pe nicăieri.

— Mergem la Waffle House, a zis JP.

— Da, cum să nu, i-am răspuns eu.

— Ba mergem, a zis el. Vom alege alt traseu spre mașină, astfel încât să nu dăm nas în nas cu gemenii Reston, vom lua Twisterul și apoi vom merge la Waffle House. Dacă ne grăbim, terminăm totul într-o oră.

M-am întors spre Duke, care stătea lângă mine sub copertină. Ea avea să-i spună lui JP. Ea avea să-i spună că era cazul să sunăm la 911 și să vedem dacă putea veni cineva să ne ia.

— Vreau crochete de cartofi, am auzit-o pe Duke spunând în spatele meu. Le vreau la grătar, înăbușite și acoperite. Vreau porții mari, cu sos, tăiate cuburi.

— De fapt îl vrei pe Billy Talos, i-am spus eu.

Ea mi-a tras un cot în coaste.

— Dumnezeule, am spus *să-ți ții gura* în legătură cu asta. Și nu-l vreau pe Billy. Vreau crochete. Asta e. Asta-i toată chestia. Mi-e foame și mi-e o foame pe care numai crochetele mi-o pot potoli, așa că ne ducem înapoi să luăm Twisterul.

Apoi, pur și simplu, a pornit cu pași apăsați, iar JP a urmat-o. Eu am mai rămas sub copertină preț de o clipă, dar, într-un final, m-am decis că era mai bine să fii prost-dispus alături de prietenii tăi decât să fii prost-dispus fără ei.

Când i-am ajuns din urmă, cu toții aveam glugile strâns legate pentru a ne apăra de vântul aspru. Mergeam pe o stradă paralelă cu Sunrise și eram nevoiți să strigăm pentru a ne face auziți, așa că Duke a spus:

— Mă bucur că ești aici.

— Mulțumesc, am strigat.

— Sincer, crochetele de cartofi nu înseamnă nimic fără tine, a strigat ea.

Am izbucnit în râs și am subliniat că „Crochetele de Cartofi Nu Înseamnă Nimic Fără Tine" era un nume destul de bun pentru o formație.

— Sau pentru un cântec, a spus Duke, și apoi a început să cânte rock, ținând o mănușă pe post de microfon, în timp ce interpreta veselă o baladă a cappella: „Oh, m-am încins de dragul tău / Dar acum plâng și suspin după tine / O, iubitule, masa asta a fost pregătită pentru doi / Iar aceste crochete nu înseamnă nimic, oh, aceste crochete nu înseamnă nimic, da, aceste CROCHETE NU ÎNSEAMNĂ NIMIC fără tine".

Capitolul nouă

Duke și JP se descurcau binișor pe stradă — nu alergau, dar mergeau repede. Îmi simțeam picioarele înghețate și obosisem de când o cărasem pe Duke, așa că eram puțin în urmă, iar vântul puternic îmi permitea le aud conversația, însă ei nu puteau să audă nimic din ce spuneam eu.

Duke spunea (din nou) că activitatea majoretelor nu era un sport, iar JP a ridicat degetul spre ea și a clătinat ferm din cap.

— Nu vreau să mai aud nicio vorbă rea despre majorete. Dacă n-ar fi majoretele, cine ne-ar spune când și cum să ne bucurăm în timpul evenimentelor sportive? Dacă n-ar fi majoretele, cum ar putea face cele mai drăguțe fete din America acele exerciții vitale pentru a duce o viață sănătoasă?

Am fugit pentru a-i ajunge din urmă, astfel încât să pot să intervin și eu cu o replică.

— De asemenea, fără majorete, ce s-ar fi ales de industria fustelor mini din poliester? i-am întrebat.

Simplul fapt că vorbeam făcea ca mersul să fie mai plăcut, iar vântul mai puțin mușcător.

— Întocmai, a confirmat JP, ștergându-și nasul de mâneca salopetei tatălui meu. Ca să nu mai vorbim de industria pompoanelor. Vă dați seama câți oameni din lumea largă sunt angajați în fabricarea, distribuirea și vânzarea pompoanelor?

— Douăzeci? și-a încercat Duke norocul.

— Mii! i-a răspuns JP. Probabil că lumea conține milioane de pompoane agățate de milioane de majorete! Și dacă e greșit să vrei ca toate acele milioane de majorete să-și frece milioanele de pompoane de pieptul gol, ei bine, în cazul ăsta nu vreau să am dreptate, Duke. Nu vreau să am dreptate.

— Ce bufon ești! a zis ea. Și ce mai geniu.

Am rămas iar în urma lor, dar mergeam târșâindu-mi picioarele, nici bufon și nici cine știe ce geniu. Întotdeauna era o plăcere să-l privesc pe JP făcând paradă de umorul său și s-o văd pe Duke ridicându-se la înălțimea ocaziei. Ne-au trebuit cincisprezece minute de ocol pentru a ajunge la Carla, folosind un traseu care evita Sunrise (și, din fericire, pe gemeni). M-am cățărat prin portbagaj în mașină și am înșfăcat Twisterul, apoi am luat-o din loc, trecând peste un gard cu lanțuri și prin curtea cuiva pentru a ne îndrepta direct spre vest, spre autostradă. Ne-am imaginat că gemenii aveau să aleagă drumul pe care merseserăm noi inițial. Acel traseu era mai scurt, dar ne puseserăm cu toții de acord că nu văzuserăm niciun joc de Twister, nici în mâinile lui Timmy, și nici în ale lui Tommy, astfel încât nu conta dacă ajungeau acolo înaintea noastră.

***

Mergeam tăcuţi de ceva timp, trecând de casele de lemn închise la culoare, iar eu ţineam Twisterul pe cap pentru a împiedica zăpada să-mi cadă pe faţă. Zăpada se adunase în troiene care ajungeau până la clanţele uşilor, iar eu mă gândem la cât de mult putea schimba zăpada un loc. Locuiam aici de când mă ştiam. Condusesem maşina sau mersesem pe jos pe această stradă de mii de ori. Mi-am adus aminte când toţi acei copaci au murit din pricina unei molime şi când au fost plantaţi alţii în toate acele curţi. Iar deasupra gardurilor se vedea un bloc de pe Main Street, pe care îl ştiam chiar şi mai bine: cunoşteam fiecare galerie care vindea obiecte de artizanat turiştilor, fiecare tarabă care vindea genul de bocanci cu care să faci autostopul şi pe care îmi doream să-i fi purtat acum.

Însă acum totul era nou — înveşmântat într-un alb atât de pur, încât era uşor ameninţător. Sub paşii mei nu se distingea carosabilul sau trotuarul, nu se vedeau hidranţii. Nimic, cu excepţia albului care se întindea pretutindeni, de parcă locul însuşi ar fi fost împachetat ca un dar în zăpadă. Şi nu era doar faptul că arăta diferit; mirosea diferit, aerul era acum înţepător de la frig şi de la aciditatea umedă a zăpezii. Şi mai era şi tăcerea nepământeană, ritmul constant al încălţărilor noastre scârţâind pe zăpadă. Eram atât de pierdut în această lume albă, încât nici măcar nu auzeam ce vorbeau JP şi Duke, care erau doar la câţiva paşi în faţa mea.

Şi înainte să fi cotit de pe Third Street pe Maple, aproape că m-aş fi putut convinge că noi eram singurii oameni trezi în partea de vest a Carolinei de Nord, dacă n-am fi văzut luminile strălucitoare de la magazinul universal Ducele şi Ducesa.

Motivul pentru care îi spuneam „Duke"[14] lui Angie era acela că, atunci când eram în clasa a opta, ne-am dus odată la Ducele și Ducesa. Și chestia era că angajații de la acest magazin nu ți se adresau cu „domnule" sau „doamnă" sau „tu, cel de-colo", ci cu „Duce" sau „Ducesă".

Acum, ca să fim sinceri, Duke a ajuns cam cu întârziere la petrecerea pubertății și, pe deasupra, ea se îmbrăca mereu în blugi și purta tot timpul șepci de baseball, mai ales în gimnaziu. Așa că lucrul previzibil s-a petrecut: într-o zi am intrat la Ducele și Ducesa să cumpărăm gumă de mestecat sau Mountain Dew, sau ce-om fi folosit noi în acel weekend pentru a ne strica dinții, iar după ce Duke și-a făcut cumpărăturile, tipul de la casa de marcat i-a zis: „Mulțumim, Duce".

Și așa i-a rămas porecla. La un moment dat, cred că prin clasa a noua, eram cu toții în pauza de prânz, iar eu, JP și Keun ne-am oferit să începem s-o strigăm Angie, dar ea zis că oricum nu-i plăcea să fie strigată Angie. Așa că am continuat cu Duke. I se potrivea. Ea avea o ținută a corpului excelentă și era genul de conducător înnăscut și toate alea și, cu toate că în mod cert nu mai arăta ca un băiețoi, ea continua în cea mai mare parte a timpului să se poarte astfel.

În timp ce mergeam pe Maple, am remarcat că JP încetinise pentru a merge la pas cu mine.

— Ce este? l-am întrebat.

— Ascultă, ți-e bine? m-a întrebat el.

---

[14] Duce, în lb. engleză în original. (*N. red.*)

A întins mâna, a luat Twisterul de la mine și l-a îndesat la subraț.

— Ăăă, da' de ce?

– Pentru că mergi, gen, nu știu cum. Ca și cum n-ai avea glezne și genunchi?

Mi-am plecat privirea și am văzut că într-adevăr mergeam foarte ciudat, cu picioarele depărtate și tremurânde, genunchii de-abia îndoindu-se. Arătam ca un cowboy care călărise prea mult timp.

— Ha, am făcut eu, privindu-mi umbletul ciudat. Hmm. Cred că mi-e foarte frig la picioare.

— FOARTE REPEDE, OPRIRE DE URGENȚĂ! a urlat JP. Avem un posibil caz de degerături aici!

Am scuturat din cap; mi-era bine, zău, dar Duke s-a răsucit pe călcâie și m-a văzut cum mergeam, așa că a zis:

— La D și D!

Așa că ei au luat-o la goană, iar eu am mers legănându-mă ca o rață. În orice caz, m-au băgat în D și D, și, până să ajung eu înăuntru, Duke era deja la tejghea, cumpărând un pachet cu patru perechi de șosete albe din bumbac.

Nu eram singurii cumpărători. Când m-am așezat într-un separeu al „cafenelei" în miniatură de la D și D, am aruncat o privire spre separeul cel mai îndepărtat: acolo, cu o cană aburindă în față, stătea Tipul de Staniol.

Capitolul zece

— Care-i treaba? l-a întrebat JP pe Tipul de Staniol, în timp ce eu îmi scoteam încălțările ude.

E destul de greu să-l descriu pe Tipul de Staniol, deoarece arată ca un tip mai în vârstă, oarecum încărunțit, dar care în general pare normal, cu excepția faptului că niciodată, în nicio împrejurare, nu pleacă de acasă dacă trupul lui nu e înfășurat din cap până-n picioare în folie de staniol. Mi-am scos cu greu șosetele aproape înghețate. Picioarele îmi erau de un albastru palid. JP mi-a oferit un șervețel pentru a mi le șterge, timp în care Tipul de Staniol ni s-a adresat:

— Ce faceți voi trei în noaptea asta?

Tipul de Staniol vorbea întotdeauna așa, de parcă viața ar fi fost un film de groază, iar el ar fi fost maniacul care mânuia cuțitul. Dar, în general, lumea era de acord că tipul era inofensiv. Ne adresase tuturor întrebarea, însă se uita numai la mine.

— Să vedem, i-am spus. Mașina noastră și-a pierdut o roată, iar eu nu-mi mai simt picioarele.

— Păreai foarte singuratic acolo, a zis el. Un erou legendar împotriva vitregiilor naturii.

— Mda. Bine. Tu ce faci? l-am întrebat, pentru a fi politicos.

De ce i-ai adresat o întrebare? m-am muștruluit singur. Stupidele maniere sudiste.

— Îmi savurez cana aproape plină cu tăieței, mi-a răspuns el. Chiar îmi place o cană din asta din când în când. Și apoi cred c-am să mai ies la o plimbare.

— Nu ți-e frig, cu staniolul ăla pe tine?

Nu mă puteam opri să nu-i pun întrebări!

— Care staniol? m-a întrebat el.

— Ăăă, am făcut eu. Bine.

Duke mi-a adus șosetele. M-am încălțat cu o pereche, apoi cu încă una, apoi cu cea de-a treia. Am păstrat-o pe cea de-a patra în caz că aș fi avut nevoie de o pereche de șosete uscate mai târziu. De-abia mi-au mai încăput picioarele în pantofi, dar, cu toate acestea, mă simțeam ca un alt om atunci când m-am ridicat să plecăm.

— Mereu o plăcere, mi-a spus Tipul de Staniol.

— O, da, i-am spus. Crăciun fericit!

— Fie ca porcușorii sorții să te poarte în zbor sigur spre casă, mi-a răspuns el.

Corect. Mi-era milă pentru doamna din spatele tejghelei, care se pricopsise cu el. Mergând spre ieșire, femeia m-a strigat:

— Duke?

M-am întors.

— Da?

— Nu m-am putut abține să nu trag cu urechea, a zis ea. În legătură cu mașina voastră.

— Mda, i-am zis. Nașpa.

— Ascultă, mi-a zis ea. Putem s-o remorcăm. Avem un camion.

— Pe bune? am întrebat-o eu.

— Da, uite, dă-mi ceva pe care să pot scrie numărul.

Am băgat mâna în buzunarul de la geacă și am găsit un bon. Ea și-a scris numărul și numele (Rachel), cu o caligrafie foarte buclată.

— Uau, mulțumesc, Rachel.

— Da. O sută cincizeci de dolari, plus trei dolari pe kilometru, că e sărbătoare și vremea e proastă, și toate alea.

M-am strâmbat nițel, dar am dat aprobator din cap. La naiba, o remorcare costisitoare era mult mai bună decât niciun fel de remorcare.

Nici nu ne întorseserăm bine în stradă — eu mergând foarte atent și simțindu-mi degetele de la picioare —, când JP a venit lângă mine și mi-a spus:

— Sincer, faptul că Tipul de Staniol are, gen, vreo patruzeci de ani și e încă în viață îmi dă speranța că voi beneficia de o viață de adult cât de cât reușită.

— Mda.

Duke mergea în fața noastră, clefăind pufuleți Cheetos.

— Frate, a zis JP. Te uiți la fundul lui Duke?

— Cum? Nu.

Și numai spunând minciuna mi-am dat seama că, de fapt, chiar mă uitam la spatele ei, chiar dacă nu în mod special la fundul ei.

Duke s-a întors spre noi.

— Despre ce vorbiți voi acolo?

— Despre fundul tău! a strigat JP în direcția vântului.

Ea a izbucnit în râs.

— JP, știu că e ceea ce visezi când ești singur noaptea.

A redus pasul și am prins-o din urmă.

— Sincer, Duke? a întrebat-o JP, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Sper că asta nu-ți va răni sentimentele, dar, dacă aș avea vreodată vise erotice cu tine, aș fi nevoit să-mi localizez subconștientul, să mi-l îndepărtez din trup și să-l bat cu parul până ce-l omor.

Ea l-a pus la punct cu aplombul obișnuit.

— Asta nu mă ofensează câtuși de puțin, i-a zis ea. Dacă n-ai face-o tu, ar trebui s-o fac eu pentru tine.

Și apoi s-a întors și s-a uitat la mine. Mi-am închipuit că voia să vadă dacă râdeam — râdeam, însă pe mutește.

Treceam pe lângă Grosvenor's Park, sediul celui mai mare loc de joacă din oraș, când în depărtare am auzit un motor, tare și puternic. Preț de o secundă, am crezut că poate erau gemenii, dar, când m-am uitat în spate, am văzut luminile girofarului de pe acoperiș.

— Polițaii! am exclamat, luând-o la goană spre parc.

JP și Duke au fugit și ei, părăsind șoseaua. Ne-am lăsat pe vine, pe jumătate în dosul unui nămete de zăpadă și pe jumătate în el, în timp ce polițaii au trecut încet pe lângă, lumina unei lanterne descriind un arc peste parc.

Numai după ce s-au îndepărtat mi-a trecut prin minte să spun:

— Ne-ar fi putut duce cu mașina.

— Mda, la *pușcărie,* a spus JP.

— Ei bine, nu facem nimic ilegal, am spus eu.

JP a cugetat o clipă la asta. Dat fiind că hoinăream pe afară, la două și jumătate în noaptea de Crăciun, cu siguranță *părea* greșit, dar asta nu însemna că *era* greșit.

— Nu fi cretin, a zis JP.

De acord. Am făcut cel mai puțin măgăresc lucru la care mă puteam gândi, și anume să parcurg câțiva pași prin zăpada înaltă până la gambe, intrând în Grosvenor's

Park. Apoi m-am lăsat să cad pe spate, cu brațele întinse, știind că aveam să simt zăpada groasă și moale. Preț de o clipă am rămas acolo culcat și am făcut un înger de zăpadă. Duke a plonjat pe burtă.

— Înger de zăpadă cu sâni! a spus ea.

JP și-a luat avânt și a sărit în zăpadă, aterizând cu picioarele desfăcute într-o rână, cu Twisterul ținut strâns în brațe. S-a ridicat cu grijă în picioare, lângă amprenta trupului său, și a spus:

— Conturul cadavrului în investigațiile de omucidere!

— Ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat.

— Cineva a încercat să-i ia Twisterul și el a murit apărându-l eroic, a explicat el.

M-am ridicat repede din îngerul meu și am făcut altul, dar, de data asta, mi-am folosit mănușile pentru a-i face coarne îngerului meu.

— Diavol de zăpadă! a strigat Duke pe un ton vesel.

Cu toată zăpada din jurul nostru m-am simțit ca un puști într-unul dintre acele castele gonflabile — nu aveam cum să mă rănesc în cădere. Nu puteam fi rănit de nimic. Duke a alergat spre mine, cu umerii lăsați în jos, cu capul plecat, și s-a repezit spre pieptul meu, placându-mă. Am atins pământul împreună și apoi, din pricina forței de inerție, m-am rostogolit peste ea, iar fața ei era atât de aproape de a mea, încât respirațiile noastre înghețate s-au întrepătruns. I-am simțit greutatea sub mine și am simțit ceva în stomac în timp ce ea îmi zâmbea. A existat o fracțiune de secundă când aș fi putut să alunec jos de pe ea, dar n-am făcut-o, iar apoi ea m-a împins și s-a ridicat, scuturându-și zăpada de pe haine peste trupul meu culcat cu fața în jos.

Ne-am ridicat și am ieșit cu pași apăsați pe șosea, continuându-ne drumul. Eram mai ud și îmi era mai frig decât îmi fusese toată noaptea, dar eram la numai un kilometru și jumătate distanță de autostradă, iar de acolo nu mai trebuia decât să alergăm câțiva pași până la Waffle House.

Am pornit împreună, Duke vorbind despre cât de atent trebuia să fiu cu degerăturile, eu vorbind despre distanțele pe care le-aș parcurge pentru a o reuni pe Duke cu unsurosul ei de prieten, iar JP făcându-ne cretini pe amândoi. Dar, la un moment dat, drumul a redevenit înzăpezit, așa că m-am trezit mergând pe urmele proaspete de cauciucuri pe care presupuneam că le lăsaseră roțile mașinii de poliție. JP mergea pe una dintre urme, iar eu pe cealaltă, Duke fiind la câțiva pași în fața noastră.

— Tobin, m-a strigat JP deodată.

Am ridicat privirea și el era exact lângă mine, făcând pași mari în zăpadă.

— Nu c-aș fi neapărat în favoarea acestei idei, a zis el, dar cred c-o placi pe Duke.

Capitolul unsprezece

Ea mergea în fața noastră, încălțată cu cizmele ei înalte până la coapse, cu gluga trasă, cu capul aplecat. Există ceva anume în felul în care merg fetele — mai ales atunci când nu sunt încălțate cu pantofi la modă sau ceva de genul ăsta, atunci când au în picioare doar teniși sau încălțări de felul ăsta —, ceva în legătură cu modul în care picioarele lor se conectează cu șoldurile. În fine, Duke mergea și, cu certitudine, era ceva în mersul ei, iar eu eram oarecum dezgustat de mine pentru că mă gândeam la acel ceva. Vreau să spun, verișoarele mele probabil mergeau și ele cu acel ceva, dar ideea este că uneori îl observi, alteori nu. Când majoreta Brittany merge, observi. Când Duke merge, nu observi. De obicei.

Am petrecut atât de mult timp gândindu-mă la Duke și la mersul ei, la leneșele bucle umede care îi cădeau pe spate și la felul în care grosimea gecii ei îi făcea brațele să-i iasă puțin în afara corpului și la toate celelalte, încât mi-a luat prea mult să-i răspund lui JP. Dar, într-un final, i-am spus:

— Nu fi cretin!

Iar el a insistat:

— Numai ce-ai petrecut al naibii de mult timp născocind replica asta de calitate.

— Ba nu, i-am zis eu. Nu-mi place Duke, nu în felul ăsta. Ți-aș fi spus dacă așa ar fi stat lucrurile, dar e ca și cum ți-ar plăcea de verișoara ta.

— E amuzant că ai menționat asta, fiindcă, în realitate, eu chiar am o verișoară sexy.

— Asta-i dezgustător.

— Duke! a strigat-o JP. Ce mi-ai spus acum câteva zile despre ideea de-a ți-o trage cu verii? E, gen, absolut sigur?

Ea s-a întors spre noi, continuând să meargă cu spatele, zăpada spulberându-se în jurul ei și spre noi.

— Ba nu, nu e absolut sigur. Crește ușor riscul malformațiilor din naștere. Dar am citit într-o carte pentru ora de istorie că există, gen, șanse de 99,9999 la sută ca cel puțin unul dintre stră-stră-stră-străbunici să se fi căsătorit cu un văr primar sau o verișoară primară.

— Adică, tu zici că nu e nimic greșit să te cuplezi cu verișorii.

Duke s-a oprit și s-a întors din nou pentru a merge alături de noi. A oftat cu zgomot.

— Nu asta vreau să spun. Mai mult, am cam obosit să vorbesc despre cuplatul cu verii și despre majoretele sexy.

— Și despre ce mă rog ar trebui să vorbim? Despre vreme? Se pare că avem parte de ceva zăpadă, a spus JP.

— Sincer, aș prefera să vorbesc despre vreme.

— Vezi tu, Duke, am spus eu, există și majorete-băieți. Ai putea oricând să te cuplezi cu unul dintre ei.

Duke n-a mai vorbit, dar s-a dezlănțuit. Fața i s-a contractat și a țipat la mine:

— Știi ce? E sexist. Bine? Urăsc să fiu, gen, câinele de pază pentru doamne sau chestii din astea, dar când

petreci o noapte întreagă vorbind despre cum să le-o tragi fetelor fiindcă sunt îmbrăcate cu fuste scurte sau cât de sexy sunt pompoanele sau altele de genul... E sexist, bine? Majoretele care se îmbracă cu costumașe nostime pe potriva fanteziilor masculine — asta-i ceva sexist! Chiar și *să presupui* că ele mor să și-o tragă cu tine — e sexist! Îmi dau seama că voi, gen, debordați de o nevoie constantă de a vă freca de fete sau ceva de genul, dar ați putea măcar să încercați să nu mai vorbiți despre asta în fața mea?!

Mă uitam la zăpada care se așternea peste stratul deja existent. Mă simțeam de parcă fusesem prins copiind la un test sau ceva de genul. Voiam să spun că nici măcar nu-mi *păsa* dacă nu mergeam la Waffle House, dar mi-am ținut gura.

— Îmi pare rău, am auzit-o pe Duke spunându-i lui JP.

— Nu, e vina noastră, a răspuns el, fără să se uite la ea. Am fost cretini. Noi trebuie doar să... nu știu, uneori e greu să-ți amintești.

— Mda, poate ar trebui să-mi scot sânii mai mult în față, a spus Duke cu voce tare, de parcă eu trebuia să o aud.

Există întotdeauna riscul: ceva e bine și bine și bine și bine și, brusc, devine ciudat. Deodată, ea te vede că te uiți la ea și nu mai vrea să glumească cu tine, deoarece nu vrea să pară că flirtează, fiindcă nu vrea să crezi că te place. E un mare dezastru când, în decursul relațiilor interumane, cineva începe să fisureze zidul dintre prietenie și sărutări. Dărâmarea acelui zid este genul de poveste care ar putea avea un mijloc fericit — oh, uite, am dărâmat acest zid, te voi privi ca pe o fată, iar tu mă vei privi ca pe un băiat și-o să jucăm un joc amuzant care se

numeşte Pot Să Pun Mâna Acolo Dar Acolo Dar Acolo. Și, câteodată, acest mijloc fericit pare atât de grozav, încât te poţi convinge singur că nu e mijlocul, ci că va dăinui pe vecie.

Cu toate astea, mijlocul ăla nu e niciodată sfârșitul. Dumnezeu mi-e martor că n-a însemnat sfârşitul cu Brittany. Și Brittany și cu mine nici măcar nu fuseserăm prieteni apropiați, nu prea. Nu ca Duke. Dacă ar fi fost să aleg, Duke era *cel mai bun* prieten al meu. Vreau să spun, singura persoană pe care aș lua-o pe o insulă pustie? Duke. Singurul CD pe care l-aş lua? O compilaţie numită „The Earth Is Blue Like an Orange", pe care ea mi-a făcut-o cadou de Crăciun, anul trecut. Singura carte pe care aș lua-o? Cea mai lungă carte care mi-a plăcut vreodată, *Hoțul de cărți*, pe care Duke mi-a recomandat-o. Și nu voiam să am un mijloc fericit alături de Duke cu prețul unei Veșnicii Inevitabil Dezastruoase.

Dar, pe de altă parte (şi aici e una dintre principalele mele nemulțumiri referitoare la conștiința umană): odată ce ți-a trecut un gând prin minte, este extrem de dificil să-l uiţi. Și mie îmi trecuse acel *gând* prin minte. Ne-am văicărit în legătură cu frigul. Duke a tot fornăit, căci n-aveam niciun şervețel și ea nu voia să-şi sufle nasul pe jos. JP, fiindcă fusese de acord să nu mai vorbească despre majorete, a vorbit întruna despre crochetele de cartofi.

JP folosea „crochete de cartofi" doar ca un eufemism pentru majorete — era limpede, căci vorbea cam așa: „Lucrul meu preferat la crochetele de cartofi de la Waffle House este că ele sunt îmbrăcate în cele mai drăgălaşe fustițe." „Crochetele de cartofi sunt mereu bine dispuse. Și asta-i molipsitor. Sunt fericit dacă crochetele sunt fericite."

Se părea că, atâta timp cât vorbea JP, Duke nu găsea că era enervant. Ea doar râdea și îi răspundea, vorbind, *de fapt*, despre crochetele de cartofi. „Or să fie atât de calde", zicea ea. „Atât de crocante și aurii și delicioase! Vreau patru porții mari. Și niște pâine prăjită cu stafide. Doamne, ce-mi place pâinea prăjită cu stafide! Mmm, o să fie carbtastic.[15]" În depărtare se vedea pasajul rutier al interstatalei, cu zăpada ridicată în troiene mari pe ambele laturi. Până la Waffle House mai erau, probabil, vreo opt sute de metri, dar de acum era un drum în linie dreaptă. Literele negre în casetele lor galbene promiteau gofre brânzoase și zâmbetul de drăcușor al lui Keun, și genul de fete care fac negândirea mai ușoară.

Și atunci, în timp ce continuam să mergem, am început să zăresc lumina ieșind prin vălul des de ninsoare. La început, nu firma în sine, ci lumina produsă de aceasta. Și, într-un final, firma, deasupra micului restaurant, fiind mai mare și mai luminoasă decât ar fi putut să fie vreodată cocioaba aia de restaurant, acele litere negre în pătratele lor galbene promițând căldură și hrană: WAFFLE HOUSE. Am căzut în genunchi în mijlocul străzii și am strigat:

— Nu într-un castel, nici într-un conac, ci într-un Waffle House ne vom găsi izbăvirea!

Duke a izbucnit în râs, trăgându-mă de subsuori. Își pusese pe frunte căciula acoperită de zăpadă înghețată. M-am uitat la ea, și ea s-a uitat la mine, și nu mai mergeam. Stăteam pur și simplu acolo, iar ochii ei erau atât de *interesanți*. Nu în sensul obișnuit al cuvântului, adică să fie extrem de albaștri sau extrem de mari ori mărginiți

[15] Cuvânt format din „carbohidrați" și „fantastic".

de gene obscen de lungi sau ceva de genul ăsta. Ce mi se părea mie interesant la ochii lui Duke era complexitatea culorii — ea spunea mereu că arătau ca fundul unui tomberon, un vârtej de verde, cafeniu şi galben. Dar ea se subestima. Întotdeauna se subestimase.

Dumnezeule! Era un lucru tare greu să nu mai gândeşti.

Aş fi putut rămâne cu gura căscată o veşnicie în timp ce ea mă privea întrebătoare, dacă n-aş fi auzit un motor în depărtare, şi atunci când m-am întors, am văzut un Ford Mustang virând cu o viteză considerabilă. Am apucat-o pe Duke de braţ şi am alergat spre un troian de zăpadă. M-am uitat pe drum după JP, care o luase puţintel înaintea noastră.

— JP! am strigat. GEMENII!

Capitolul doisprezece

JP s-a răsucit pe călcâie. S-a uitat la noi, care ne aruncaserăm în zăpadă. Pe urmă s-a uitat la mașină. Pentru o clipă, trupul i-a încremenit. Apoi s-a îndreptat spre drum și a luat-o la sănătoasa, fugind ca din pușcă. Încerca să ajungă la Waffle House. Mustangul gemenilor a mugit pe lângă mine și Duke. Micuțul Tommy Reston s-a aplecat pe geamul deschis, cu un joc de Twister în brațe, și a anunțat:

— Vă omorâm noi mai târziu!

Dar, deocamdată, păreau mulțumiți să-l omoare doar pe JP și, văzând că se apropiau de el, am strigat:

— Fugi, JP! Fugi!

Sunt sigur că nu mă putea auzi din cauza huruitului Mustangului, dar am încercat oricum să-l avertizez, un țipăt disperat și neauzit în sălbăticie. Din acel moment, eu și Duke am devenit simpli martori.

Capul lui JP a început să dispară cu rapiditate din raza noastră vizuală — de alergat, alerga foarte repede, dar n-avea nicio șansă să ajungă la WH înaintea unui Mustang condus ireproșabil.

— Și eu care de-abia așteptam să mănânc niște crochete de cartofi, a spus îmbufnată Duke.

— Chiar așa, am răspuns eu.

Mustangul era pe punctul de a-l depăși pe JP, dar JP refuza pur și simplu să se oprească sau să se dea din drum. Claxonul a urlat, iar eu am văzut luminile de frână ale Mustangului aprinzându-se, însă JP continua să alerge. Și abia acum mi-am dat seama de strategia dementă a lui JP: calculase că drumul nu era suficient de lat ca să-i permită Mustangului să-l depășească virând fie pe dreapta, fie pe stânga, și era încredințat că gemenii nu aveau să încerce să-l calce. Mi se părea o evaluare foarte generoasă a bunătății gemenilor, dar, deocamdată cel puțin, strategia funcționa. Mustangul a claxonat furios, dar neputincios, iar JP continua să alerge înaintea lui.

Cu coada ochiului am zărit o schimbare. Am ridicat ochii spre autostradă și am văzut siluetele a doi bărbați masivi care se îndreptau agale spre ieșire, cărând un butoi care părea să fie foarte greu. *Acel* butoi. Așadar, erau studenții. I-am arătat și lui Duke, iar ea s-a uitat la mine cu ochii mari.

— Scurtătura! a strigat ea și a rupt-o la fugă spre autostradă, trecând ca fulgerul prin nămetele de zăpadă.

N-am văzut-o niciodată alergând atât de repede și n-aveam de unde să știu ce gândea, dar părea să aibă un plan, așa c-am urmat-o. Am escaladat împreună parapetul interstatalei, zăpada fiind suficient de groasă ca să putem urca fără probleme. Sărind peste balustradă, l-am văzut pe JP de cealaltă parte a pasajului subteran, încă alergând. Dar Mustangul se oprise; iar Timmy și Tommy Reston se hotărâseră să-l urmărească pe jos.

Duke și cu mine alergam spre tipii de la colegiu și, într-un târziu, unul dintre ei s-a uitat la noi și a spus:

— Hei, voi sunteți...

Dar nu au mai apucat să termine propoziția. Am trecut în fugă pe lângă ei, iar Duke mi-a strigat:

— Scoate covorașul! Scoate covorașul!

Am deschis cutia de Twister și am aruncat-o în mijlocul autostrăzii. Cu sfârleaza între dinții încleștați și covorașul în mâini, mi-am dat seama în sfârșit ce dorea să facem. Poate că gemenii erau mai rapizi. Dar mi-am dat seama că noi chiar aveam o șansă cu ideea strălucită a lui Duke.

Când am ajuns la începutul pantei descendente a rampei de ieșire, am desfăcut dintr-o mișcare covorașul Twisterului. Ea s-a aruncat prima jos, cu fundul înainte, iar eu am urmat-o, punând sfârleaza sub mine. Iar Duke a strigat:

— Trebuie să sapi cu dreapta în zăpadă, ca să o ții tot la dreapta.

— Bine, bine, am spus eu.

Am început să alunecăm la vale, câștigând viteză, iar când rampa a făcut o curbă, mi-am băgat mâna în zăpadă și am virat și noi, încă accelerând. Acum îl vedeam pe JP în spatele lui Timmy Preston, încercând în van să-i încetinească trupul uriaș în marșul triumfal spre Waffle House.

— Încă mai avem șanse, am spus, deși mă îndoiam.

Și atunci am auzit un huruit înfundat deasupra noastră, iar când m-am întors am văzut un butoi de bere rostogolindu-se pe rampa de ieșire cu o viteză considerabilă. Încercau *să ne ucidă*. Ceea ce nu părea să fie o dovadă de fairplay.

— BUTOI! am strigat, iar Duke și-a întors capul.

Dihania sălta spre noi amenințător. Nu știam cât cântăreau butoaiele de bere, dar, dat fiind efortul tipilor care îl cărau, îmi imaginam că avea o greutate suficientă cât să omoare doi liceeni care, într-o dimineață de Crăciun, se dădeau pe zăpadă cu o sanie făcută din Twister. Duke rămăsese cu trupul întors, urmărind apropierea butoiului, dar eu eram prea speriat. Și atunci, Duke a strigat:

— Acum acum virează virează virează!

Am săpat cu mâna în zăpadă și ea a alunecat peste mine, aproape dându-mă jos de pe covoraș, și după aceea lucrurile s-au mai domolit și am văzut butoiul trecând pe lângă noi, rostogolindu-se peste punctele roșii, unde se aflase de curând Duke. Dar butoiul a trecut glonț pe lângă noi, a lovit balustrada și sărit peste ea. N-am mai văzut ce s-a întâmplat, dar am auzit: un butoi de bere foarte agitat a lovit ceva ascuțit și a explodat ca o bombă uriașă cu bere.

Explozia a fost atât de puternică, încât Tommy, Timmy și JP au rămas nemișcați cel puțin cinci secunde. Când au început din nou să alerge, Tommy a dat de un petic de gheață și a căzut în nas. Văzându-și fratele la pământ, uriașul Timmy a schimbat brusc strategia: în loc să-l urmărească pe JP, s-a azvârlit în nămetele de zăpadă de pe marginea drumului și a pornit direct spre Waffle House. JP, la câțiva pași distanță, a făcut imediat aceeași mișcare, așa că se îndreptau acum amândoi spre aceeași ușă, din unghiuri ușor diferite. Duke și eu eram acum aproape — suficient de aproape cât să simțim că încetinim și suficient de aproape de gemeni ca să-i auzim zbierând la JP și certându-se între ei. Puteam vedea prin ferestrele pe jumătate încețoșate de la Waffle

House. Majorete în costume verzi de antrenament. Cozi de cal.

Dar când ne-am ridicat și am adunat covorașul de Twister, am știut că nu eram suficient de aproape. Timmy era pe pista de intrare spre ușa din față și dădea din coate, cutia de Twister arătând caraghios de mică în mâna lui grăsună. JP se apropia dintr-un unghi ușor diferit, alergând din răsputeri prin zăpada înaltă. Duke și eu alergam cât de repede puteam, dar eram mult în urmă. Ne-am mai păstrat speranțele pentru JP, până când am văzut că Timmy mai avea câțiva pași până la ușă, și atunci ne-am dat seama că urma să fie primul care avea să intre. Am simțit un gol în stomac. JP fusese atât de aproape. Părinții lui emigranți sacrificaseră atâtea. Duke nu avea să-și primească crochetele de cartofi, iar eu nu aveam să-mi primesc gofrele pline de brânză.

Și atunci, când Timmy tocmai întindea mâna spre ușă, JP a făcut un salt. A sărit în aer, cu trupul întins ca un jucător care încearcă să prindă o pasă prea înaltă, și atât de sus, încât parcă s-ar fi aruncat de pe o trambulină. L-a lovit cu umărul în piept pe Timmy Reston și au căzut împreună într-un șir de tufișuri îmbrăcate în zăpadă. JP s-a ridicat primul, a țâșnit spre ușă, a deschis-o și a încuiat-o în spatele lui. Eu și Duke eram la o aruncătură de băț, suficient de aproape ca să auzim strigătul de izbândă prin geam. JP și-a ridicat mâinile deasupra capului, cu pumnii încleștați, iar chiotul lui de bucurie a continuat câteva minute bune.

Pe când JP se uita la noi, adâncit în întuneric, cu mâinile ridicate a victorie, l-am văzut pe Keun — care purta o șapcă neagră cu sigla WH, o cămașă cu dungi albe și

galbene și un șorț maro — îngrămădindu-l de la spate pe JP. Keun l-a înșfăcat de mijloc și l-a ridicat, iar JP a ținut mâinile ridicate a victorie. Majoretele, înghesuite împreună în câteva separeuri, se uitau și ele. Mi-am coborât privirea spre Duke, care nu se uita la scenă, ci la mine, și am râs, și a râs și ea.

Tommy și Timmy au bătut la ferestre un timp, dar Keun și-a ridicat mâinile parcă spunând „Ce pot face?" și în cele din urmă cei doi s-au întors la Mustang. În timp ce ne apropiam de Waffle House, am trecut pe lângă ei, iar Timmy s-a întins amenințător spre mine, dar asta a fost tot. Când m-am întors să-i văd plecând, i-am văzut pe cei trei tipi de la colegiu încercând să spele putina spre rampa de ieșire.

Eu și Duke am ajuns în cele din urmă la ușă și am tras de ea; Keun a descuiat-o, spunând:

— Teoretic, n-ar trebui să vă las să intrați, pentru că numai JP i-a învins pe Restoni. Dar voi aveți Twisterul.

Ne-am făcut loc pe lângă el, iar aerul cald m-a izbit în față. Nici nu observasem până atunci cât de amorțit îmi era corpul, dar, pe măsură ce se încălzea trezindu-se la viață, simțeam numai furnicături. Am aruncat pe jos covorașul Twister îmbibat de apă și sfârleaza și am strigat:

— *A sosit Twisterul!*

— *Ura!* a strigat Keun.

Dar cârdul de gâște verzi din cealaltă parte a restaurantului nu a catadicsit să arunce nici măcar o privire la auzul veștii.

L-am apucat pe Keun și l-am îmbrățișat cu un braț, iar cu celălalt i-am ciufulit părul care i se ițea de sub șapcă.

— Am o nevoie disperată de niște gofre cu brânză, i-am spus.

Duke a cerut crochete de cartofi și apoi s-a prăbușit într-un separeu de lângă tonomatul cu muzică. JP și cu mine ne-am așezat la barul pentru micul dejun și am făcut conversație cu Keun cât acesta ne pregătea comanda.

— Nu pot să nu observ că majoretele nu sunt, știi tu, călare pe tine.

— Mda, a spus el cu spatele la noi, manevrând formele pentru gofre. Mda. Sper ca Twisterul să schimbe asta. Au încercat totuși să flirteze cu domnul Am-Coadă-dar-sunt-Macho, a spus Keun, arătând cu capul spre un tip leșinat într-un separeu, dar se pare că este obsedat de prietena lui.

— Mda, Twisterul pare să funcționeze foarte bine, am spus eu.

Covorașul ud zăcea pe podea, ignorat cu totul de majorete.

JP s-a aplecat, uitându-se peste umărul meu la majorete, după care a scuturat din cap.

— Tocmai mi-am dat seama că pot să arunc ocheade majoretelor cam în fiecare zi în timp ce iau prânzul.

— Mda, am zis eu.

— Vreau să spun, e evident că n-au chef de conversație.

— Cam așa e, am comentat eu.

Erau adunate în jurul celor trei separeuri ca și cum participau la o conferință. Vorbeau foarte repede și erau foarte preocupate. Puteam auzi unele cuvinte, dar nu aveau prea mult sens pentru mine — numai scheme de gimnastică și întinderi. Vorbeau despre un concurs de majorete. Există subiecte de discuție pe care le găsesc mai puțin interesante decât competițiile în sine. Dar nu multe.

— Hei, adormitul se trezește, spuse JP.

Am privit spre separeu și am văzut un tip cu ochi negri și coadă de cal, care se uita la mine cu ochii mijiți. L-am recunoscut imediat.

— Tipul ăla învață la Gracetown, am spus.

— Da, a răspuns Keun. Îl cheamă Jeb.

— Așa e, am spus.

Jeb era în clasa a unsprezecea. Nu-l cunoșteam foarte bine, dar îl văzusem prin preajmă. Se părea că și el mă recunoscuse, căci că a părăsit separeul și s-a îndreptat spre mine.

— Tobin? a întrebat el.

Am încuviințat din cap și i-am strâns mâna.

— O știi pe Addie? m-a întrebat.

L-am privit cu o expresie nedumerită.

— Dintr-a unșpea? Una frumoasă? a continuat el.

Am mijit ochii.

— Hm, nu.

— Păr blond, lung, ca de divă, a spus el, părând disperat și lăsând impresia că nu-i venea să creadă că n-o cunoșteam pe fata asta despre care bătea el câmpii.

— Nu, îmi pare rău, prietene. Nu-mi sună cunoscut.

Ochii i s-au închis și am văzut cum se dezumfla.

— Am început să ieșim împreună în ajunul Crăciunului, a spus el, privind în gol.

— De ieri? am întrebat eu, gândindu-mă: *Sunteți împreună de o zi și ești atât de distrus? Un motiv în plus să evit mijlocul fericit.*

— Nu de ieri, a spus el extenuat. Ieri am împlinit un an.

M-am întors spre Keun.

— Prietene, am spus. Tipul ăsta se află într-o stare jalnică.

Keun a încuviințat din cap, împrăștiind în același timp pe grătar crochetele lui Duke.

— Îl duc în oraș mâine-dimineață, a spus el. Deși, care e regula, Jeb?

Jeb a reprodus-o așa cum i-o spusese Keun de o mie de ori:

— Nu plecăm până ce nu pleacă și ultima majoretă.

— Așa e, prietene. Poate c-ar trebui să te culci la loc.

— Chiar așa, a spus Jeb, dar dacă să întâmplă să o vezi sau ceva de genul, spune-i, te rog, c-am fost ținut pe loc, da?

— Bine, am spus.

Probabil că n-am fost suficient de convingător, pentru că s-a întors cu spatele la mine și s-a uitat la Duke.

— Spune-i că vin, a continuat el.

Ciudat este că Duke a înțeles ce voia el să spună. Sau părea să fi înțeles. Sau, oricum, a dat din cap într-un fel care spunea: *Mda, am să-i spun, dacă am s-o văd pe fata asta pe care n-o cunosc, într-un nămete de zăpadă, la patru dimineață.* Și văzând-o pe Duke că-i zâmbea înțelegătoare, prin minte mi-a trecut iarăși acel gând care nu putea fi luat înapoi.

Zâmbetul lui Duke a părut să-l mulțumească. S-a întins la loc în separeul lui.

Am vorbit cu Keun până când mi-a terminat de gătit gofra și mi-a livrat-o fierbinte pe farfurie.

— Dumnezeule, arată fantastic, Keun, am spus, dar el deja se întorsese să-i pună lui Duke crochetele pe farfurie.

Tocmai ridica farfuria, când a apărut Billy Talos, care a înșfăcat-o, a pus-o pe masa lui Duke și s-a așezat lângă ea.

M-am mai uitat la ei de câteva ori și i-am văzut aplecați peste masă, vorbind unul cu celălalt în taină. Voiam să mă bag și eu și să-i spun că individul flirta cu una dintre Madisoane pe când noi ne chinuiam prin nămeți, dar m-am gândit că nu era treaba mea.

— Am să vorbesc cu una dintre ele, i-am anunțat pe JP și pe Keun.

Lui JP nu-i venea să creadă.

— Cu cine? Cu una dintre majorete?

Am încuviințat din cap.

— Frate, a spus Keun. Am încercat eu toată noaptea. Sunt prea lipite una în alta ca să vorbești doar cu una dintre ele. Și când încerci să vorbești cu toate, te ignoră.

Dar trebuia să vorbesc cu una dintre ele sau cel puțin să par că fac asta.

— E ca și când leii ar vâna niște gazele, am spus, urmărind atent cârdul de gâște. Nu trebuie decât să găsești una rătăcită și...

O fată blondă, mică de statură s-a îndepărtat puțin de haită.

— ... să sari pe ea, am spus eu, ridicându-mă de pe scaun.

M-am apropiat de ea hotărât.

— Eu sunt Tobin, am spus, întinzând mâna.

— Amber, s-a prezentat ea.

— Un nume minunat, am spus.

Ea a dat din cap, privind în altă parte. Voia să scape de mine, dar deocamdată nu aveam intenția să-i ofer această șansă. M-am străduit să găsesc un subiect de discuție.

— Ăăă, vreo veste legată de trenul vostru? am întrebat.

— Este posibil ca trenul nostru să nu plece *nici mâine,* m-a informat ea.

— Da, îmi pare rău, am spus zâmbind.

M-am uitat peste umăr, la Billy și Duke, dar, între timp, Duke o ștersese. Crochetele încă stăteau aburinde pe farfurie; turnase ketchup pe o margine a farfuriei, ca să le înmoaie în el, așa cum făcea întotdeauna, dar apoi, brusc, a plecat. Am părăsit-o pe Amber și m-am apropiat de Billy.

— A ieșit, mi-a spus el scurt.

Ce om în toate mințile ar ieși *afară,* când crochetele și căldura și cele paisprezece majorete erau toate *înăuntru*?

Mi-am smuls căciula de pe tejghea și mi-am tras-o peste urechi, apoi mi-am pus înapoi mănușile și m-am aventurat în vântul aspru. Duke stătea pe trotuarul din parcare, de-abia încăpând sub copertină, protejată doar pe jumătate de zăpada care cădea necontenit.

M-am așezat lângă ea.

— Îți era dor să-ți curgă nasul?

A pufnit și nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Întoarce-te înăuntru, a spus ea. Nu-i nimic grav.

— Ce nu e grav?

— Nimic nu e grav. Întoarce-te.

— „Nimic Nu E Grav" ar fi un nume bun pentru o trupă, i-am spus eu.

Voiam să se uite la mine ca să pot evalua situația, și atunci când în sfârșit a făcut-o, am văzut că nasul îi era roșu și am crezut că-i era frig, apoi m-am gândit că poate plânsese, ceea ce era ciudat, pentru că Duke nu plângea de felul ei.

— Voiam doar... voiam doar să n-o fi făcut în fața mea. Vreau să spun, ce găsești așa de interesant la ea?

Serios, spune-mi ce e așa interesant la ea. La oricare dintre ele.

— Habar n-am, am spus eu. Tu vorbeai cu Billy Talos.

Și-a ridicat din nou privirea spre mine și de data asta a continuat să se uite în ochii mei.

— Îi spuneam lui Billy că nu cred că voi putea merge la balul ăla tâmpit, pentru că mă gândesc întruna la o singură persoană.

Ideea a pătruns cu greu în mintea mea. M-am întors spre ea și am ascultat-o:

— Îmi dau seama că ele chicotesc și că eu râd pe bune, că ele își arată decolteul și că eu n-am nimic de arătat, dar, ca să știi și tu, și eu sunt fată.

— Știu că ești fată, am spus pe un ton defensiv.

— Serios? Chiar știe cineva? Pentru că, dacă intru în D și D, sunt Duke. Și sunt unul dintre cei trei *bărbați* înțelepți. Și este gay să crezi că James Bond e sexy. Și nu te uiți niciodată la mine cum te uiți la celelalte, poate doar... mă rog. Mă rog, mă rog, mă rog. Și când ne îndreptam spre Waffle House, chiar înainte să vină gemenii, am crezut pentru o secundă că te uitai la mine ca la o femeie, și atunci am crezut, știi, poate că Tobin nu e cel mai superficial dobitoc din lume, dar după aceea mă lași baltă, iar eu mă despart de Billy și te caut cu privirea, iar tu vorbești cu nu știu ce tipă așa cum n-ai vorbi niciodată cu mine, și mă rog.

Și atunci, cu întârziere, am priceput. Ce încercam eu să nu gândesc era ceva ce gândise și Duke. Încercam să nu gândim același gând. Duke mă plăcea. Mi-am coborât privirea în pământ. Trebuia să mă gândesc bine la toată situația asta înainte să o pot privi din nou. Bine. *Bine*, am decis, *mă uit la ea și, dacă și ea se uită la mine,*

mă uit atent la ea și apoi îmi plec din nou privirea în jos și reevaluez situația. O singură privire. M-am uitat la ea. Capul îi era ridicat spre mine, iar ochii ei, plini de toate culorile din lume, nu clipeau. Și-a supt buzele crăpate și apoi le-a eliberat, și de sub căciulă îi ieșea o șuviță de păr, și nasul îi era de un trandafiriu aproape roșu și fornăia. Și aș fi vrut s-o privesc o veșnicie, dar în cele din urmă mi-am întors privirea. M-am uitat din nou la asfaltul plin de zăpadă.

— Spune ceva, te rog! m-a implorat ea.

Am vorbit cu fața în pământ.

— Întotdeauna am fost sigur că nu vei renunța niciodată la un mijloc fericit pentru un sfârșit fericit, pentru că sfârșitul fericit nu există. Înțelegi ce vreau să spun? Există atât de multe lucruri pe care le poți pierde.

— Știi de ce am vrut să mă întorc? De ce am vrut să mă întorc pe dealul acela, Tobin? Vreau să spun, sunt sigură că știi că nu e pentru că mi-ar fi păsat că amicul nostru Keun își petrecea timpul cu frații Reston sau pentru că voiam să te văd cum încercai să-i intri în grații vreunei majorete.

— Credeam că era din cauza lui Billy, am spus eu.

Și acum chiar se uita la mine și eram învăluit de respirația ei aburindă în aerul înghețat.

— Voiam să avem o aventură. Pentru că îmi place la nebunie rahatul ăsta. Pentru că nu sunt tipa aia, cum-o-fi-chemând-o. Nu cred că este atât de greu să mergi pe jos, prin zăpadă, vreo șase kilometri. Îmi doresc asta. Îmi place la nebunie asta. Când eram la tine acasă și ne uitam la film, voiam să ningă din nou. Mai mult și mai mult! Astfel, lucrurile devin și mai interesante. Poate că tu nu ești așa, dar cred că și tu gândești la fel.

— Și eu voiam asta, am spus, aproape întrerupând-o, încă neprivind-o în ochi, de teamă să nu fac cine știe ce dacă o priveam. Să ningă în continuare.

— Da? Mișto. Chiar e mișto. Și ce dacă un strat mai mare de zăpadă îngreunează sfârșitul fericit? Mașina s-ar putea strica — și ce dacă! Prietenia ne va fi distrusă — și ce dacă? M-am sărutat cu tot felul de băieți când nu aveam nimic de pierdut și asta m-a făcut să-mi doresc să mă sărut când am *totul*...

Îmi ridicasem privirea la „nimic de pierdut" și am așteptat până la „totul", și atunci n-am mai putut aștepta, iar mâna mea era pe ceafa ei și după aceea buzele ei erau peste ale mele, aerul rece dispărând și fiind înlocuit de căldura gurii ei, moale și dulce și cu gust de crochete de cartofi, și am deschis ochii și mănușile mele i-au atins fața palidă, și nu mă mai sărutasem niciodată cu o fată pe care o iubeam cu adevărat. Când ne-am dezlipit, am privit-o stânjenit și am spus „uau", iar ea a râs și m-a tras din nou spre ea, apoi am auzit *ding-dongul* ușii de la Waffle House, care tocmai se deschidea.

— DUMNEZEULE. CE. NAIBA. SE. ÎNTÂMPLĂ.

M-am mulțumit să ridic privirea la JP, încercând să-mi șterg zâmbetul nătâng pe care îl aveam pe chip.

— KEUN! a strigat JP. MIȘCĂ-ȚI ÎNCOA' FUNDUL GRAS DE COREEAN.

Keun a apărut în pragul ușii, uitându-se lung la noi.

— SPUNEȚI-I ȘI LUI CE-AȚI FĂCUT UNUL CU CELĂLALT! a zbierat JP.

— Hm, am spus.

— Ne-am sărutat, a zis Duke.

— E puțin gay, a spus Keun.

— SUNT FATĂ.

— Da, știu, dar și Tobin e, a spus Keun.

JP încă mai țipa, părând incapabil să-și controleze vocea.

— EU SUNT SINGURUL OM PROFUND ÎNGRIJORAT DE COMPONENȚA GRUPULUI NOSTRU? NU SE GÂNDEȘTE NIMENI LA BINELE GRUPULUI?!

— Du-te și cască gura la majorete, i-a spus Duke.

JP ne-a mai privit o vreme, după care a zâmbit.

— Vă rog doar să nu deveniți prea drăgăstoși.

S-a întors și a intrat în Waffle House.

— Ți se răcesc crochetele de cartofi, am spus eu.

— Dacă intrăm din nou, să nu te mai prind că flirtezi cu majoretele.

— Am făcut-o numai ca să-ți atrag atenția, am mărturisit eu. Pot să te sărut din nou?

Ea a dat din cap și am sărutat-o, și n-a fost deloc un sărut stânjenitor. Aș fi putut-o ține așa o veșnicie, dar, în cele din urmă, printre sărutări, mi-a spus:

— Chiar aș vrea să-mi mănânc crochetele de cartofi.

Așa că am deschis ușa și ea s-a strecurat pe sub brațul meu, și am luat cina la ora trei dimineața.

Ne-am ascuns în spate, printre giganticele frigidere din oțel, fiind întrerupți din când în când de către JP, care venea să ne prezinte detaliile hilare ale tentativelor eșuate din partea lui și a lui Keun de a conversa cu majoretele. Și apoi, eu și Duke am adormit împreună pe gresia roșie a bucătăriei de la Waffle House, cu umărul meu drept pernă pentru ea și cu haina mea drept pernă pentru mine. JP și Keun ne-au trezit la șapte, iar Keun și-a încălcat temporar jurământul de a nu le abandona niciodată pe majorete și ne-a condus la Ducele și Ducesa.

S-a dovedit că Tipul de Staniol era șoferul camionetei de remorcare al firmei, așa că Tipul de Staniol ne-a remorcat, iar când am ajuns pe alee, am ridicat mașina pe cric ca să nu se rupă axul și m-am mulțumit să pun roata în garaj, și după aceea eu și Duke am intrat în casă și am deschis cadourile, iar eu am încercat să nu mă dau de gol față de părinții ei, deși eram îndrăgostit până peste cap de Duke. Apoi au venit părinții mei acasă și le-am spus că ne-a fost atacată mașina când încercam s-o conduc pe Duke acasă, și ei au țipat la mine un timp, dar nu prea mult, pentru că era Crăciunul și aveau asigurare și era doar o mașină. În seara aceea, după ce majoretele părăsiseră în sfârșit Waffle House și toată lumea luase cina de Crăciun, i-am chemat la mine pe Duke, pe JP și pe Keun. Au venit cu toții la mine și am văzut două filme cu James Bond, iar apoi am stat treji jumătate de noapte, povestind aventurile prin care trecuserăm. Și apoi am adormit toți patru în sacii de dormit, de parcă făceam asta de-o viață și nimic nu se schimbase, cu excepția faptului că eu și Duke n-am adormit cu adevărat și am continuat să ne uităm unul la altul, și apoi ne-am sculat pe la vreo patru și jumătate și ne-am plimbat vreun kilometru și jumătate prin zăpadă, până la Starbucks, doar noi doi. Am reușit să înving păsăreasca încâlcită a sistemului de comandă de la Starbucks și am căpătat un latte, care conținea cafeina de care aveam atât de multă nevoie, apoi Duke și eu ne-am așezat unul lângă altul în fotoliile mov, iar eu m-am întins cât am putut pe fotoliul meu, mai obosit ca niciodată, atât de obosit, încât de-abia puteam zâmbi. Și am discutat fleacuri, lucru la care ea încă era pricepută, și apoi a urmat o pauză, iar ea m-a privit cu ochi somnoroși și a spus:

— Până acum, toate merg bine.

Și eu am spus:

— Doamne, te iubesc.

Și ea a spus:

— Oh!

Și eu am spus:

— E un oh bun?

Și ea a spus:

— Cel mai bun oh care a existat vreodată.

Am pus cafeaua înapoi pe masă, copleșit în mijlocul celei mai grozave aventuri pe care o trăisem vreodată.

Sfânta ocrotitoare a purceilor

de Lauren Myracle

Capitolul unu

Credeți-mă, să fiu în pielea mea era nașpa. Să fiu în pielea mea în această noapte aparent superbă, cu această zăpadă aparent superbă, care forma la fereastra mea nămeți înalți de un metru și jumătate, era de două ori nașpa. Adăugați faptul că era Crăciunul, iar scorul urca la de trei ori nașpa. Și mai adăugați și trista, dureroasa și devastatoarea lipsă a lui Jeb, și... *ding-ding-ding*! Clopoțelul din vârful nașpometrului n-ar fi putut să sune mai tare de-atât.

În loc de veseli clopoței, eu aveam nașpa clopoței. Minunat!

Ei bine, nu-i așa că ești o micuță și veselă budincă de smochine[16], mi-am spus în sinea mea, dorindu-mi ca Tegan și Dorrie să se grăbească să ajungă aici. Nu știam ce anume era budinca de smochine, dar suna de parcă era un soi de desert care ședea pe masă rece și singur, întrucât nimeni nu-l voia. Exact ca mine. Rece și singură, și probabil cu cocoloașe.

[16] *Figgy pudding* – desert tradițional englezesc, oferit colindătorilor. Numele budincii a devenit celebru în cântecul de Crăciun „We Wish You A Merry Christmas".

Mârrrrrr. Uram să-mi plâng de milă, motiv pentru care le implorasem pe Tegan și pe Dorrie să vină până la mine. Însă ele încă nu ajunseseră și oricum nu mă puteam abține să *nu* îmi plâng de milă.

Fiindcă îmi era extrem de dor de Jeb.

Fiindcă despărțirea noastră, care se petrecuse cu doar o săptămână în urmă și care încă sângera precum o rană deschisă, fusese doar din vina mea.

Fiindcă îi scrisesem lui Jeb un e-mail (patetic?) în care îl rugam din tot tot tot sufletul meu să ne întâlnim ieri la Starbucks, astfel încât să putem vorbi. Dar el n-a venit. Nici măcar n-a sunat.

Și fiindcă, după ce-am așteptat la Starbucks vreo două ore, am urât viața și m-am urât pe mine însămi atât de tare, încât am traversat abătută parcarea spre Fantastic Sam's, unde, printre lacrimi, i-am spus coafezei să mă tundă foarte scurt și să vopsească roz ce îmi mai rămăsese din păr. Ceea ce a și făcut, pentru că ce-i păsa ei dacă eu voiam să-mi sinucid părul?

Așa că mi se părea normal să-mi plâng de milă: eram un pui de găină roz și jumulit, cu inima frântă, care pe deasupra se mai și ura.

— Addie, *uau*, spusese mama ieri după-amiază, când mă întorsesem într-un târziu acasă. Te-ai... tuns cam mult. Și ți-ai vopsit și părul. Părul tău frumos și blond.

I-am aruncat o privire de tipul de-ce-nu-mă-împuști-pe-loc, la care ea a răspuns cu o înclinare a capului, care îmi transmitea un avertisment de genul *Ai grijă, scumpo. Știu că ești supărată, dar asta nu-ți dă permisiunea să te descarci pe mine.*

— Scuze, am spus. Bănuiesc că încă nu m-am obișnuit cu noua tunsoare.

— Ei bine... e cam greu să te obişnuieşti cu aşa ceva. Ce anume te-a inspirat să ţi-l faci aşa?

— Nu ştiu. Aveam nevoie de-o schimbare.

A pus telul jos. Prepara Cherries Jubilee, tradiţionalul desert de Crăciun al familiei noastre, iar mirosul de cireşe zdrobite făcea ca ochii să mă usture.

— Din întâmplare, asta are cumva de-a face cu ce s-a întâmplat sâmbăta trecută acasă la Charlie? a întrebat ea.

M-am îmbujorat.

— Nu ştiu la ce te referi, am spus eu, clipind repede. În fine, cum de ştii tu ce s-a întâmplat la petrecerea lui Charlie?

— Păi, scumpo, în fiecare seară, când te culcai, aproape că nu te mai opreai din plâns...

— Ba nu, nu plângeam.

— Şi, desigur, stăteai la telefon cu Dorrie sau Tegan cam douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

— Mi-ai ascultat conversaţiile? am strigat eu. Ai tras cu urechea la propria ta fiică?

— Când n-ai de-ales, nu prea poţi spune că „tragi cu urechea".

Am rămas cu gura căscată. Se prefăcea a fi atât de mămoasă în şorţul ei de Crăciun, pregătind Cherries Jubilee după o veche reţetă de familie, când ea nu era decât o... decât o...

Ei bine, nu ştiam ce anume era, ci doar că era greşit şi rău şi malefic să asculţi conversaţiile altor oameni.

— Şi nu mai spune „douăzeci şi patru din douăzeci şi patru"! am exclamat eu. Eşti prea bătrână ca să spui „douăzeci şi patru din douăzeci şi patru".

Mama a râs, ceea ce m-a enervat şi mai rău, mai ales când după aia şi-a înăbuşit amuzamentul şi m-a privit

așa cum o fac mamele, ceva de genul *Biata de ea, e adolescentă. E normal să aibă inima frântă.*

— Of, Addie, a spus ea. Ai vrut să te autopedepsești, scumpo?

— O, Doamne, Dumnezeule! am spus. Nu e *deloc* cel mai potrivit lucru pe care să i-l spui unei persoane despre noua ei tunsoare!

Am fugit în camera mea, ca să bocesc în intimitate.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, tot în camera mea mă aflam. Cu o seară înainte ieșisem doar pentru Cherries Jubilee și în dimineața asta pentru deschiderea cadourilor, dar nu mă bucurasem deloc de ele. În mod evident, nu fusesem cuprinsă de veselia și magia Crăciunului. De fapt, nu eram sigură că mai credeam în veselia și magia Crăciunului.

M-am întors pe-o parte și am înșfăcat iPod-ul de pe noptieră. Am ales lista mea de cântece pentru zile negre, alcătuită din toate melodiile melancolice de pe lume, și am apăsat *play*. Jucăria mea iPenguin a dat abătută din aripi când „Fools in Love" a început să cânte în trupul ei din plastic.

Apoi m-am întors la meniul principal și am deschis fișierul cu poze. Știam că pătrundeam pe un teritoriu periculos, dar nu-mi păsa. Am deschis albumul pe care îl voiam.

Prima fotografie care a apărut a fost chiar prima poză pe care i-am făcut-o vreodată lui Jeb, imortalizându-l pe neve cu telefonul mobil, în urmă cu aproape un an. Și în ziua aia ninsese, iar în poză am văzut câțiva fulgi de zăpadă prinși în părul lui negru. Purta o jachetă din denim, cu toate că afară era îngrozitor de frig, și îmi amintesc că mă gândeam dacă nu cumva el și mama lui stăteau prost

cu banii. Auzisem că ei doi se mutaseră din rezervația Cherokee în Gracetown, care era la o distanță de aproximativ o sută șaizeci de kilometri. Mă gândeam că era mișto. El arăta atât de exotic!

În orice caz, eu și Jeb aveam ore de engleză împreună, iar el era al naibii de sexy cu coada lui de cal, neagră ca tăciunele, și cu ochii ăia întunecați. De asemenea, el era mu-u-u-ult prea serios, lucru nou pentru mine, de vreme ce eu aveam tendința să fiu zglobie. În fiecare zi se apleca peste banca lui și își lua notițe în timp ce eu îl priveam pe furiș, minunându-mă ce păr strălucitor avea și cum pomeții lui erau cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. Însă el era rezervat până în punctul în care ajungea să te țină la distanță, chiar și când eu eram extrem de exuberantă.

Când am discutat cu Dorrie și Tegan despre această situație deosebit de problematică, Dorrie a sugerat că poate Jeb nu se simțea în largul lui în acest orășel de munte unde toți oamenii erau foarte sudiști, foarte creștini și foarte albi.

— Nu-i nimic rău în legătură cu chestiile alea, am spus eu pe un ton defensiv, ținând cont că făceam parte din toate cele trei categorii.

— Știu, a spus Dorrie. Pur și simplu spun că e *posibil* ca tipul să se simtă marginalizat. *Posibil.*

Ținând cont că ea era unul dintre cei doi — numărați-i, *doi* — copii evrei din tot liceul nostru, bănuiesc că știa despre ce vorbea.

Ei bine, asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Jeb *chiar se simțea* marginalizat. Oare de asta stătea la prânz cu Nathan Krugle, care, cu toată colecția lui de tricouri *Star Trek,* în mod clar era marginalizat? Oare de

asta stătea în fiecare zi rezemat de perete, cu mâinile în buzunare, așteptând ca școala să se deschidă, în loc să ni se alăture nouă, celorlalți elevi, și să își dea cu părerea în legătură cu *American Idol*? Oare de asta nu ceda farmecelor mele la ora de engleză, fiindcă era prea *stânjenit* ca să-și deschidă sufletul în fața cuiva?

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă îngrijoram mai tare. Nimeni nu trebuie să se simtă marginalizat în propria lui școală — mai ales persoanele adorabile ca Jeb și mai ales de vreme ce noi, colegii lui, eram atât de drăguți.

Ei bine, cel puțin eu, Dorrie, Tegan și ceilalți prieteni ai noștri — noi eram foarte *drăguți*. Dependenții de droguri nu erau atât de drăguți. Erau neobrăzați. Și nici Nathan Krugle, de vreme ce el era un om ursuz și răutăcios. Ca să fiu sinceră, nu voiam deloc să știu ce idei tâmpite îi băgase în cap lui Jeb.

Și apoi, într-o zi, în timp ce eu meditam obsesiv pentru a mia oară în legătură cu toate astea, am trecut repede de la îngrijorare la arțag, pentru că, *pe bune*, de ce alege Jeb să petreacă vremea cu Nathan Krugle și nu cu mine?

Așa că în ziua aia, în timpul orei, l-am împuns cu creionul și am spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jeb! Nu poți și tu să *zâmbești*?

A sărit ca ars, scăpând manualul pe jos, iar eu m-am simțit îngrozitor. Am gândit în sinea mea: *Bravo, Addie. Ce-ar fi ca data viitoare să-i bagi o trompetă în ureche?*

Dar apoi a zâmbit, părând cu totul amuzat de situație. Însă a mai fost ceva — ceva care mi-a făcut inima să mi-o ia la galop. El s-a înroșit la față, după care s-a aplecat repede să-și ridice manualul.

Aaa, mi-am dat eu seama brusc. *E doar timid.*

Rezemându-mă de pernă, m-am uitat lung la poza cu Jeb până ce usturimea din ochi a devenit prea puternică.

Am apăsat pe butonul din mijloc, iar altă poză a apărut pe ecran. Era făcută la Marele Târg de la Hollyhock, care avusese loc anul trecut, în ajunul Crăciunului, la doar câteva săptămâni după ce îi spusesem lui Jeb să se zâmbească. De vreme ce ajunul Crăciunului era una dintre acele zile care durau o veșnicie, când toată lumea îl aștepta pe Moș Crăciun, am adunat un grup de oameni și ne-am dus în parcul Hollyhock pentru a mai pierde și noi vremea. L-am pus pe unul dintre băieți să îl sune pe Jeb și, în mod surprinzător, el a fost de acord să iasă cu noi.

Am sfârșit prin a ne bate cu bulgări de zăpadă, băieții împotriva fetelor, și a fost bestial. Eu, Dorrie și Tegan am construit o cazemată de zăpadă și am inventat un sistem de distribuție a bulgărilor, ceea ce însemna că Tegan îi făcea, eu îi depozitam și Dorrie îi arunca în dușmanii noștri cu o precizie nemaiîntâlnită. Îi dominam pe băieți, asta până când Jeb a apărut în spatele nostru și m-a gâdilat, folosindu-și trupul pentru a mă împinge în grămada noastră de bulgări. Zăpada mi-a intrat în nas și mă durea al naibii de tare, dar eram prea veselă ca să-mi pese. M-am întors pe-o parte, râzând, iar chipul lui era *chiar acolo*, la câțiva centimetri de al meu.

Asta era imaginea surprinsă în fotografie, de data asta făcută de Tegan, cu mobilul ei. Jeb era îmbrăcat iar cu jacheta lui din denim — albastrul spălăcit fiind foarte sexy în contrast cu pielea lui întunecată — și râdea. În timp ce mă uitam la fețele noastre fericite, mi-am amintit că el nu s-a dat imediat jos de pe mine. S-a sprijinit pe

antebrațe, ca să nu mă strivească, iar buzele i s-au transformat într-o întrebare care mi-a făcut stomacul să-mi vibreze.

După lupta cu bulgării de zăpadă, eu și Jeb am ieșit la o cafea, doar noi doi. Eu am fost cea care sugerase asta, dar Jeb spusese da fără să ezite. Ne-am dus la Starbucks și ne-am așezat în fotoliile mov de la intrare. Eu eram veselă; el era timid. Dar apoi a început să se relaxeze sau poate că a devenit mai hotărât și s-a întins să mă ia de mână. Am fost atât de surprinsă, încât mi-am vărsat cafeaua.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Addie! a spus el, mișcându-și mărul lui Adam. Pot să te sărut?

Inima mi-a luat-o razna și, brusc, eu eram cea timidă, ceea ce era tare aiurea! Jeb mi-a luat ceașca din mână și a pus-o pe masă, apoi s-a aplecat și și-a trecut buzele peste ale mele. Când într-un târziu s-a dat înapoi, am observat că ochii lui erau la fel de calzi precum ciocolata topită. A zâmbit, iar eu m-am topit în acea ciocolată.

A fost Crăciunul perfect.

— Hei, Addie! a strigat frățiorul meu de jos, unde el, mama și tata se jucau pe consola Wii pe care i-o adusese Moș Crăciun. Vrei să joci box cu mine?

— Nu, mersi, am strigat eu.

— Atunci, un tenis?

— Nu.

— Bowling?

Am mârâit. Wii nu mă făcea să chiui[17] de bucurie. Însă Chris avea doar opt ani. El nu voia decât să mă înveselească.

[17] *Wii* se pronunță asemănător cu *wee*, o interjecție care ar putea fi tradusă prin „iuhuu" sau „iupii".

— Poate mai târziu, am strigat.
— OK! a spus el, după care s-a retras.

L-am auzit zicându-le alor mei „Addie a spus că nu vrea să joace", iar melancolia mea a crescut în intensitate. Mama, tata și Chris erau jos împreună, învârtind fericiți nunceaguri și trăgându-și pumni unii altora, în timp ce eu stăteam aici, singură și deprimată.

Și a cui e vina? m-am întrebat eu.

O, mai tacă-ți fleanca, am răspuns.

Am parcurs în continuare pozele:

Jeb pozând glumeț cu o Reese's Big Cup[18], fiindcă știa că era preferata mea și mi-o cumpărase drept surpriză.

Jeb în vacanță de vară, cu bustul gol, la petrecerea de la piscina lui Megan Montgomery. Dumnezeule, frumos mai era!

Jeb arătând adorabil, plin de spumă din cap până-n picioare, la o spălare de mașini pe care Starbucks o organizase pentru o strângere de fonduri. M-am uitat îndelung la acea poză, începând să mă simt mai bine. Fusese o zi atât de amuzantă — și nu doar amuzantă, ci și mișto, deoarece era pentru o cauză nobilă. Christina, managerul meu de tură de la Starbucks, intrase în travaliu mai devreme, iar cafeneaua noastră a vrut să o ajute cu costurile de spitalizare pe care asigurarea nu le acoperea.

Jeb s-a oferit să dea o mână de ajutor și a făcut-o cu drag. A sosit la nouă dimineața și a stat până la trei, frecând și muncind din greu și arătând aproape ca băieții aceia sexy din calendarul Universe. A spălat mult mai multe mașini decât cerea datoria lui de iubit, iar asta pur

[18] Marcă americană de prăjituri cu ciocolată și unt de arahide.

și simplu mi-a topit inima. Când ultimul vehicul a ieșit din parcare, mi-am petrecut brațele în jurul lui și mi-am aplecat fața spre el.

— Nu trebuia să muncești atât de mult, i-am spus, inspirând mirosul lui de săpun. M-ai cucerit de la prima mașină.

Încercam să flirtez cu el, furând replicile din *Jerry Maguire*, când Renée Zellweger i-a spus lui Tom Cruise: „M-ai cucerit de când ai spus «salut»". Însă Jeb s-a încruntat și a spus:

— A, da? Ăăă, bine. Dar nu sunt sigur la ce te referi.

— Ha ha, am făcut eu, bănuind că voia să fie în continuare lăudat. Pur și simplu consider că a fost drăguț din partea ta să stai atât de mult. Și, dacă ai făcut-o ca să mă impresionezi... ei bine, nu trebuia. Asta-i tot.

A ridicat din sprâncene.

— Credeai c-am spălat mașinile alea ca să te *impresionez*?

M-am înroșit toată atunci când mi-am dat seama că el nu glumea.

— Ăăă... nu mai cred asta.

Rușinată, am încercat să dau înapoi. Dar el nu m-a lăsat. M-a sărutat în creștet și a spus:

— Addie, maică-mea m-a crescut singură.

— Mi-ai spus.

— Așa că știu cât de greu poate fi. Asta-i tot.

Preț de o clipă m-am îmbufnat. Ceea ce era patetic. Și chiar dacă știam că dorința lui Jeb de a o ajuta pe Christina era un lucru frumos, nu m-ar fi deranjat dacă măcar o parte din motivația lui ar fi avut legătură cu mine.

Jeb m-a tras mai aproape.

— Totuși, mă bucur că te-am impresionat, a spus el, iar eu i-am simțit buzele pe pielea mea.

De asemenea, i-am simțit căldura pieptului prin tricoul lui ud.

— Nu-mi doresc nimic altceva decât să-mi impresionez iubita.

Nu eram *foarte* pregătită să ies așa de repede din starea mea de îmbufnare.

— Carevasăzică, spui că sunt iubita ta?

El a râs, ca și când l-aș fi întrebat dacă cerul era albastru. Nu voiam să-l las să scape atât de ușor, așa că m-am desprins din îmbrățișarea lui. I-am aruncat o privire de genul *Ei bine?*

Ochii lui negri au devenit brusc serioși, așa că m-a luat de mâini.

— Da, Addie, ești iubita mea. Vei fi mereu iubita mea.

În dormitorul meu, am închis ochii strâns, întrucât acea amintire era prea puternică. Prea puternică, prea dureroasă, ca și când aș fi pierdut o parte din mine, ceea ce, de fapt, se și întâmplase. Am închis iPod-ul, iar ecranul a devenit negru. Muzica s-a oprit, iar iPenguin-ul meu a încetat să mai danseze. A scos sunetul acela trist de chiar-mă-oprești?, iar eu am spus:

— Și pe tine, și pe mine, Pengy.

M-am prăbușit pe pernă și m-am zgâit la tavanul camerei, aducându-mi aminte motivul pentru care lucrurile începuseră să meargă prost între mine și Jeb. Cum eu încetasem să mai fiu iubita lui. Știam răspunsul evident (*rău, bleah, nu voiam să ajung acolo*), dar nu puteam să nu analizez obsesiv ceea ce ne adusese în acel punct, deoarece, chiar și înainte de petrecerea lui Charlie, lucrurile nu mai erau chiar atât de roz. Încă mă iubea, deci nu ăsta era motivul. Cât despre mine, eu îl iubeam atât de mult, încât mă durea.

Cred că ceea ce ne-a pus piedici amândurora a fost felul în care ne manifestam dragostea. Sau, în cazul lui Jeb, felul în care el nu şi-o manifesta — cel puţin aşa simţeam eu. Conform celor spuse de Tegan, care urmărea emisiunea lui Dr. Phil, eu şi Jeb aveam păreri diferite în ceea ce priveşte iubirea.

Eu voiam ca Jeb să fie drăguţ, romantic şi tandru, aşa cum fusese la Starbucks, în ajunul Crăciunului, când ne-am sărutat pentru prima oară. O lună mai târziu am sfârşit prin a mă angaja la acelaşi Starbucks şi îmi aduc aminte că am gândit ceva de genul *Ce drăguţ, vom putea să retrăim sărutul din nou şi din nou şi din nou.*

Dar n-am făcut-o, nici măcar o singură dată. Cu toate că el se oprea acolo tot timpul şi cu toate că îi transmiteam prin limbajul trupului că voiam ca el să mă sărute, cel mult se apleca peste bar şi mă trăgea de cordonul şorţului meu verde.

— Hei, fata cu cafeaua, spunea el, ceea ce era drăguţ, dar nu... suficient.

Iar ăsta era doar un lucru. Mai existau şi altele, ca de pildă că voiam să mă sune în fiecare seară să-mi spună noapte bună sau că el se simţea jenat că apartamentul lui era atât de mic. „Nu vreau ca mama mea să mă audă cum sunt drăgăstos cu tine", spusese el. Sau că pe ceilalţi băieţi nu îi deranja să-şi ţină prietenele de mână la şcoală, dar, ori de câte ori eu îl luam pe Jeb de mână, el mă strângea iute şi apoi îmi dădea drumul.

— Nu-ţi place să mă atingi? îl întrebasem eu.

— Fireşte că-mi place, mi-a răspuns el, iar eu am văzut în ochii lui acea privire pe care bănuiesc că încercasem s-o stârnesc, şi când a vorbit, a făcut-o pe un ton aspru: Ştii că-mi place, Addie. Îmi place să fiu singur cu tine.

Doar că atunci când suntem singuri, vreau să fim cu adevărat *singuri*.

Vreme îndelungată, deși am observat toate acele lucruri, am ținut totul în mine. Nu voiam să fiu o prietenă smiorcăită.

Dar în preajma aniversării noastre de șase luni (eu i-am dăruit lui Jeb o listă cu cele mai romantice cântece; el nu mi-a dăruit nimic), ceva a început să scârțâie. Era nașpa, fiindcă eram împreună cu tipul pe care îl iubeam și voiam ca lucrurile să fie perfecte între noi, dar nu puteam face totul de una singură. Și, dacă asta mă transforma în prietena smiorcăită, ei bine, nu era vina mea.

De pildă, chestia care s-a întâmplat la aniversarea de șase luni. Jeb și-a dat seama că nu eram fericită și mă întreba întruna de ce și de ce, iar eu i-am spus la un moment dat:

— De ce crezi?

— E din cauză că nu ți-am luat nimic? m-a întrebat el. Nu știam c-o să facem asta.

— Ei bine, ar fi trebuit, am murmurat eu.

A doua zi mi-a dăruit un colier cu o inimioară, luat de la un automat cu monede, numai că l-a scos din cutiuța din plastic și l-a pus într-o cutie de bijuterii. N-am fost deloc impresionată. *Următoarea* zi, Tegan m-a luat deoparte și mi-a spus că Jeb se temea că nu-mi plăcea cadoul, având în vedere că nu-l purtam.

— L-a luat de la Ducele și Ducesa, am spus. Același colier se poate lua de la automatul de la ieșire. E unul dintre acele lănțișoare expuse în vitrina aparatului.

— Și știi câte monede a trebuit Jeb să bage în automat înainte să-l câștige? m-a întrebat Tegan. Treizeci și opt.

S-a tot întors la biroul de informații ca să schimbe bancnotele în monede.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Vrei să zici...?

— El voia ca tu să îl ai neapărat pe ăla. Cu inimioară.

Nu-mi plăcea felul în care Tegan se uita la mine. Mi-am mutat privirea în altă parte.

— Și tot vreo zece dolari a dat pe el.

Tegan n-a spus nimic. Mi-era prea teamă s-o privesc în ochi.

— Addie, știu că nu vorbești serios, a spus ea într-un târziu. Nu fi nesimțită.

Nu *voiam* să fiu nesimțită și bineînțeles că nu-mi păsa cât costa un cadou. Însă era adevărat că voiam de la Jeb mai mult decât îmi putea oferi și, cu cât continuam mai mult așa, cu atât mai aiurea ne simțeam amândoi.

Trecem pe repede-înainte vreo câteva luni, și ghiciți ce? Încă îl făceam să se simtă aiurea, și invers. Nu întotdeauna, dar cu mult mai des decât era cazul.

— Vrei ca eu să fiu cineva care nu sunt, a spus el cu o seară înainte să ne despărțim.

Stăteam în Corolla mamei lui, în fața casei lui Charlie, unde urma să intrăm. Dacă aș putea da timpul înapoi în acea seară și să nu mai intru *niciodată* acolo, aș face-o. Într-o clipită.

— Nu e adevărat, i-am spus eu.

Degetele mele au găsit gaura din partea laterală a scaunului și au pătruns în buretele din interior.

— Ba e adevărat, Addie, a spus el.

Am schimbat tactica.

— Bine, chiar de-ar fi așa, de ce e neapărat un lucru rău? Oamenii se schimbă mereu pentru ceilalți. La orice

poveste de dragoste, orice poveste frumoasă pe care o vrei tu, și-ai să vezi că oamenii trebuie să fie dispuși să se schimbe, dacă vor ca lucrurile să meargă bine. Uite, de exemplu, *Shrek*, când Fiona îi spune lui Shrek că s-a săturat de râgâieli și de pârțuri și de toate celelalte. Și Shrek îi spune: „Sunt un căpcăun. Obișnuiește-te cu asta." Iar Fiona spune: „Și dacă nu pot?" Așa că Shrek ia poțiunea aia care îl transformă într-un prinț sexy și musculos. O face din dragoste pentru Fiona.

— Aia-i în *Shrek 2*, a spus Jeb. Nu în primul.

— Mă rog...

— Apoi Fiona și-a dat seama că nu voia ca el să fie un prinț sexy și musculos. Voia ca el să se transforme la loc în căpcăun.

M-am încruntat. Nu așa mi-l aminteam eu.

— Ceea ce vreau să spun este că Shrek era dispus să se schimbe, am spus eu.

Jeb a oftat.

— De ce trebuie să fie mereu băiatul cel care se schimbă?

— Și fata se poate schimba, am spus eu. Mă rog. Voiam doar să spun că, dacă iubești pe cineva, ar trebui să fii dispus să-i arăți. Pentru că nu avem decât o singură încercare în viață. *O singură încercare.*

Simțeam bine-cunoscuta intensificare a disperării.

— N-ai putea pur și simplu să *încerci*, doar pentru că știi cât de important e acest lucru pentru mine?

Jeb se zgâia pe geamul din stânga lui.

— Eu... eu vreau doar ca tu să mă urmezi într-un avion și să-mi cânți o serenadă în cabina de la clasa întâi, așa cum Robbie a făcut-o pentru Julie în *Nuntă cu cântec*, am spus eu. Vreau să-mi construiești o casă, așa cum Noah a făcut pentru Allie în *Jurnalul*. Vreau să traversăm

împreună oceanul la prora unui vas de croazieră! Ca tipul din *Titanic*, îți amintești?

Jeb s-a întors spre mine.

— Tipul care s-a înecat?

— Păi, evident, că nu vreau să te *îneci*. Nu e vorba de înec. E faptul că mă iubești suficient încât să fii *dispus* să te îneci în cazul în care ar trebui s-o faci, am spus eu, fiind pe punctul de-a izbucni în plâns. Vreau... vreau gestul eroic.

— Addie, știi că te iubesc, a spus el.

— Sau măcar gestul obișnuit, am spus, nefiind în stare s-o las baltă.

Frustrarea și durerea se războiau pe chipul lui.

— Nu poți pur și simplu să ai încredere în iubirea noastră, fără să-mi ceri la fiecare secundă să ți-o dovedesc?

Aparent, nu, nu puteam, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat ulterior. Nu, nu „ce s-a întâmplat". *Ce am făcut.* Fiindcă am fost o proastă *și* o nesimțită, și fiindcă am pierdut cel puțin treizeci și opt de monede la jocul cu shoturi de bere. Nu c-aș putea să dau vina pe asta.

Eu și Jeb am intrat la petrecere, dar fiecare a luat-o în altă direcție, pentru că încă eram certați. Am sfârșit prin a ajunge la subsol, cu Charlie și alți băieți, în timp ce Jeb a rămas sus. Mai târziu am aflat că s-a alăturat unor cinefili care se uitau la *O aventură de neuitat* pe televizorul cu ecran plat al părinților lui Charlie. Era o ironie atât de oribilă, încât ar fi putut fi haioasă, numai că nu era deloc așa.

La subsol, am jucat *quarters*[19] cu băieții, iar Charlie m-a bătut, fiindcă era un drac împielițat. Când jocul a

[19] Joc de băut cu monede și shoturi, popular în universitățile din SUA.

luat sfârșit, Charlie m-a întrebat dacă nu puteam merge undeva să vorbim și, ca o proastă, l-am ascultat și l-am urmat, împleticindu-mă, spre camera fratelui său mai mare. Am fost puțin surprinsă, de vreme ce eu și Charlie nu mai avuseserăm niciodată o discuție prietenoasă. Dar Charlie făcea parte din grupul de băieți cu care noi ieșeam. Era arogant, lingușitor și cam cretin, pentru a întrebuința termenul folosit de un tip coreean de la școală, dar ăsta era Charlie. De vreme ce arăta ca un fotomodel pentru Hollister, putea fi cretin fără nicio problemă.

În camera fratelui său, Charlie mi-a zis să stau pe pat și mi-a spus că avea nevoie de sfaturi în legătură cu Brenna, o fată din clasa noastră cu care el se cupla din când în când. S-a uitat la mine în felul acela știu-că-sunt-simpatic-și-am-să-mă-folosesc-de-asta și mi-a spus că Jeb era un tip norocos să fie împreună cu cineva ca mine.

Am pufnit și am spus ceva de genul:

— O, da? Ce să *zic*!

— Aveți probleme? m-a întrebat el. Spune-mi că n-aveți probleme. Voi doi păreți a fi lapte și miere.

— Îhî, de asta Jeb e sus, făcând Dumnezeu cine știe ce, iar eu mă aflu aici, cu tine.

De ce mă aflu aici cu tine? îmi aduc aminte că am gândit în sinea mea. *Și cine a închis ușa?*

Fermecător și compătimitor, Charlie a insistat să-i dau detalii, iar când am început să bocesc, s-a apropiat ca să mă consoleze. Am protestat, dar el și-a apăsat buzele de ale mele și, în cele din urmă, am cedat. Un tip mă băga în seamă — un tip cu adevărat drăguț și charismatic — și cui îi păsa că toate astea nu erau pe bune?

Mie. Chiar și în momentul în care îl trădam pe Jeb, mie îmi păsa. Am retrăit din nou și din nou acel moment,

și asta era partea care mă omora. Ce Dumnezeu a fost în mintea mea? Eu și Jeb aveam probleme, dar încă îl *iubeam*. Îl iubeam atunci și îl iubesc și acum. O să-l iubesc mereu.

Doar că ieri, când nu a venit la Starbucks, mi-a transmis clar că nu mă mai iubea.

Capitolul doi

Un *bang* la fereastră a pătruns pe furiș la petrecerea nefericirii mele. Mi-a luat un minut să mă adun și să mă întorc la realitate. A urmat un alt *bang*, așa că m-am ridicat în capul oaselor și am văzut-o pe Tegan, care era foarte înfofolită, și pe Dorrie, care era și mai înfofolită. Ambele stăteau în vârful unui nămete de zăpadă și îmi făceau disperate din mânile înmănușate. Am auzit-o vag pe Dorrie strigându-mă să ies.

M-am ridicat în picioare, iar misterioasa senzație de lipsă din creștet mi-a adus aminte de tunsoarea mea dezastruoasă. Rahat. M-am uitat prin jur, am înșfăcat cuvertura de pe pat și mi-am pus-o ca pe o glugă. Ținând-o strâns sub bărbie, m-am dus la fereastră și am deschis-o.

— Mișcă-ți fundul pe ringul de dans! a zbierat Dorrie, sunetul vocii ei fiind brusc mai puternic.

— Ăla nu e un ring de dans, am spus. E zăpadă. Zăpadă rece și înghețată.

— E atât de frumos, a spus Tegan. Vino să vezi.

A tăcut o clipă, privindu-mă întrebătoare de sub căciula ei de lână cu dungi.

— Addie? De ce ai pătura pe cap?

— Ei, am spus eu, dând din mână. Duceți-vă acasă. Sunt deprimată. Și-am să vă deprim și pe voi.

— O, să nu *începi*, a spus Dorrie. Etapa A: Ai sunat și ai spus că treci printr-o criză. Etapa B: Iată-ne aici. Vino-ncoa' și experimentează această minune a naturii.

— Am să spun pas.

— O să te înveselească, îți promit.

— Imposibil. Scuze.

Și-a dat ochii peste cap.

— Te porți ca o copilă de doi ani. Haide, Tegan!

Au dispărut din raza mea vizuală, iar câteva clipe mai târziu, am auzit soneria. În dormitor, mi-am aranjat mai bine cuvertura, astfel încât să semene mai mult cu un turban. M-am așezat pe marginea patului și m-am prefăcut că eram o călătoare nomadă prin deșert, cu ochi verzi uimitori și o expresie nefericită pe chip. La urma urmei, știam totul despre nefericire.

Dinspre hol se auzeau conversații părintești — „Crăciun fericit! Fetelor, ați venit până aici prin zăpadă?" —, iar Dorrie și Tegan m-au enervat când au ales să le răspundă. Șueta lor veselă de Crăciun m-a făcut să devin din ce în ce mai ursuză. Mai aveam puțin și ieșeam pe hol să strig: „Hei! Fetelor! Sufletul deplorabil pe care ați venit să-l alinați *se află aici*!

Într-un târziu, două perechi de picioare cu șosete colorate au urcat în fugă scările. Dorrie a fost prima care a da buzna pe ușă.

— Pfiu! a făcut ea, ridicându-și părul de la ceafă și făcându-și vânt. Dacă nu mă așez, am să *plotzez*.

Dorrie adora să spună „Am să *plotzez*." Era replica ei celebră; însemna că o să explodeze. De asemenea, mai adora băutura Cheerwine, covrigeii și să-și imagineze

că venea din Țara Veche, adică locul în care locuiau evreii înainte să vină în America. Dorrie era mândră de evreitatea ei, suficient cât să-și numească frumosul păr cârlionțat „jew fro"[20]. Lucru care, atunci când mi l-a spus pentru prima oară, m-a șocat, după care m-a făcut să râd. Adică, pe scurt, asta era Dorrie.

Tegan a intrat după Dorrie, roșie în obraji.

— O, Doamne, transpir în draci, a spus ea, scoțându-și puloverul de lână cu nasturi pe care îl purta peste un tricou. Drumul până aici m-a omorât.

— Mie-mi spui? a făcut Dorrie. Am mers cam cinci mii de kilometri de la mine până la tine acasă!

— Adică vrei să spui... șase metri? a întrebat Tegan, după care s-a întors spre mine. Cam atât e de acasă de la Dorrie până la mine, nu-i așa?

I-am aruncat o privire ucigătoare. Nu ne aflam aici ca să purtăm o discuție penibilă în legătură cu distanța dintre casele lor.

— Așadar, care-i treaba cu chestia aia de pe capul tău? a întrebat Dorrie, așezându-se lângă mine.

— Nimic, am spus, fiindcă s-a dovedit că nici despre asta nu voiam să discut. Mi-e frig.

— Îhî, sigur.

A tras cuvertura de pe capul meu, după care a scos un sunet gâtuit de groază.

— *Vai*! Ce-ai făcut?!

— Ah, mersi! am spus pe un ton amar. Ești la fel de nasoală ca maică-mea.

— Uau! a făcut Tegan. Vreau să zic... *uau*.

— Să înțeleg că asta e criza ta? a întrebat Dorrie.

[20] Frizură afro de evreu.

— De fapt, nu.

— Ești sigură?

— *Dorrie*! i-a trântit-o Tegan. Addie, e... drăguță. E o tunsoare foarte îndrăzneață.

Dorrie a pufnit.

— Bine, dacă cineva îți spune că tunsoarea ta e îndrăzneață, asta înseamnă c-ar trebui să te duci să ceri despăgubiri.

— Dispari, am spus.

Am împins-o cu picioarele.

— Hei!

— Ești rea cu mine în această perioadă de restriște, așa că nu mai ai voie să stai pe pat.

M-am încordat puțin când am împins-o și a căzut grămadă la podea.

— Cred că mi-ai rupt noada, s-a plâns ea.

— Dacă ai noada ruptă, va trebui să stai pe o gogoașă gonflabilă.

— N-am de gând să stau pe o gogoașă gonflabilă.

— Ziceam și eu...

— *Eu* nu sunt rea cu tine în această perioadă de restriște, ne-a întrerupt Tegan, dând din cap spre pat. Pot să mă așez?

— Presupun că da.

Tegan s-a așezat pe locul lui Dorrie, iar eu m-am întins și mi-am pus capul în poala ei. Ea m-a mângâiat pe păr, la început cu grijă, după care cu mai multă încredere.

— Așadar... ce se întâmplă? a întrebat ea.

N-am vorbit. Voiam să le spun, dar, în același timp, nu voiam. Uitați de părul meu — adevărata criză era atât de rea, încât nu știam cum să scot cuvintele fără să izbucnesc în lacrimi.

— O, nu! a făcut Dorrie.

Chipul ei oglindea ceea ce probabil că văzuse pe al meu.

— Of, *bubbellah*[21].

Mâna lui Tegan s-a oprit brusc.

— S-a întâmplat ceva cu Jeb?

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— L-ai văzut? m-a întrebat Dorrie.

Am clătinat din cap că nu.

— Ai vorbit cu el?

Am tăgăduit din nou.

Dorrie s-a uitat brusc în sus și am simțit ceva trecând între ea și Tegan. Tegan m-a înghiontit în umăr ca să mă ridic în capul oaselor.

— Addie, spune-ne ce s-a întâmplat, a zis Tegan.

— Sunt atât de proastă, am șoptit eu.

Tegan și-a pus mâna pe piciorul meu, de parcă ar fi spus *Suntem aici. E în regulă.* Dorrie s-a întins spre mine, sprijinindu-și bărbia de genunchiul meu.

— A fost odată ca niciodată... m-a îndemnat ea.

— A fost odată ca niciodată o perioadă când eu și Jeb încă eram împreună, am spus eu pe un ton nefericit. Și îl iubeam, iar el mă iubea. Și pe urmă am dat-o-n bară nasol de tot.

— Chestia-cu-Charlie, a spus Dorrie.

— Știm, a intervenit Tegan, bătându-mă prietenește pe umăr. Dar asta s-a întâmplat acum o săptămână. Care e noua criză?

— Care n-are legătură cu părul, a spus Dorrie.

M-au așteptat să răspund.

---

21 „Draga mea", „scumpo" în idiș.

Apoi au mai așteptat o vreme.

— I-am scris lui Jeb un e-mail, am recunoscut eu.

— *Nu*! a exclamat Dorrie.

Și-a lovit fruntea de genunchiul meu, *bum-bum-bum*.

— Credeam că o să-i lași un răgaz ca să-și vindece rănile, a spus Tegan. Ziceai că cel mai bun lucru pe care îl poți face e să stai deoparte, chiar dacă e supergreu. Îți amintești?

Am ridicat din umeri neputincioasă.

— Și nu vreau să te descurajez, dar credeam că Jeb iese acum cu Brenna, a spus Dorrie.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

— Vreau să zic, nu, bineînțeles că nu iese cu ea, a rectificat ea. La urma urmei, a trecut doar o săptămână. Dar ea e în limbă după el, nu-i așa? Și, din câte știm, nu putem spune c-o ține la distanță.

— Brenna cea rea, am spus. O urăsc pe Brenna.

— Credeam că Brenna s-a combinat din nou cu Charlie, a spus Tegan.

— Bineînțeles c-o urâm pe Brenna, mi-a spus Dorrie. Nu asta e problema.

S-a întors spre Tegan.

— Noi *voiam* ca ea să se combine din nou cu Charlie, dar asta nu s-a întâmplat.

— Aha! a făcut Tegan, încă părând confuză.

Am oftat.

— Vă aduceți aminte cât de lăudăroasă a fost Brenna cu o zi înainte să terminăm școala? Cum vorbea întruna despre faptul c-o să se vadă cu Jeb pe durata vacanței?

— Noi credeam că voia să-l facă gelos pe Charlie, a spus Tegan.

— Așa a fost, a spus Dorrie, și totuși... Dacă existau niște *planuri* adevărate...

— Aha! a exclamat Tegan. M-am prins. Jeb nu e un tip căruia să-i placă „planurile" decât atunci când le ia în serios.

— Nu vreau ca Jeb să aibă planuri cu *cineva* — mai ales cu Brenna, am spus eu încruntată. Fata asta albă cu extensii de păr.

Dorrie a expirat pe nas.

— Addie, pot să-ți spun ceva ce n-o să vrei să auzi?

— Aș prefera să n-o faci.

— Oricum o s-o facă, a intervenit Tegan.

— Mi-am dat seama, am răspuns eu. Pur și simplu spun că aș prefera să n-o facă.

— Suntem în perioada sărbătorilor, a spus Dorrie. Sărbătorile îi fac pe oameni să se simtă singuri.

— Nu sunt singură din cauza asta! am protestat eu.

— Ba da, ești. Sărbătorile scot la suprafață nevoile așa cum nimic altceva n-o face, iar pentru tine ghinionul e dublu, fiindcă asta ar fi fost aniversarea voastră de un an, nu-i așa?

— Ieri, am recunoscut eu. De Crăciun.

— Of, Addie, a spus Tegan.

— Credeți că oamenii din toată lumea se combină în ajunul Crăciunului? am spus eu, întrebându-mă asta pentru prima oară. Pentru că e atât de... magic și de frumos, iar apoi nu mai e, și totul e nașpa.

— Așadar, e-mailul ăla pe care i l-ai trimis, a spus Dorrie pe tonul acela de haideți-să-nu-deviem. Era o chestie de genul „Crăciun Fericit"?

— Nu chiar...

— Atunci ce era?

Am clătinat din cap.

— Prea dureros.

— Hai, spune-ne, m-a îndemnat Tegan.

Am coborât din pat.

— Nu, nu. Dar am să-l deschid, astfel încât să-l citiți singure.

Capitolul trei

Fetele m-au urmat la birou, unde MacBook-ul meu alb mă aștepta vesel, prefăcându-se că nu lua și el parte la nefericirea mea. Suprafața îi era decorată cu abțibilduri Puffy Chococat, pe care ar fi trebuit să le scot imediat după ce eu și Jeb ne-am despărțit, de vreme ce Jeb era cel care mi le dăruise. Dar n-am putut să fac asta.

Am pornit laptopul și apoi am deschis browserul Firefox. M-am logat pe Hotmail, am deschis fișierul „Salvate" și am tras cursorul spre e-mailul meu rușinos. Stomacul mi s-a făcut ghem. *Mocha latte?* scria la subiect.

Dorrie s-a așezat pe scaunul de la birou și s-a dat la o parte ca să-i facă loc și lui Tegan. A apăsat pe mouse, iar e-mailul pe care l-am scris în urmă cu două zile a apărut pe ecran, având data de 23 decembrie:

Salut, Jeb!

Stau aici speriată, scriind aceste cuvinte. Ceea ce mi se pare o nebunie. Cum ar putea să-mi fie frică să vorbesc cu TINE? Am scris nenumărate versiuni ale acestui e-mail și le-am șters pe toate, și pur și simplu mi-e silă de mine. Nu mai șterg nimic.

Cu toate că există ceva ce mi-aș dori să *pot* șterge — și tu știi la ce mă refer. A fost cea mai mare greșeală din viața mea să-l sărut pe Charlie. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Știu că ți-am spus asta de o mie de ori, dar aș putea să ți-o spun la nesfârșit și tot n-ar fi de-ajuns.

Știi cum se întâmplă în filme atunci când cineva face ceva extrem de prostesc, cum ar fi să-și facă de cap pe la spatele prietenei lui? Și apoi spune: „N-a fost nimic! Ea n-a însemnat nimic!" Ei bine, ce ți-am făcut eu ție nu a fost chiar nimic. Te-am rănit și nu am nicio scuză pentru ce-am făcut.

Dar Charlie *este* un nimic. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre el. El s-a dat la mine și a fost... ceva făcut în grabă, asta-i tot. Iar noi doi avuseserăm cearta aia tâmpită, iar eu eram dornică de afecțiune sau ceva de genul, sau poate că pur și simplu eram nervoasă și m-am simțit bine să am parte de toată acea atenție. Și nu m-am gândit la tine. M-am gândit doar la mine.

Nu e deloc amuzant să-ți spun toate astea.

Mă simt ca un rahat.

Dar vreau să îți spun doar atât: am dat-o-n bară nasol de tot, însă mi-am învățat lecția.

Jeb, m-am schimbat.

Mi-e dor de tine. Te iubesc. Dacă îmi acorzi o nouă șansă, am să-ți ofer toată dragostea mea. Știu că sună siropos, dar e adevărat.

Îți aduci aminte de Crăciunul de anul trecut? Mă rog, știu că îți aduci aminte. Ei bine, mă gândesc întruna la el. La tine. La noi.

Jeb, hai să bem o cafea de Crăciun. La ora trei, la Starbucks, exact ca anul trecut. Mâine e ziua mea liberă, dar am să fiu acolo, așteptându-te într-unul dintre acele fotolii mov. Putem vorbi... și, sper eu, nu doar atât.

Știu că nu merit nimic, dar, dacă mă dorești, sunt a ta.
xoxo,
eu

Mi-am dat seama că Dorrie a terminat de citit, întrucât s-a întors și s-a uitat la mine, mușcându-și buza. Cât despre Tegan, a scot un *ohhhh* trist, s-a ridicat de pe scaun și m-a îmbrățișat strâns. Ceea ce m-a făcut să plâng, doar că nu era chiar plâns, ci mai degrabă un spasm de plâns care m-a luat complet prin surprindere.

– Scumpo! a exclamat Tegan.

Mi-am șters nasul cu mâneca. Am inspirat profund, ca să mă potolesc.

– Bine, am spus, oferindu-le un zâmbet înlăcrimat. Mă simt mai bine.

— Ba nu, nu te simți, a spus Tegan.

– Nu, ai dreptate, am fost eu de acord și am cedat din nou.

Lacrimile îmi erau fierbinți și sărate, și mi-am imaginat cum îmi topeau inima. N-au făcut-o. Pur și simplu au făcut-o să se înmoaie și mai tare pe margini.

Inspiră adânc.

Inspiră adânc.

Inspirație adâncă, tremurătoare.

– Ți-a răspuns la e-mail? m-a întrebat Tegan.

– La miezul nopții. Nu seara trecută, ci la miezul nopții, înainte de ajunul Crăciunului.

Am înghițit și am clipit și m-am șters din nou la nas.

– Mi-am verificat e-mailul aproape din oră în oră după ce i-am trimis mesajul — și nimic. Așa că îmi închipuiam ceva de genul *Las-o baltă. Ești varză și* bineînțeles *că nu ți-a răspuns.* Dar apoi m-am decis să mai verific doar o dată, știi?

Ele au încuviințat. Toate fetele de pe planetă erau familiarizate cu verificarea e-mailului doar o ultimă dată.

— Și? a spus Dorrie.

M-am aplecat și am apăsat pe câteva taste. Răspunsul lui Jeb a apărut pe ecran.

Addie... scrisese el și puteam simți tăcerea lui dificilă în acele trei puncte. Mi-l imaginam gândind și respirând, mâinile lui plutind deasupra tastaturii. Într-un târziu — sau, cel puțin, așa îmi imaginam eu situația — scrisese și continuarea: *Vom vedea.*

— „Vom vedea"? a citit Dorrie cu voce tare. Asta e tot ce-a spus? „Vom vedea"?

— Știu. Tipic pentru Jeb.

— Hmm, a făcut Dorrie.

— Eu nu cred că „vom vedea" e un lucru rău, a spus Tegan. Probabil că el nu știa *ce* să spună. Te-a iubit atât de mult, Addie. Pun pariu că a primit e-mailul tău și, la început, starea de spirit i s-a îmbunătățit, dar apoi, fiindcă el e Jeb...

— Fiindcă el e *băiat*, a intervenit Dorrie.

— A spus în sinea lui: *Stai puțin. Ai grijă.*

— Opriți-vă! le-am cerut eu.

Era mult prea dureros.

— Și poate că asta voia să spună prin „vom vedea", a zis Tegan, fără să mă bage în seamă. Că se gândea la asta. Addie, eu cred că e de bine!

— Tegan... am spus.

Avea o expresie șovăielnică. A trecut de la speranță la nesiguranță și de la nesiguranță la îngrijorare. Privirea i-a zburat spre părul meu roz.

Dorrie, care era mai ageră la asimilarea acestor lucruri, a spus:

— Cât de mult ai așteptat la Starbucks?

— Două ore.

A gesticulat spre părul meu.

— Și după aia te-ai dus să...

— Îhî. Peste stradă, la Fantastic Sam's.

— Fantastic *Sam's*? a făcut Dorrie. Ți-ai făcut o tunsoare de despărțire într-un loc unde se oferă acadele și baloane?

— Mie nu mi-au dat acadale sau baloane, am spus eu posacă. Erau pe cale să închidă. Nici măcar n-au vrut să mă programeze.

— Nu înțeleg, a spus Dorrie. Ai habar câte fete ar fi murit să aibă părul tău?

— Ei bine, dacă au chef să cotrobăiască printr-un tomberon, îl pot avea.

— Pe bune, rozul ăsta începe să-mi facă rău, a spus Tegan. Și n-o spun ca să fiu rea.

— Ba da, am spus eu. Dar cui îi pasă? E Crăciunul și eu sunt singură...

— Nu ești singură, m-a contrazis Tegan.

— Și voi fi *mereu* singură...

— Cum poți să fii singură când noi suntem chiar aici, lângă tine?

— Și Jeb...

Am simțit un nod în gât.

— Jeb nu mă mai iubește.

— Nu pot să cred că n-a venit! a exclamat Tegan. Nu pare a-i sta în fire lui Jeb. Chiar dacă nu voia să se împace cu tine, nu crezi că măcar ar fi venit la întâlnire?

— Dar de ce nu vrea să ne împăcăm? am întrebat eu. *De ce?*

— Ești sigură că nu e vreun soi de greșeală? a insistat ea.

— Nu începe, a avertizat-o Dorrie.

— Să nu încep ce? a întrebat Tegan, după care s-a întors spre mine. Ești absolut sigură că el n-a încercat să te sune sau ceva de genul?

Am înșfăcat telefonul de pe noptieră. I l-am aruncat.

— Verifică.

A intrat în jurnalul apelurilor și a citit numele cu voce tare.

— Eu, Dorrie, acasă, acasă, *din nou* acasă...

— Aia era mama, care încerca să afle pe unde umblam, de vreme ce întârziasem atât de mult.

Tegan s-a încruntat.

— Opt-zero-patru, cinci-cinci-cinci, trei-șase-trei-unu? Cine-i ăsta?

— Un număr greșit, am spus eu. Am răspuns, dar n-a vorbit nimeni.

A apăsat pe un buton și a dus telefonul la ureche.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Oricine a fost îl sun înapoi. Dacă era Jeb, care suna de pe telefonul altcuiva?

— Nu era el, am spus.

— Opt-zero-patru e prefixul de Virginia, a spus Dorrie. Oare Jeb a întreprins o călătorie misterioasă în Virginia?

— *Nu*, am spus.

Tegan era cea care se agăța de un fir de păr, nu eu. Totuși, când a ridicat degetul, pulsul mi-a crescut subit.

— Ăăă, salut, a spus Tegan. Pot să întreb cine apelează?

— Băi, toanto, *tu* ești aia care apelează, a spus Dorrie.

Tegan s-a înroșit.

— Scuze, a spus ea la telefon. Vreau să zic, ăăă, pot să întreb cu cine am *plăcerea*?

Dorrie a așteptat aproximativ o secundă înainte să spună:

— Ei bine? Cine-i?

Tegan a fluturat din mână, vrând să spună: *Șșșt, îmi distragi atenția.*

— Eu? i-a spus ea persoanei misterioase de la celălalt capăt al firului. Nu, asta e o nebunie. Și *dacă* mi-aș fi aruncat telefonul într-un nămete de zăpadă, de ce aș...

Tegan s-a dat înapoi și a ținut telefonul la câțiva centimetri de ureche. Prin difuzor se auzeau niște voci de fetițe de ziceai că erau Alvin și Veverițele.

— Fetelor dragi, câți ani aveți? a întrebat Tegan. Și, hei, terminați cu datul telefonului din mână în mână. Vreau doar să știu... Mă *iertați*, putem să ne întoarcem la...

A rămas cu gura căscată.

— Nu! Categoric nu. Am să închid acum și cred c-ar trebui să... vă duceți să vă dați în leagăn.

A închis telefonul.

— Puteți să credeți asta? ne-a întrebat indignată pe mine și pe Dorrie. Au opt ani — opt! — și vor să le spun cum să săruți franțuzește un tip. Au mare nevoie să li se reseteze programul.

Eu și Dorrie am făcut schimb de priviri. Dorrie s-a întors spre Tegan și a spus:

— Persoana care a sunat-o pe Addie era o fetiță de opt ani?

— Nu doar una. Un cârd întreg, trăncănind fără-ncetare. Taca, taca, taca, a spus ea enervată, clătinând din cap. Sper din toată inima că noi nu eram la fel de enervante când aveam opt ani.

— Tegan? a spus Dorrie. Nu prea ne ajuți, scumpo. Ai aflat de ce aceste fetițe de opt ani au sunat-o pe Addie?

— A, scuze. Ăăă, nu cred c-au fost ele, pentru că au zis că nu era telefonul lor. Au spus că l-au găsit acum câteva ore, după ce o fată i-a făcut vânt în zăpadă.

— Poftim? a spus Dorrie.

Mă mâncau palmele. Nu-mi plăcea deloc ce auzeam despre fata asta.

— Da, te rog, spune-ne despre ce naiba vorbești.

— Ei bine, a spus Tegan, nu sunt convinsă că ele știau despre ce vorbeau, dar au *spus* că fata aia...

— Cea care a aruncat telefonul? ne-a întrerupt Dorrie.

— Corect. Ea era cu un tip, cei doi erau *îndrăgostiiiiiiiți*, iar ele știau asta pentru că l-au văzut pe tip „lăsând un sărut umed" pe buzele fetei. Apoi m-au rugat să le învăț cum să sărute franțuzește!

— Nu poți învăța pe cineva la telefon cum se sărută franțuzește, a spus Dorrie.

— În plus, au doar opt ani! Sunt niște fetițe! Nu au nevoie de sărutări franțuzești, punct. Și „a lăsat un sărut umed"? Mă lași?

— Ăăă, Tegan? Tipul ăla era cumva Jeb?

Chicotelile au încetat brusc. Am văzut că se întâmpla. Și-a mușcat buza, a deschis din nou clapeta telefonului și a apăsat pe tasta pentru reapelare.

— N-am sunat ca să fac conversație cu voi, a spus ea.

A îndepărtat telefonul de ureche, înfiorându-se, apoi l-a dus la loc.

— Nu! *Șșș*! Am doar o întrebare. Tipul care era cu fata... cum arăta?

Din telefon se auzeau din nou voci de veverițe, dar n-am reușit să înțeleg vreun cuvânt. Mă uitam la Tegan și îmi rodeam unghiile.

— Îhî, bine, a spus ea. Așa a făcut? Ooo, ce drăguț!

— Tegan, am spus printre dinții încleștați.

— Tre' să închid, pa! a spus Tegan, închizând telefonul și întorcându-se spre mine. În mod categoric nu era Jeb,

fiindcă tipul ăsta avea părul creț. Așa că... ura! Misterul a fost rezolvat!

— Ce te-a făcut să spui „Ooo, ce drăguț"? a întrebat Dorrie.

— Au spus că tipul a făcut o mișcare de dans haioasă după ce s-a sărutat cu fata care a aruncat telefonul, după care a ridicat pumnul în aer și a strigat „Jubileu!"

Dorrie s-a dat înapoi și a adoptat o expresie de genul bine-asta-e-ciudat.

— Ce e? a spus Tegan. N-ai vrea ca un tip să strige „jubileu" după ce te sărută?

— Poate că pur și simplu au mâncat un desert, am spus.

Ambele s-au uitat la mine.

M-am uitat și eu la ele. Am ridicat palmele în sus, ca și cum aș fi spus *Haideți, fetelor!*

— Cu cireșe? Cherries Jubilee?

Dorrie s-a întors spre Tegan.

— Nu, a spus ea. N-aș vrea ca un tip să strige „jubileu" în legătură cu cireașa mea.

Tegan a chicotit, apoi s-a oprit când a văzut că eu eram serioasă.

— Dar n-a fost Jeb, a repetat ea. Nu-i ăsta un lucru bun?

Nu am răspuns. Nu voiam ca Jeb să sărute fete necunoscute în Virginia, dar dacă Patrula Sărutărilor formată din niște fetițe de opt ani *ar fi avut* ceva vești legate de Jeb — ei bine, aș fi fost recunoscătoare să le aud. Pur și simplu să spună că tipul pe care l-au văzut nu avea păr creț și, că în loc să sărute o fată oarecare, el era, nu știu... era blocat într-o toaletă publică sau ceva de genul. Dacă Patrula Sărutărilor i-ar fi spus asta lui Tegan, atunci, da, ar fi fost vești bune, întrucât ar fi însemnat că Jeb avea o scuză pentru faptul că lipsise de la întâlnire.

Nu că mi-aş fi dorit ca el să fi fost blocat într-o toaletă publică, evident.

— Addie? Eşti bine? m-a întrebat Tegan.

— Voi credeţi în magia Crăciunului? am întrebat eu.

— Ha? a făcut ea.

— Eu nu cred, fiindcă-s evreică, a spus Dorrie.

— Da, ştiu, am spus. Nu mă băgaţi în seamă, vorbesc prostii.

Tegan i-a aruncat o privire lui Dorrie.

— Tu crezi în magia Hanukăi[22]?

— Poftim?

— Sau... ştiu! Îngeri! a spus Tegan. Crezi în îngeri?

Acum eu şi Dorrie ne uitam lung la ea.

— Tu ai început, mi-a spus Tegan. Magia Crăciunului, magia Hanukăi, magia sărbătorilor...

A întins mâinile, cu palmele în sus, ca şi când răspunsul era evident.

— *Îngeri.*

Dorrie a pufnit. Eu, totuşi, n-am făcut-o, deoarece probabil bănuiam că într-acolo se îndrepta inima mea singuratică, chiar dacă nu voiam să rostesc acel cuvânt.

— Anul trecut, în ajunul Crăciunului, după ce Jeb m-a sărutat la Starbucks, a venit la mine şi ne-am uitat la *O viaţă minunată* împreună cu mama, tata şi Chris, am spus eu.

— Am văzut filmul ăla, a spus Dorrie. Jimmy Stewart aproape că se aruncă de pe un pod, fiindcă e foarte deprimat în legătură cu viaţa lui.

---

[22] Hanuka, Sărbătoarea Luminilor în iudaism, comemorează ridicarea Templului din Ierusalim, în urma victoriei macabeilor împotriva monarhiei seleucide din Siria, în secolul al II-lea î.Hr. (*N. red.*).

Tegan a gesticulat spre mine.

— Și un *înger* l-a ajutat să renunțe la asta. Da.

— De fapt, el nu era încă un înger, a spus Dorrie. Salvarea lui Jimmy Stewart era, de fapt, un test pentru ca el să *devină* un înger. El trebuia să-l facă pe Jimmy Stewart să-și dea seama că merita să-și trăiască viața.

— Și a făcut-o. Toate lucrurile au mers de minune, iar îngerul și-a primit aripile! a spus Tegan. Îmi aduc aminte. Asta s-a întâmplat la sfârșit. Iar în pomul de Crăciun era un clopoțel de argint, care a început brusc să cânte *ding-ding-ding*, fără ca nimeni să-l atingă.

Dorrie a râs.

— *„Ding-ding-ding"*? Tegan, mă omori!

Tegan a continuat.

— Și fetița lui Jimmy Stewart a spus: „Profesorul nostru zice că de fiecare dată când sună un clopoțel un înger își primește aripile".

A oftat fericită.

Dorrie a întors scaunul de la birou, astfel încât ea și Tegan să stea față în față cu mine. Tegan și-a pierdut echilibrul, dar s-a prins de brațul scaunului și s-a redresat.

— Magia Crăciunului, magia Hanukăi, *O viață minunată*? mi-a spus Dorrie, ridicând din sprâncene. Vrei să pui tu piesele astea cap la cap?

— Nu uita de îngeri, a spus Tegan.

M-am așezat la picioarele patului.

— Știu c-am făcut un lucru îngrozitor și știu că l-am rănit cu adevărat pe Jeb. Dar *îmi pare rău*. Asta chiar nu înseamnă nimic?

— Bineînțeles că înseamnă, a spus Tegan pe un ton înțelegător.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu îndrăzneam să mă uit la Dorrie, fiindcă știam că avea să-și dea ochii peste cap.

— Ei bine, dacă e adevărat...

Brusc, îmi era greu să rostesc aceste cuvinte.

— ...atunci, unde-i îngerul *meu*?

Capitolul patru

— Îngeri-șmângeri, a spus Dorrie. Uitați de îngeri.

— *Nu*, nu trebuie să uităm de îngeri, a spus Tegan, împingând-o în glumă pe Dorrie. Pretinzi că ești Grinch, dar știu că ai un suflet bun.

— Nu sunt Grinch, a spus Dorrie. Sunt realistă.

Tegan s-a ridicat de pe scaun și s-a așezat lângă mine.

— Să știi că nu e mare chestie că Jeb nu te-a sunat. Poate că e în rezervație, vizitându-și tatăl. Nu a spus el că semnalul e prost la rez?

Jeb ne învățase să numim rezervația „rez", ceea ce ne făcea să părem dure și importante. Dar s-o aud pe Tegan spunând asta nu a făcut decât să-mi adâncească disperarea.

— Da, s-a dus la rez, am spus eu. Dar s-a întors. Și știu asta pentru că diabolica de Brenna a venit *din întâmplare* luni la Starbucks și *tot din întâmplare*, în timp ce stătea la coadă să comande, a început să se laude cu întregul program de Crăciun al lui Jeb. Era împreună cu Meadow și a spus ceva de genul: „Sunt atât de supărată că Jeb nu e aici. Dar o să vină cu trenul chiar în ziua de Crăciun — poate c-am să mă duc la gară să-l aștept!"

— De asta i-ai scris e-mailul ăla? a întrebat Dorrie. Fiindcă ai auzit-o pe Brenna vorbind despre el?

— Nu e ceea ce m-a *făcut* să-l scriu, dar se prea poate să fi avut ceva de-a face cu asta.

Nu-mi plăcea cum se uita la mine.

— Deci? am adăugat.

— Poate că a rămas înzăpezit din cauza viscolului? a sugerat Tegan.

— Și e *încă* înzăpezit? Și și-a aruncat telefonul într-un nămete de zăpadă, ca fata cu sărutul, și de-aia n-a sunat? Și nu are acces la un computer din cauză că a trebuit să construiască un iglu în care să-și petreacă noaptea și nu are curent?

Tegan a ridicat agitată din umeri.

— *Poate.*

— Nu prea pricep, am spus. N-a venit, n-a sunat, n-a scris niciun e-mail. N-a făcut nimic.

— Poate că simțea nevoia să-ți frângă inima, așa cum și tu i-ai frânt-o pe-a lui, a spus Dorrie.

— Dorrie! am exclamat eu, începând din nou să plâng. E foarte urât să spui așa ceva!

— Sau poate nu. Nu știu. Dar, Adds... l-ai rănit *rău de tot.*

— Știu! Tocmai am spus asta!

— Foarte adânc, dureros, iremediabil. Ca atunci când Chloe s-a despărțit de Stuart.

Chloe Newland și Stuart Weintraub erau celebri la Liceul Gracetown: Chloe pentru că-l înșelase pe Stuart, iar Stuart pentru că nu era în stare s-o dea uitării. Și ghiciți unde a avut loc despărțirea lor? La Starbucks. Chloe era acolo cu un alt tip — în baie! Atât de vulgar! — și Stuart a venit la Starbucks, iar eu am fost martoră la toată cearta.

— Uau, am spus.

Inima începuse să-mi bubuie în piept, întrucât fusesem foarte supărată pe Chloe în acea zi. Crezusem că era atât de... *lipsită de suflet*, să-și înșele prietenul în halul ăla. Mă ambalasem atât de tare, încât i-am spus să plece, iar pe urmă Christina m-a muștruluit. M-a informat că pe viitor nu mai aveam voie să dau clientele afară din Starbucks doar pentru că erau niște târfe lipsite de suflet.

— Vrei să spui că...

Am încercat să citesc expresia de pe fața lui Dorrie.

— Vrei să spui că eu sunt o *Chloe*?

— Bineînțeles că nu! a exclamat Tegan. Nu asta a vrut să spună. Pur și simplu spunea că Jeb e un Stuart, nu-i așa, Dorrie?

Dorrie nu a răspuns imediat. Știam că avea o slăbiciune pentru Stuart, pentru că fiecare fată de la noi din clasă avea o slăbiciune pentru Stuart. El era un tip de treabă. Chloe l-a tratat ca pe un gunoi. Însă caracterul protector al lui Dorrie era și mai pronunțat, cred, fiindcă Stuart era celălalt puști evreu de la școala noastră, așa că între ei doi se formase o oarecare legătură.

M-am gândit că ăsta era motivul pentru care ea îi adusese în discuție pe Stuart și Chloe. M-am gândit că ea *nu voia* să mă compare cu Chloe, care, pe lângă faptul că era o târfuliță cu inimă de piatră, se dădea cu un ruj roșu care era total nepotrivit pentru tenul ei.

— Bietul Stuart, a spus Tegan. Îmi doresc să-și găsească pe cineva. Îmi doresc să-și găsească pe cineva care să-l merite.

— Da, da, am spus eu. Și eu vreau ca Stuart să-și găsească dragostea adevărată. Haide, Stuart! Dar, Dorrie, te

întreb din nou: vrei să spui că, în această situație, eu sunt un fel de Chloe?

— *Nu*, a spus Dorrie.

A strâns din ochi și și-a masat fruntea, ca și cum ar fi apucat-o o durere de cap. A lăsat mâna jos și s-a uitat în ochii mei.

— Adeline, te iubesc. Am să te iubesc mereu. Dar...

Am simțit furnicături pe șira spinării, deoarece propozițiile care combinau „te iubesc" cu „dar" nu puteau fi de bun augur.

— Dar ce?

— Știi că te încurci în propriile tale drame. Vreau să zic, cu toții o facem, nu spun că nu. Dar cu tine e practic o artă. Și uneori...

M-am ridicat de pe pat, luând cuvertura cu mine. Mi-am pus-o din nou pe cap și am strâns-o sub bărbie.

— Da?

— Uneori îți faci mai multe griji pentru tine decât pentru alții, ceva de genul...

— Deci tu *chiar vrei* să spui că eu sunt un fel de Chloe! Spui că sunt o *târfuliță* egocentrică, lipsită de suflet!

— Nu lipsită de suflet, a spus Dorrie repede. Niciodată lipsită de suflet.

— Și nu o...

Tegan a coborât vocea.

— ...*știi tu*. Nu ești *deloc* așa ceva.

Nu am putut să ignor faptul că niciuna dintre ele nu a negat partea cu „egocentrică".

— O, Doamne, Dumnezeule, am spus. Eu trec printr-o *criză*, iar cele mai bune prietene ale mele s-au aliat împotriva mea și mă atacă din toate părțile.

— Nu te atacăm! a spus Tegan.

— Scuze, nu te pot auzi, am spus. Sunt prea ocupată cu egocentrismul meu.

— Nu ne poți auzi fiindcă ai o pătură pe cap, a spus Dorrie, venind spre mine. Nu vreau să spun decât că...

— La-la-la! Tot nu vă pot auzi!

— ...n-ar trebui să te împaci cu Jeb până ce nu ești sigură.

Era incredibil cât de iute îmi bătea inima. Eram în siguranță în camera mea, împreună cu cele mai bune prietene ale mele, și eram îngrozită de ceea ce urma să-mi spună una dintre ele.

— Să fiu sigură de ce? am reușit să îngaim.

Dorrie mi-a dat jos gluga de pătură.

— În e-mailul tău ai spus că te-ai schimbat, a spus ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Însă mă întreb dacă așa e. Dacă, știi tu, te-ai uitat la tine ca să vezi ce *anume* trebuie schimbat.

Creierul mi-era acoperit de pete. Existau șanse mari să intru în hiperventilație și în curând aveam să leșin, să mă lovesc la cap și să *mor*, iar cuvertura de pe mine urma să se facă roșie de sânge.

— Dispari! i-am spus lui Dorrie, arătând cu degetul spre ușă.

Tegan s-a făcut mică-mică.

— Addie, a spus Dorrie.

— Vorbesc serios — pleacă. Iar eu și Jeb *nu* ne-am împăcat, nu-i așa? *Pentru că el nici măcar n-a venit la întâlnire.* Deci cui îi pasă dacă m-am „schimbat" cu adevărat? Nu contează absolut deloc!

Dorrie a ridicat mâinile.

— Ai dreptate. Am fost nesimțită. Nu era cazul să spun asta.

— Mie-mi zici? Se presupune că ești prietena mea!

— Ea *este* prietena ta, a intervenit Tegan. Puteți să nu vă mai certați? Vă rog?

M-am întors, iar în clipa în care am făcut-o, mi-am zărit reflexia în oglinda de pe ușa șifonierului. Preț de o clipă, nu m-am recunoscut: n-am recunoscut nici părul, nici fața încruntată și nici privirea îndurerată. M-am gândit: *Cine e fata aia nebună?*

Am simțit o mână pe umăr.

— Addie, îmi cer scuze, a spus Dorrie. Am vorbit fără să gândesc, ca întotdeauna. Eu...

A tăcut, iar de data asta *nu* am întrebat: „Tu ce?"

— Îmi cer scuze, a repetat ea.

Mi-am vârât degetele în materialul cuverturii. După câteva secunde, am încuviințat abia perceptibil. *Dar tot ești nesimțită,* am spus în sinea mea, cu toate că știam că nu era.

Dorrie m-a strâns de umăr, după care mi-a dat drumul.

— Ar cam trebui să mergem, nu-i așa, Tegan?

— Da... a spus ea, jucându-se cu tivul tricoului. Doar că nu vreau ca seara asta să se sfârșească prost. Vreau să zic, e Crăciunul!

— Oricum se sfârșește prost, am murmurat eu.

— Ba nu, nu-i așa, a spus Dorrie. Ne-am împăcat. Nu-i așa, Addie?

— Nu mă refeream la *asta*, am spus eu.

— Gata! a exclamat Tegan. Am ceva să vă spun — ceva ce n-are nicio legătură cu tristețea, cu inimile frânte și cu certurile.

Ne-a aruncat amândurora o privire imploratoare.

— Vreți să mă ascultați?

— Desigur, am spus. Ei bine, *eu* cel puțin am să te-ascult. Dar nu pot să garantez pentru Grinch.

— Mi-aș dori să aud ceva frumos, a spus Dorrie. Are legătură cu Gabriel?

— Gabriel? Cine-i Gabriel? am spus.

Apoi mi-am amintit.

— Aaa! Gabriel!

Nu m-am uitat la Dorrie, deoarece nu voiam să folosească asta drept dovadă că nu mă gândeam decât la mine sau chestii de genul.

— Chiar înainte să venim încoace am primit cea mai minunată veste, a spus Tegan. Nu voiam s-o aduc în discuție până ce nu aveam să temperăm criza lui Addie.

— Cred c-am terminat cu criza lui Addie, a spus Dorrie. Addie? Am terminat cu criza ta?

N-o să terminăm niciodată cu criza mea, am gândit eu.

M-am așezat pe podea și am tras de Tegan, ca să se așeze lângă mine. Ba chiar i-am făcut loc și lui Dorrie.

— Spune-ne vestea ta minunată, am zis eu.

— Vestea mea *are* legătură cu Gabriel, a spus Tegan zâmbind. Vine mâine acasă!

Capitolul cinci

— I-am pregătit deja patul, a spus Tegan. Am pus și un porcușor de pluș ca să-i țină companie, plus un pachet de gumă de mestecat cu aromă de struguri.

— A, da, fiindcă Gabriel adoră guma cu struguri, a spus Dorrie.

— Porcii mănâncă gumă? am întrebat eu.

— N-o mănâncă, o mestecă, a spus Tegan. Și am și o păturică pentru el, în care să se cuibărească, o lesă și o litieră. Problema e că nu am niciun pic de noroi în care să se tăvălească, dar mă gândeam că se poate tăvăli în zăpadă, nu?

Eu încă mă mai gândeam la partea cu guma de mestecat, dar mi-am revenit imediat.

— De ce nu? am spus. Tegan, e atât de tare!

Ochii îi sclipeau de fericire.

— O să am un porc! O să am propriul porc, și asta numai datorită vouă!

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Pe lângă faptul că era extrem de încântătoare, mai exista un lucru care o făcea pe Tegan să fie diferită de noi ceilalți.

Avea o pasiune pentru porci.

O pasiune *mare* pentru porci, așa încât bănuiesc că, dacă ea zicea că porcii mestecă gumă, ei bine, atunci porcii chiar mestecă gumă. Dintre toți oamenii, Tegan știa cel mai bine astfel de lucruri.

Camera lui Tegan era Orășelul Porcilor, cu porci din porțelan și porci din caolin și porci din lemn — peste tot numai porci. La fiecare Crăciun, eu și Dorrie îi dăruiam un porc nou pentru colecția ei. (Desigur, eu și Tegan îi făceam cadouri de Hanukah și lui Dorrie. Anul ăsta îi comandaserăm un tricou de pe un site mișto numit Fiicele Rabinului. Era alb, cu mâneci negre de tip baby-doll, și scria pe el GOT CHUTZPAH[23]?)

Tegan își dorise dintotdeauna să aibă un porc adevărat, însă părinții ei o refuzau mereu. De fapt, având în vedere că tatăl ei se crede actor comic, răspunsul lui standard era să pufnească și să spună: „Când o zbura porcu', scumpete".

Mama ei era mai puțin enervantă, dar la fel de neînduplecată. „Tegan, porcușorul ăla drăguț la care visezi o să ajungă să cântărească trei sute șaizeci de kilograme", a spus ea odată.

Înțelegeam ceea ce voia să spună. Trei sute șaizeci de kilograme făceau cât aproximativ *opt* Tegane, toate puse una peste alta. Nu cred că era o idee atât de bună să ai un animal de companie care cântărește de opt ori mai mult ca tine.

Dar apoi Tegan a descoperit — tobele, vă rog! — *miniporcul*[24]. Sunt extrem de adorabili. Luna trecută, Tegan ne-a arătat website-ul mie și lui Dorrie, iar noi am scos sunete de ooh și aah când am văzut pozele cu purcelușii

[23] Ești obraznică?/ Ai tupeu?

[24] În original, termenul pentru miniporc e *teacup pig* (*teacup* = „ceașcă")

care chiar încăpeau într-o ceaşcă. Aceşti porcuşori ajung să cântărească maximum două kilograme şi jumătate, adică a douăzecea parte din greutatea lui Tegan — o variantă mult mai bună decât un porc de trei sute şaizeci de kilograme.

Aşa că Tegan a vorbit cu cel care creştea astfel de porci, apoi i-a făcut şi pe părinţii ei să vorbească cu cel care creştea astfel de porci. În timp ce conversaţiile erau în toi, eu şi Dorrie am vorbit la rândul nostru cu cel care creştea astfel de porci. Când părinţii lui Tegan şi-au dat aprobarea oficială, înţelegerea era deja încheiată: ultimul porcuşor al crescătorului fusese plătit şi rezervat.

— Fetelor! a chiţăit Tegan când i-am dat vestea. Sunteţi cele mai bune prietene! Dar... ce s-ar fi întâmplat dacă părinţii mei ar fi spus nu?

— A trebuit să riscăm, a spus Dorrie. Porcuşorii ăia se dau ca pâinea caldă.

— E adevărat, am spus eu. Practic, zboară de pe rafturi.

Dorrie a scos un geamăt, ceea ce m-a îndemnat să continui.

Am dat din aripi şi am spus:

— Zboară! Zboară acasă, porcuşorule!

Noi am presupus că Gabriel *zburase* până acum acasă, ca să spun aşa. Săptămâna trecută, Tegan aflase de la crescător că Gabriel fusese înţărcat, aşa că Tegan şi Dorrie plănuiseră să meargă cu maşina până la ferma de porci Fancy Nancy pentru a-l lua de acolo. Ferma de porci se afla în Maggie Valley, cam la trei sute douăzeci de kilometri distanţă, dar puteau să se ducă şi să se întoarcă într-o singură zi.

Apoi a venit viscolul peste noi, aşa că s-a zis cu planul.

— Dar Nancy m-a sunat aseară, și ia ghiciți ce-a zis! a spus Tegan. Drumurile din Maggie Valley nu sunt atât de rele, așa că s-a gândit să se ducă cu mașina până în Asheville. O să petreacă Revelionul acolo. Și, de vreme ce Gracetown e în drumul ei, o să se oprească și-o să-l lase pe Gabriel la Pet World. Voi putea să-l iau mâine!

— La Pet World-ul vizavi de Starbucks? am întrebat.

— De ce acolo? a întrebat Dorrie. Nu poate să ți-l aducă direct acasă?

— Nu, pentru că drumurile secundare nu au fost curățate, a spus Tegan. Nancy e prietenă cu tipul care deține Pet World-ul, așa c-o să-i lase o cheie. Nancy a spus că a pus un bilet pe cușca lui Gabriel, pe care scrie: *nu dați acest porc spre adopție decât lui Tegan Shepherd!*

— „Spre adopție"? am spus eu.

— Așa spun oamenii din magazinele de animale, în loc de „vânzare", mi-a explicat Dorrie. Și slavă Domnului pentru biletul lui Nancy, de vreme ce magazinul o să fie luat cu asalt de mii de oamenii disperați să cumpere un miniporcușor.

— Mai tacă-ți fleanca, a spus Tegan. Imediat ce trece plugul, o să mă duc în oraș și-l iau.

A ridicat mâinile în aer, ca și când se ruga:

— Te rog, te rog, te rog, dă Doamne să treacă prin cartierul nostru mai devreme!

— Continuă să visezi, a spus Dorrie.

— Hei! am zis eu, străfulgerată de-o idee. Mâine trebuie să deschid, așa că tata mă lasă să iau Explorerul.

Dorrie și-a încordat mușchii ca un culturist.

— Addie are Explorerul! Addie n-are nevoie de plug!

— Chiar așa e, am spus. Spre deosebire de — *hm* — amărâtu' ăla de Civic.

— Nu fi rea cu Civicul! a protestat Tegan.

— Ooo, scumpo, ar cam trebui să fim rele cu Civicul, a spus Dorrie.

— Oricum, le-am întrerupt eu, dacă vrei, n-am nimic împotrivă să-l iau eu pe Gabriel.

— Pe bune? a făcut Tegan.

— Chiar se deschide Starbucksul? a întrebat Dorrie sceptică.

— Draga mea, nici ploaia, nici zăpada, nici lapovița și nici grindina nu vor putea închide ușile măreţului Starbucks.

— Draga mea, mi-a întors-o Dorrie, ăla-i poștașul, nu Starbucksul.

— Dar, spre deosebire de poștaș, la Starbucks chiar așa se-ntâmplă. O să fie deschis, îţi garantez.

— Addie, afară sunt nămeți înalți de trei metri.

— Christina spune c-o să deschidem, așa c-o să deschidem.

M-am întors spre Tegan:

— Ca atare, da, Tegan, mâine-dimineață mă duc în oraș și-am să-l iau pe Gabriel.

— Iuhuu! a făcut Tegan.

— Stai puţin, a spus Dorrie. N-ai uitat nimic?

Am ridicat din sprâncene.

— Nathan Krugle? a spus ea. Lucrează la Pet World și te urăște din toată inima?

Stomacul mi s-a strâns ghem. În toată discuția asta despre porci, uitasem cu totul de Nathan. Cum am putut să-l uit pe Nathan?

Am ridicat bărbia.

— Ești atât de răutăcioasă. Pot să mă descurc cu Nathan — *dacă* lucrează mâine, ceea ce probabil n-o să se

întâmple, de vreme ce sigur o să fie pe la vreun congres al fanilor *Star Trek* sau ceva de genul.

— Deja cauți scuze? a întrebat Dorrie.

— *Nuuu.* Deja îți demonstrez că nu sunt deloc egocentrică. Chiar dacă Nathan e acolo, aici e vorba despre Tegan.

Dorrie mă privea sceptică, așa că m-am întors spre Tegan.

— Am să-mi iau pauza la nouă și-am să fiu prima persoană care-o să intre în Pet World, bine?

M-am dus la birou, am rupt un post-it autoadeziv cu *Hello Kitty* și am scris pe el cu pixul meu mov *Nu uita de porc!* M-am dus la dulap, am scos tricoul pentru a doua zi și am lipit bilețelul pe el.

— Ești mulțumită? am spus, ridicând tricoul pentru ca Tegan și Dorrie să-l vadă.

— Foarte mulțumită, a zis Tegan zâmbind.

— Îți mulțumesc, Tegan, am spus apăsat, sugerând cu tonul meu că Dorrie putea învăța o mică lecție de la o asemenea prietenă de încredere. Îți promit că n-am să te dezamăgesc.

Capitolul șase

Tegan și Dorrie și-au luat rămas-bun și, preț de vreo două minute, în timp ce ne îmbrățișam și ne salutam, am uitat de durerea mea sufletească. Dar, imediat ce fetele au plecat, umerii mi-au căzut. *Salut,* a spus tristețea mea. *M-am întoooors. Ți-a fost dor de mine?*

De data asta, suferința m-a condus la amintirea de duminica trecută, în dimineața de după petrecerea lui Charlie — adică cea mai urâtă zi din viața mea. Mă dusesem acasă la Jeb — el nu știa că urma să vin — și la început a părut fericit să mă vadă.

— Unde-ai fugit aseară? m-a întrebat el. Nu te-am mai găsit.

Am început să plâng. Ochii săi negri au devenit brusc îngrijorați.

— Addie, sper că nu mai ești supărată, nu? În legătură cu cearta noastră?

Am încercat să răspund, dar n-am putut să spun niciun cuvânt.

— Nici măcar n-a fost o ceartă, m-a asigurat el. A fost un... fleac.

Am plâns și mai tare, iar el m-a luat de mâini.

— Te iubesc, Addie. Am să mă străduiesc să-ți arăt asta. Bine?

Dacă în dormitorul lui ar fi existat o stâncă, m-aș fi aruncat imediat de pe ea. Dacă ar fi avut un cuțit pe birou, mi l-aș fi înfipt în inimă.

În schimb, i-am povestit despre Chestia-cu-Charlie.

— Îmi pare atât de rău, am spus eu printre sughițuri. Am crezut că aveam să fim împreună pentru totdeauna. Voiam să fim împreună pentru totdeauna!

— Addie... a spus el.

Încă încerca să țină pasul cu mine, dar, în acel moment, lucrul care îl interesa — și știam asta deoarece îl cunoșteam pe Jeb — era faptul că eram supărată. *Asta* era cea mai apăsătoare grijă a lui, așa că m-a strâns tare de mâini.

— Încetează! am spus. Nu poți să fii așa bun cu mine, nu când ne despărțim!

Confuzia de pe chipul lui era insuportabilă.

— Ne despărțim? Tu... tu vrei să fii cu Charlie în locul meu?

— Nu. Dumnezeule, nu, am spus, dând brusc înapoi. Te-am înșelat și am stricat *totul*, așa că...

M-am înecat cu un suspin.

— ...așa că trebuie să te las în pace!

El tot nu era acolo.

— Dar... dacă eu nu vreau asta?

Abia mai puteam respira din cauza hohotelor de plâns, dar îmi aduc aminte că mă gândeam — ba nu, că *știam* — că Jeb era mult mai bun decât mine. Era cel mai bun și mai minunat băiat din lume, iar eu eram un rahat cu ochi, în care el nici măcar nu merita să calce. Eram o cretină. Eram o cretină la fel de mare ca Charlie.

— Trebuie să plec, am spus, îndreptându-mă spre ușă.

El m-a apucat de mână. Expresia lui spunea: *Nu pleca! Te rog!* Dar trebuia s-o fac. De ce nu înțelegea?

Mi-am tras mâna și m-am forțat să rostesc aceste cuvinte:

— Jeb... s-a terminat.

El și-a încleștat maxilarul, iar eu m-am bucurat într-un mod pervers. *Trebuia* să fie furios pe mine. *Trebuia* să mă urască.

— Pleacă! a spus el.

Așa că am plecat.

Și acum... iată-mă aici. Stăteam la fereastră, privindu-le pe Dorrie și pe Tegan devenind din ce în ce mai mici. Lumina lunii poleia zăpada într-o nuanță argintie, toată acea zăpadă, și numai când mă uitam la ea mă lua cu frig.

Mă întrebam dacă Jeb avea să mă ierte vreodată.

Mă întrebam dacă eu aveam să încetez vreodată să mă simt atât de nefericită.

Mă întrebam dacă Jeb se simțea la fel de nefericit ca mine și m-am trezit surprinsă când mi-am dat seama că speram să nu se simtă așa. Vreau să zic, voiam ca el să se simtă ușor nefericit sau chiar pur și simplu nefericit, dar nu voiam ca inima lui să fie un bulgăre înghețat, plin de regrete. El avea un suflet atât de bun, ceea ce mă făcea să mă întreb din nou de ce nu venise ieri.

Totuși, nu era vina lui Jeb că eu o dădusem în bară și, indiferent unde se afla, speram ca inima lui să fie caldă.

Capitolul șapte

— Brrr! a făcut Christina când a descuiat ușile de la Starbucks, a doua zi dimineață, la ora patru și jumătate.

Patru și jumătate, la naiba! Soarele avea să răsară abia peste o oră și jumătate, iar parcarea era un peisaj fantomatic, întrerupt ici și colo de mașini acoperite de zăpadă. Iubitul Christinei a claxonat când a tras pe Dearborn Avenue, iar Christina s-a întors și i-a făcut cu mâna. El a plecat mai departe și nu mai rămăseserăm decât noi două, zăpada și magazinul încă neluminat.

A deschis ușa, iar eu m-am grăbit în urma ei.

— E ger afară, a spus ea.

— Mie-mi zici?

Drumul de la mine de acasă fusese nesigur, chiar și cu anvelope de iarnă și lanțuri, și am trecut pe lângă cel puțin douăsprezece mașini abandonate de niște șoferi mai puțin curajoși. Într-unul dintre nămeți am văzut forma unui SUV sau a vreunui alt vehicul monstruos. Cum era posibil așa ceva? Cum putea să existe un șofer atât de idiot încât să nu vadă un zid de zăpadă înalt de doi metri?

Până ce nu venea plugul, Tegan nu putea ieși *nicăieri* cu amărâta ei de Civic.

Am tras câteva șuturi pentru a disloca bucățile de zăpadă, apoi mi-am scos cizmele și am mers în șosete până în camera din spate. Am apăsat pe cele șase butoane de lângă sistemul de ventilație, iar cafeneaua a fost inundată de lumină.

Noi suntem steaua de Crăciun luminată de îngeri, am zis în sinea mea, gândindu-mă cum arăta acest unic punct de lumină în orașul în care domnea întunericul. *Doar că s-a terminat Crăciunul și nu a existat niciun înger.*

Mi-am scos căciula și geaca și mi-am pus saboții negri, care se asortau cu pantalonii mei negri. Am pus biletul cu NU UITA DE PORC! pe tricoul meu de la uniforma Starbucks, pe care scria TU COMANDĂ, NOI PREPARĂM. Dorrie se amuza pe seama tricoului meu, la fel cum se amuza pe seama tuturor lucrurilor legate de Starbucks, însă mie nu-mi păsa. Starbucks era locul meu sigur. De asemenea, era și locul meu trist, de vreme ce aici sălășluiau multe amintiri frumoase cu Jeb.

Chiar și-așa, eu găseam consolare în mirosurile și obiceiurile lui și în special în muzica lui. Numiți-o „banală" sau „varză", sau cum vreți voi, dar CD-urile Starbucks sunt bestiale.

— Hei, Christina, am strigat eu, ai chef de un „Hallelujah"?

— O, da! a strigat ea drept răspuns.

Am pus CD-ul *Lifted: Songs of the Spirit* (de care, da, Dorrie râdea) și am ales melodia cu numărul șapte. Vocea lui Rufus Wainwright a umplut aerul, iar eu am gândit în sinea mea: *Ah, minunatul sunet al Starbucksului.*

Ceea ce Dorrie nu reușea să aprecieze — împreună cu alte câteva miliarde de persoane care luau în batjocură Starbucksul — era că cei care lucrau la Starbucks tot *oameni* erau, la fel ca toți ceilalți. Da, Starbucks era deținut de un baștan, și da, Starbucks era o franciză. Dar Christina locuia aici, în Gracetown, la fel ca Dorrie. Și ca mine. Și ca ceilalți barmani. Deci care era problema?

Am ieșit din camera din spate și am început să despachetez produsele de patiserie lăsate de Carlos, tipul care livra mâncarea. Atenția îmi tot era atrasă de fotoliile mov de la intrare, din cauza lacrimilor, vedeam ca prin ceață brioșele cu afine.

Încetează! mi-am ordonat. *Vino-ți în fire, altminteri o să fie o zi foarte lungă.*

— Uau, a făcut Christina, picioarele ei apărând în fața mea. Te-ai tuns!

Mi-am ridicat capul.

— Ăăă... mda.

— Și te-ai vopsit roz.

— Nu e nicio problemă, nu-i așa?

Starbucks avea un cod vestimentar de tipul *Nu întreba, nu povesti*, care interzicea inele în nas, piercinguri faciale și tatuaje vizibile — ceea ce însemna că puteai avea tatuaje și piercinguri, doar că nu aveai voie să le arăți. Totuși, nu știam să existe în regulament ceva care să interzică părul roz. Și totuși, nu venise niciodată vorba de asta.

— Hmm, a spus Christina, studiindu-mă. Nu, e în regulă. Sunt surprinsă, atâta tot.

— Da, și eu, am mormăit.

N-am intenționat ca ea să audă, dar a auzit-o.

— Addie, ești bine? m-a întrebat ea.

— Desigur.

Privirea i-a fost atrasă de tricoul meu. S-a încruntat.

— De care porc nu trebuie să uiți?

— Poftim?

Mi-am plecat privirea.

— Aaa! Ăăă... nimic.

Bănuiam că porcii probabil nu aveau voie în Starbucks și nu vedeam niciun motiv pentru a o îngrijora pe Christina cu întreaga poveste. Aveam să îl țin ascuns pe Gabriel în camera din spate și ea nu trebuia să știe.

— Ești sigură că ești bine? m-a întrebat ea.

Am zâmbit și am scos biletul autocolant.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine!

S-a dus să pornească aparatul de cafea, iar eu am împăturit biletul și l-am băgat în buzunar. Am tras produsele de patiserie lângă vitrina de sticlă, mi-am pus o pereche de mănuși din plastic și am început să umplu tăvile. Reinterpretarea lui Rufus Wainwright la melodia „Hallelujah" se auzea în toată cafeneaua, iar eu începusem să fredonez. Era aproape plăcut, în genul acela de viața-e-nașpa-dar-cel-puțin-avem-muzică-bună.

Dar, în timp ce ascultam versurile — în timp ce le ascultam cu adevărat, nu doar le lăsam să plutească deasupra mea —, acel sentiment aproape plăcut a dispărut brusc. Mereu am crezut că era un cântec inspirator în legătură cu Dumnezeu sau ceva de genul, ținând cont de refrenul cu „aleluia". Doar că s-a dovedit că existau cuvinte înainte și după „aleluia", iar acele cuvinte nu prea te înălțau sufletește.

Rufus cânta despre iubire și despre cum iubirea nu putea exista fără credință. Am rămas nemișcată, întrucât ceea ce spunea părea mult prea familiar. Am mai ascultat

puțin și am rămas îngrozită când mi-am dat seama că întregul cântec era despre un tip îndrăgostit, numai că persoana pe care o iubea îl trădase. Și toate acele exclamații de aleluia incredibil de drăguțe? Nu erau deloc inspiratoare. Erau... erau „reci și frânte" — o spunea chiar în refren!

De ce îmi plăcea acest cântec? Cântecul ăsta era nașpa!

M-am dus să schimb CD-ul, dar, înainte să ajung acolo, a trecut la următoarea piesă. O versiune gospel a lui „Amazing Grace" a răsunat în boxe, iar eu m-am gândit: ***Ei bine, e mult mai bine decât exclamații de aleluia frântă.*** Și, de asemenea: *Te rog, Doamne, chiar mi-ar prinde bine un pic de har.*

Capitolul opt

La ora cinci, pregătirile noastre de dimineață se terminaseră. La 5:01, primul nostru client a bătut la ușa de sticlă, iar Christina s-a dus să o deschidă în mod oficial.

— Crăciun fericit, Earl! i-a spus ea tipului solid care aștepta afară. Mă gândeam că n-o să vii azi.

— Tu crezi că le pasă de vremea de-afară clienților mei? a spus Earl. Mai gândește-te, scumpo.

A intrat în cafenea, aducând cu el o rafală de aer înghețat. Era rumen în obraji și purta o căciulă cu dungi roșii și negre, cu urechi. Era imens, bărbos și arăta ca un tăietor de lemne — ceea ce se potrivea de minune, de vreme ce el *era* un tăietor de lemne. Conducea unul dintre acele camioane în spatele cărora nu voiai să te afli pe vreunul dintre numeroasele drumuri montane de pe-aici, de vreme ce, în primul rând, din pricina greutății pe care o trăgea, însemna că putea merge cu viteza amețitoare de treizeci de kilometri pe oră și, în al doilea rând, spatele remorcii lui deschise era plin de bușteni. Bușteni *imenși*, stivuiți în șiruri înalte de doi-trei metri. Bușteni care, în cazul în care piedicile remorcii s-ar fi rupt, s-ar fi rostogolit din camion și te-ar fi făcut una cu pământul.

Christina a revenit în spatele barului și a pornit esspresorul.

— Totuși, trebuie să fie frumos ca oamenii să aibă nevoie de tine, nu?

Earl a mormăit ceva. A tropăit până la casa de marcat, a mijit ochii spre mine și a spus:

— Ce ți-ai făcut la păr?

— L-am tuns, i-am răspuns, uitându-mă la el. Și l-am vopsit.

Când n-a spus nimic, am adăugat:

— Îți place?

— Ce contează? a răspuns el. E părul tău.

— Știu. Dar...

M-am trezit că nu știam cum să-mi termin propoziția. De ce îmi *păsa* dacă lui Earl îi plăcea sau nu? Cu privirea în pământ, i-am luat banii. El își cumpăra mereu același fel de cafea, așa că nu mai era necesar niciun alt schimb de vorbe.

Christina a pus un strat generos de frișcă pe cafeaua lui Earl, a turnat sirop roșu de zmeură și a pus un capac alb de plastic peste pahar.

— Poftim, a anunțat ea.

— Mulțumesc, doamnelor, a spus Earl.

Și-a ridicat paharul ca și când ar fi toastat, după care a ieșit cu pași târșâiți din cafenea.

— Crezi că tovarășii cherestegii ai lui Earl îl tachinează fiindcă-și ia o băutură ca pentru fete? am întrebat eu.

— De cele mai multe ori, a spus Christina.

Ușa s-a deschis cu zgomot, iar un tip a ținut-o deschisă pentru prietena lui. Cel puțin bănuiam că era prietena lui, deoarece aveau acea alură de cuplu, blegi și loviți de dragoste. M-am dus imediat cu gândul la

Jeb — trecuseră, cât, vreo două secunde fără să-mi treacă prin minte? — și m-am simțit singură.

— Uau, mai mulți clienți matinali, a zis Christina.

— Mai degrabă aș spune *clienți întârziați*.

Tipul, pe care îl știam de la școală, avea ochii împăienjeniți și un mers legănat de genul am-stat-treaz-toată-noaptea. Mi se părea c-o știam și pe tipă, dar nu eram prea sigură. Ea căsca întruna.

— Poți să încetezi cu asta? i-a spus tipul Fetei-cu-Căscatul.

Tobin, numele lui era Tobin. Era cu un an mai mare decât mine.

— Mă înnebunești.

Ea a zâmbit și a căscat din nou. Oare numele ei era Angie? Da, Angie, și era nonfeminină într-un fel care mă făcea pe mine să mă simt *prea* feminină. Totuși, mă îndoiam că asta era intenția ei. Mă îndoiam că știa cine sunt.

— E minunat, a spus el, adresându-se mie și Christinei. Ea crede că-s plictisitor. Că o *plictisesc* — vă vine să credeți?

Am adoptat o expresie zâmbitoare, dar neimplicată. Tobin purta pulovere scămoșate și era prieten cu tipul coreean care spunea „cretin", iar el și toți amicii lui erau intimidant de isteți. Acel soi de inteligență care pe mine mă făcea să par la fel de proastă ca o majoretă, chiar dacă nu eram majoretă și chiar dacă eu personal nu credeam că majoretele *erau* proaste. Mă rog, nu toate. Poate doar Chloe-cea-care-i-a-dat-papucii-lui-Stuart.

— Hei, a spus Tobin, gesticulând spre mine. Te cunosc.

— Ăăă, da, am spus.

— Dar părul tău nu a fost mereu roz.

— Nu.

— Carevasăzică, lucrezi aici? Ce tare!

S-a întors spre tipă.

— Ea lucrează aici. Probabil că e aici de câțiva ani și eu n-am știut asta niciodată.

— Înspăimântător, a spus fata.

Mi-a zâmbit și și-a înclinat ușor capul, ca și când ar fi spus: *Știu că te cunosc și îmi cer scuze că nu-ți știu numele, dar, oricum, „salut".*

— Pot să vă iau comanda? am întrebat.

Tobin a citit meniul.

— Of, Iisuse, ăsta e locul cu porțiile date peste cap, nu-i așa? De pildă, *grandé* în loc de mare?

A spus-o cu un accent franțuzesc amuzant și fals, iar eu și Christina am făcut schimb de priviri.

— De ce nu puteți pur și simplu să îi spuneți mare? a întrebat el.

— Am putea, doar că *grandé* e de fapt medie, a spus Christina. *Venti* e mare.

— *Venti.* Aha. Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să comand doar în engleză?

— Desigur, i-am spus.

Era un echilibru delicat: să îți menții clientul fericit, dar, de asemenea, la nevoie, să râzi de prostia lui.

— Asta s-ar putea să mă pună în încurcătură, dar am să-mi dau eu seama, am spus eu.

Angie a schițat un zâmbet. Asta m-a făcut s-o plac pe loc.

— Nu, nu, nu, a spus Tobin, ridicându-și mâinile și dându-se în spectacol cu retragerea cuvintelor. Când ești la Roma[25] și toate alea. Am să, ăăă... stai să mă gândesc... aș dori să comand o brioșă *venti* cu afine.

[25] Aluzie la maxima „When in Rome, do as Romans do" – „când ești la Roma, poartă-te ca romanii", în sensul respectării obiceiurilor locului respectiv. (*N. red.*)

Nu m-am putut abține să nu râd. Părul îi era ciufulit, arăta extrem de obosit și da, se purta ca un tolomac. Eram destul de sigură că nici el nu-mi știa numele, în pofida faptului că mergeam la aceeași școală. Și totuși, exista ceva drăguț în felul în care o privea pe Angie, care râdea împreună cu mine.

— Ce e? a spus el derutat.

— Mărimile sunt pentru băuturi, a spus ea.

Și-a pus mâinile pe umerii lui și l-a împins spre vitrina cu produse de patiserie, unde se aflau șase brioșe identice.

— Brioșele sunt la fel.

— Sunt brioșe, a fost de acord Christina.

Tobin s-a intimidat, iar la început am bănuit că se dădea în continuare în spectacol. *Un biet băiat inadaptat, aruncat împotriva voinței lui în Marele și Nefastul Starbucks.* Apoi am observat că începuse să se îmbujoreze și mi-am dat seama de un lucru: Tobin și Angie... această apropiere dintre ei era nouă. Suficient de nouă cât atingerile ei să fie o surpriză minunată și, în același timp, incomodă.

Un alt val de singurătate a trecut peste mine. Mi-am adus aminte de acea euforie care te face să ai senzația de furnicături pe piele.

— E pentru prima oară când intru într-un Starbucks, a spus Tobin. Pe bune. Chiar e ceva nou pentru mine, așa că fii blândă cu mine.

A apucat-o pe Angie de mână și și-au împreunat degetele. Și ea s-a îmbujorat.

— Așadar... doar o brioșă? am întrebat.

Am dat la o parte ușa de sticlă a vitrinei.

— Las-o baltă, nu mai vreau brioșa ta idioată, a spus el, prefăcându-se supărat.

— Bietul de tine, l-a necăjit Angie.

Tobin s-a uitat lung în ochii ei. Somnolența plus încă ceva i-au îmblânzit trăsăturile.

— Ăăă, cred c-aș dori cel mai mare latte pe care îl aveți, a spus el. Putem să-l împărțim.

— Desigur, am spus. Dorești sirop în cafea?

S-a uitat din nou la mine.

— Sirop?

— Alune, ciocolată albă, căpșuni, vanilie, caramel... am spus, zorindu-i.

— Crochete de cartofi?

Pentru o clipă am crezut că făcea mișto de mine, dar apoi Angie a început să râdă (era o glumă pe care numai ei o înțelegeau), dar nu într-un fel răutăcios, și mi-am dat seama că poate lucrurile nu aveau *întotdeauna* legătură cu mine.

— Îmi pare rău, n-avem sirop de crochete de cartofi.

— Ăăă, bine, a spus el, scărpinându-se la ceafă. Atunci, ăăă, ce-ai zice de...

— O mocha cu scorțișoară, mi-a spus Angie.

— O alegere excelentă.

Am dat comanda, iar Tobin a plătit cu o bancnotă de cinci dolari, după care a pus încă o bancnotă de cinci dolari în borcanul pe care scria „Hrănește-ți barmanul". Poate că la urma urmei nu era chiar un tolomac.

Totuși, când s-au dus să se așeze, nu am putut să nu gândesc: *Nu alegeți fotoliile mov! Acelea sunt pentru mine și Jeb!* Dar, desigur, s-au așezat fix în fotoliile mov. La urma urmei, erau cele mai moi și mai bune.

Angie s-a așezat pe fotoliul cel mai apropiat de perete, iar Tobin în celălalt. Cu o mână ținea băutura, iar cu cealaltă mână o ținea pe Angie, împreunându-și degetele într-ale ei, strângându-le bine.

Capitolul nouă

Pe la șase și jumătate, soarele răsărise oficial. Era drăguț, bănuiesc, dacă îți plăceau aceste lucruri — cum s-o iei de la zero, noile începuturi, razele calde ale speranței...

Mda. Nu și pentru mine.

Pe la șapte era deja aglomerația de dimineață, iar comenzile de cappuccino și espresso au preluat frâiele și mi-au redus la tăcere gândurile, cel puțin pentru o vreme.

Scott a trecut să-și cumpere obișnuitul chai și, ca de obicei, a luat la pachet și un pahar cu frișcă pentru Maggie, labradorul lui negru.

Diana, care lucra la grădinița din apropiere, s-a oprit pentru cafeaua ei cu lapte degresat și, în timp ce cotrobăia prin geantă după cardul ei de fidelitate Starbucks, mi-a spus pentru a mia oară că trebuia să-mi schimb poza de pe panoul „Fă cunoștință cu barmanii tăi".

— Știi că urăsc poza aia, a spus ea. Arăți ca un pește cu buzele țuguiate.

— Mie-mi place, am spus.

Jeb mi-o făcuse anul trecut, de Revelion, când eu și Tegan ne prosteam prefăcându-ne că eram Angelina Jolie.

— Ei bine, nu știu de ce, mi-a răspuns Diana. Ești o fată atât de frumoasă, chiar și cu acest...

A dat din mână arătând spre noua mea tunsoare.

— ...look de *punkistă* pe care ți l-ai tras.

Punkistă. Doamne, Dumnezeule!

— Nu e punk, am spus. E pink.

A găsit cardul și l-a întins.

— Aha! Poftim.

L-am trecut prin cititor și i l-am dat înapoi, iar ea mi l-a fluturat prin față înainte să-și ia băutura.

— Schimbă poza! mi-a poruncit ea.

Johnii, toți trei, au sosit la opt și s-au așezat la masa lor obișnuită din colț. Erau pensionari și le plăcea să-și petreacă diminețile bând ceai și completând terfeloagele lor de sudoku.

John Numărul Unu a spus că noua mea tunsoare mă făcea să arăt ca o vulpiță, iar John Numărul Doi i-a spus să înceteze cu flirturile.

— Ar putea să-ți fie nepoată, i-a spus John Numărul Doi.

— Nu-ți face griji, i-a răspuns el. Oamenii care folosesc cuvântul *vulpiță* se scot singuri din schemă.

— Vrei să spui că până acum eram în schemă? a întrebat John Numărul Unu.

Șapca lui de baseball Carolina Tar Heels îi stătea pe cap ca un cuib de păsări.

— Nu, am spus, iar John Numărul Trei a început să râdă.

El și John Numărul Doi și-au lovit pumnii, iar eu am clătinat din cap. *Băieții*.

La nouă fără un sfert, am dus mâinile la spate ca să dezleg cordonul șorțului și am anunțat-o pe Christina că ieșeam în pauză.

— Am un scurt comision de făcut, i-am spus, dar mă întorc imediat.

— Așteaptă, a spus ea.

M-a înșfăcat de antebraț pentru a mă ține lângă ea, iar atunci am văzut unde se uita și am înțeles de ce făcuse asta. În cafenea tocmai intra un membru al elitei din Gracetown, un șofer de pe platforma de remorcare pe nume Travis, care nu purta altceva decât staniol. Pantaloni de staniol, un soi de jachetă de staniol, ba chiar și o căciulă de staniol sub formă de con.

— Oare de ce se îmbracă așa? am spus pentru a nu știu câta oară.

— Poate că e un cavaler luptător, a sugerat Christina.

— Poate că e un paratrăsnet.

— Poate că e o giruetă care a venit aici să ne prezică aerul schimbării.

— Ooo, tare asta, am spus, după care am oftat. Mi-ar trebui un vânt al schimbării.

Travis a venit la bar. Ochii îi erau atât de deschiși la culoare, încât ziceai că-s argintii. Nu zâmbea niciodată.

— Salut, Travis, a spus Christina. Ce pot să-ți ofer?

De obicei, cerea doar un pahar cu apă, dar din când în când avea suficient mărunțiș pentru biscuiți cu sirop de arțar, preferații lui. De fapt, și ai mei. Păreau uscați, dar nu erau, iar glazura de sirop de arțar era delicioasă.

— Pot să degust? a întrebat el țâfnos.

— Desigur, am răspuns, întinzându-mă spre ceștile de degustare. Ce-ai dori să încerci?

— Nimic, a spus el. Doar ceașca.

Christina mi-a aruncat o privire ciudată, iar eu m-am uitat la Travis ca să nu râd, fiindcă ar fi fost urât din

partea mea. Dacă mă uitam cu atenție, puteam zări o sumedenie de reflexii ale mele în jacheta lui. Sau, mai degrabă, fragmente ale mele, întrerupte de pliurile din staniol.

— Cafeaua cu lichior de ouă e foarte bună, a sugerat Christina. E specialitatea noastră de Crăciun.

— Doar ceașca, a repetat Travis, mișcându-se agitat. Vreau doar ceașca!

— Bine, bine, am spus, întinzându-i ceașca.

Mi-am luat privirea de la reflexiile mele, care erau captivante.

— Nu pot să cred că te-ai îmbrăcat așa, în special azi, am spus. Spune-mi că ai un pulover pe sub staniolul ăla.

— Care staniol? a întrebat el.

— Ha ha, am făcut eu. Pe bune, Travis, nu ți-e frig?

— Nu. Ție îți este?

— Ăăă, *nuuu*. De ce mi-ar fi frig?

— Nu știu. De ce ți-ar fi?

Am râs. Apoi am tăcut. Travis mă studia pe sub sprâncenele lui stufoase.

— Nu îmi este frig, am spus agitată. Deloc. În ceea ce privește temperatura, mă simt foarte bine.

— „În ceea ce privește temperatura", m-a imitat el. Mereu e vorba de tine, nu-i așa?

— Poftim?! Nu... vorbesc despre mine! Pur și simplu îți spuneam că nu mi-e frig!

Intensitatea privirii lui mă făcea să nu mă simt în largul meu.

— OK, poate că vorbesc despre mine *în clipa asta*, am spus. Dar nu *mereu* e vorba despre mine.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, a spus el cu dispreț.

A pornit spre uşă cu ceşcuţa lui, ca pentru păpuşi, dar, când a ajuns în dreptul ei, s-a întors pentru o ultimă replică acidă.

— Şi să nu te deranjezi să-mi ceri să te remorchez. Sunt în afara serviciului!

— Aha, am spus.

Chiar îmi rănise sentimentele, dar nu voiam să arăt asta.

— A fost interesant.

— Nu cred că l-am mai auzit pe Travis să refuze remorcarea cuiva, a spus Christina. Pe bune, cred că ești prima.

— Te rog să nu pari atât de impresionată, am spus cu un fir de voce.

Ea a râs, exact cum îmi doream. Dar, în timp ce umplea suportul de şerveţele, cuvintele lui Travis mi-au revenit în minte: *Mereu e vorba de tine, nu-i așa?*

Era năucitor de asemănător cu ceea ce îmi spusese Dorrie cu o seară înainte: *Te-ai uitat la tine cu adevărat? Știi ce anume trebuie să schimbi?*

Sau ceva de genul ăsta.

— Hei, ăăă, Christina...?

— Da?

— E ceva în neregulă cu mine?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Addie, Travis e nebun.

— Ştiu. Dar asta nu înseamnă neapărat că toate lucrurile pe care le spune sunt prostii.

— *Addie!*

— *Christina!*

— Spune-mi adevărul, te rog: sunt un om bun? Sau sunt, nu ştiu, prea egocentrică?

A cugetat o clipă.

— Trebuie neapărat să fie una din ele?

— Au!

Mi-am dus mâna la inimă și m-am făcut că mă prăbușesc.

Ea a zâmbit, gândindu-se că eram Addie-cea-Haioasă. Și bănuiesc că eram. Dar, de asemenea, mă temeam foarte tare că universul încerca să-mi spună ceva. Mă simțeam de parcă mă legănam pe marginea unei mari prăpastii, numai că prăpastia era în mine însămi. Nu voiam să mă uit în jos.

— Zâmbetul pe buze! mi-a spus Christina. Vin seniorii.

Evident, microbuzul Silver Sneakers trăsese lângă Starbucks, iar șoferul îi ajuta pe cei vârstnici să străbată trotuarul. Semănau cu un șir de gândaci foarte bine sincronizați.

— Salut, Claire! a spus Christina când prima bătrânică a pășit pe ușă.

— Sunt iute! a spus Claire, scoțându-și căciula colorată.

Burt și-a croit drum direct spre bar și a comandat o cafea neagră, iar Miles, mergând târșâit în urma lui, a strigat:

— Bătrâne, ești sigur că inima ta se descurcă cu așa ceva?

Burt s-a bătut cu pumnul în piept.

— Mă menține tânăr. De asta mă plac doamnele. Nu-i așa, domnișoară Addie?

— Absolut, am spus, punând universul în așteptare în timp ce am luat o ceașcă și i-am întins-o Christinei.

Burt avea cele mai mari urechi pe care le văzusem vreodată (poate pentru că avusese la dispoziție vreo optzeci de ani ca să-i crească?) și mă întrebam ce credeau doamnele despre ele.

În timp ce rândul creştea, eu şi Christina ne-am intrat în mână. Eu luam comenzile şi manevram casa de marcat, în timp ce ea îşi făcea magia la esspresor.

— Latte grande! am strigat eu.

— Latte grande! a repetat ea.

— Mocha venti cu lapte de soia, caramel şi alune, fără frişcă!

— Mocha venti cu lapte de soia, caramel şi alune, fără frişcă.

Era ca un dans. Nu mă lăsa să mă gândesc la nimic. Prăpastia încă mă aştepta, dar a trebuit să-i spun: *Scuze, scumpo, nu am timp acum.*

Ultima bătrânică era Mayzie, cu cosiţele ei sure şi cu zâmbetul ei frumos. Mayzie era o profesoară de folclor ieşită la pensie şi se îmbrăca mereu hippy, cu blugi ponosiţi, pulover larg cu dungi şi vreo şase brăţări cu pietricele. Îmi plăcea faptul că se îmbrăca mai mult ca o adolescentă decât ca o doamnă în vârstă. Vreau să zic, nu voiam s-o văd în blugi cu talie joasă şi chiloţi tanga, dar mi se părea mişto că avea un stil aparte.

Nu mai era nimeni în spatele ei, aşa că mi-am pus mâinile pe bar şi am luat o gură de aer.

— Hei, Mayzie, am spus. Ce mai faci?

— Mă simt minunat, scumpo, a spus ea.

Astăzi purta cercei mov sub formă de clopoţei, care zăngăneau când mişca din cap.

— Ooo, îmi *place* părul tău.

— Nu crezi că arăt ca o găină jumulită?

— Deloc, a spus. Ţi se potriveşte. E îndrăzneţ.

— Nu prea cred asta.

– Ei bine, eu cred. Addie, te afli într-o stare deplorabilă de mult prea mult timp. Te-am tot urmărit. Era și timpul să te transformi.

Iat-o din nou, acea senzație ciudată de a mă afla lângă o prăpastie.

Mayzie s-a apropiat de mine.

– Draga mea, nu e nimeni fără cusur. Nimeni. Și crede-mă, cu *toții* facem greșeli.

M-am îmbujorat. Oare greșelile mele erau atât de evidente, încât până și clienții mei le știau? Oare cei din Silver Sneakers discutau despre aventura mea cu Charlie la jocul de bingo?

– Trebuie să te analizezi cu atenție, să schimbi ceea ce trebuie schimbat și să treci mai departe, puiule.

Am clipit năucită. Ea și-a coborât vocea:

– Și, dacă te întrebi de ce îți spun toate astea, e pentru că m-am hotărât să îmbrățișez o nouă profesie: înger de Crăciun.

A așteptat să vadă reacția mea, cu ochi luminoși. Era ciudat să aducă în discuție toată treaba aia cu „îngerul", după ce seara trecută discutasem acest subiect cu Dorrie și Tegan, iar pentru o fracțiune de secundă chiar m-am întrebat dacă nu cumva ea chiar *era* îngerul meu, venit aici să mă salveze.

Apoi realitatea crudă a revenit în încăpere și m-am urât pentru comportamentul meu prostesc. Mayzie nu era niciun înger; astăzi era pur și simplu Ziua Nebunilor. Aparent, oamenii mâncaseră prea multă prăjitură cu fructe[26].

---

26 În limba engleză, *fruit cake* este un eufemism pentru nebun.

— Nu trebuie să fii mort pentru a deveni înger? am întrebat eu.

— Ei, Addie, a spus ea, uitându-se urât la mine. Ţi se pare cumva că-s moartă?

M-am uitat la Christina să văd dacă urmărea discuţia, dar Christina era la ieşire, punând un sac menajer în coşul de gunoi.

Mayzie a luat tăcerea mea drept o permisiune de a continua.

— E un program numit Îngeri Printre Noi, mi-a povestit ea. Nu trebuie să am facultate sau ceva de genul.

— Nu există niciun program numit aşa, am spus eu.

— O, ba da, ba da. Se ţine la Centrul pentru Arte Cereşti din Gracetown.

— Gracetown nu are un Centru pentru Arte Cereşti, am spus.

— Uneori mă simt tare singură. Nu că cei din Silver Sneakers n-ar fi oameni cumsecade. Dar uneori sunt puţin cam... ei bine, *plictisitori*, mi-a spus ea în şoaptă.

— Aaa, am şoptit şi eu.

— Aşa că m-am gândit să devin înger, astfel încât să mă pot înţelege mai bine cu ceilalţi, a spus ea. În fine, pentru a-mi primi aripile, trebuie să răspândesc magia Crăciunului.

Am pufnit.

— Ei bine, eu nu cred în magia Crăciunului.

— Ba da, crezi, altminteri eu nu m-aş mai fi aflat aici.

M-am tras înapoi, simţindu-mă de parcă fusesem păcălită. Cum aş fi putut să răspund? Am clătinat din cap şi am încercat o altă tactică.

— Dar... Crăciunul s-a terminat.

— O, nu, Crăciunul nu se termină niciodată, dacă tu nu vrei asta.

S-a sprijinit de bar și și-a rezemat bărbia în palmă.

— Crăciunul este o stare de spirit.

Privirea i-a coborât mai jos de nivelul barului.

— Sfinte Dumnezeule! a exclamat ea.

M-am uitat în jos.

— Ce e?

Colțul de sus al biletului împăturit îmi ieșea din buzunarul blugilor, iar Mayzie s-a întins peste bar și l-a înșfăcat. Gestul a fost atât de neașteptat, încât am rămas nemișcată.

— „Nu uita de porc", a spus Mayzie după ce l-a despăturit.

A înclinat capul într-o parte și s-a uitat la mine precum o vrăbiuță.

— O, rahat! am spus.

— Despre ce porc nu trebuie să uiți?

— Ăăă, am făcut eu, având mintea vraiște, e pentru prietena mea, Tegan. Ce băutură dorești?

Abia așteptam să-mi scot șorțul și să ies în pauză.

— Hmm, a zis Mayzie, lovindu-se ușor cu degetul în bărbie în timp ce eu băteam din picior. Știi, uneori, când uităm să facem anumite lucruri pentru alții, cum se întâmplă în cazul acestei *Tegan*, e din cauză că suntem prea stresați de problemele noastre.

— Da, am spus apăsat, sperând să descurajez alte discuții. Vrei cafeaua ta preferată cu migdale?

— Când, de fapt, nu trebuie decât să uităm de noi înșine.

— Da, din nou. Te-am auzit. Cafea lungă?

A zâmbit, ca și când o amuzam.

— Lungă, da, dar hai s-o amestecăm de data asta. Schimbarea e prielnică, nu-i așa?

— Dacă spui tu. Așadar, ce să fie?

— O mocha cu caramel și nucă, te rog, la pachet. Cred c-am să iau o gură de aer înainte ca Tanner să se întoarcă după noi.

Am transmis comanda spre Christina, care revenise la bar. A turnat frișcă în pahar și i-a pus capac.

— Ține minte ce ți-am zis, mi-a spus Mayzie.

— Sunt sigură că n-am să uit.

A zâmbit veselă, ca și cum am fi fost prietene la cataramă.

— O zi frumoasă! a strigat ea. Ne vedem curând!

Imediat ce a plecat, mi-am scos șorțul.

— Ies în pauză, i-am spus Christinei.

Ea mi-a întins vaporizatorul.

— Clătește ăsta și ești liberă să pleci.

Capitolul zece

Am pus vaporizatorul în chiuvetă și am dat drumul la robinet. În timp ce așteptam nerăbdătoare să se umple, m-am întors și m-am rezemat de marginea chiuvetei, bătând darabana cu degetele în blatul metalic.

— Mayzie spune că trebuie să mă uit pe mine însămi, am spus. Ce crezi că vrea să spună cu asta?

— Nu mă întreba pe mine, a spus Christina.

Stătea cu spatele la mine în timp ce curăța duza espressorului și urmăream vaporii ridicându-se deasupra umerilor ei.

— Și prietena mea Dorrie — o știi pe Dorrie — mi-a spus cam aceeași chestie, am meditat eu. A spus că tot timpul fac ca lucrurile să se învârtească în jurul meu.

— Ei bine, n-o să te contrazic cu asta.

— Ha ha, am făcut eu, devenind din ce în ce mai nesigură. Glumești, nu-i așa?

Christina s-a uitat peste umăr și a zâmbit, după care a făcut ochii mari și a gesticulat furioasă.

— Addie, ăăă... ăăă...

M-am întors și am văzut un strat de apă revărsându-se peste marginea chiuvetei. Am sărit înapoi, țipând:

— *Aoleu*!

— Închide-l! a strigat Christina.

M-am chinuit cu robinetul, dar apa continua să curgă.

— Nu merge!

Ea m-a împins la o parte.

— Adu o cârpă!

Am dat fuga în camera din spate, am înșfăcat o cârpă și m-am întors imediat. Christina încă răsucea robinetul, iar apa continua să se reverse pe podea.

— Vezi? am spus.

S-a uitat urât la mine.

M-am târât spre Christina și am apăsat cârpa pe marginea chiuvetei. O clipă mai târziu era udă leoarcă, iar eu mi-am adus aminte de o situație asemănătoare din copilărie, când aveam patru ani și nu puteam opri robinetul de la cadă.

— Rahat, rahat, rahat, a spus Christina.

A renunțat să oprească apa și a apăsat cu mâna deasupra robinetului care împroșca. Apa a țâșnit pe lângă degetele ei sub forma unei umbrele.

— *Habar n-am* ce să fac!

— Of, Dumnezeule! OK, ăăă...

Am aruncat o privire spre cafenea.

— John!

Cei trei Johni s-au uitat spre noi. Au văzut ce se întâmplă și s-au grăbit să vină.

— Putem să venim în spatele barului? a întrebat John Numărul Doi, de vreme ce Christina nu le permitea niciodată clienților să facă asta — politica Starbucks.

— Bineînțeles! a strigat Christina, clipind des în timp ce apa îi uda tricoul și fața.

Johnii au preluat controlul. Johnii Unu și Doi au venit la chiuvetă, în timp ce John Numărul Trei s-a dus în camera din spate.

— La o parte, doamnelor, a spus John Numărul Unu.

Așa că ne-am dat la o parte. Șorțul Christinei era leoarcă, la fel și tricoul. Și fața. Și părul.

Am scos un teanc de șervețele.

— Poftim.

Le-a luat fără să spună nimic.

— Ăăă... ești supărată?

N-a răspuns.

John Numărul Unu s-a așezat pe vine lângă perete și a studiat țevile. Șapca Tar Heels i se bălăngănea pe cap în timp ce el se mișca.

— N-am făcut nimic, îți jur, am spus.

Christina a ridicat din sprâncene.

— Mă rog, bine, am uitat să opresc robinetul. Dar asta n-ar fi trebuit să distrugă tot sistemul.

— Sigur a fost din cauza viscolului, a spus John Numărul Doi. Cel mai probabil una dintre țevile de afară a explodat.

John Numărul Unu a gemut.

— Aproape c-am fixat-o. Dacă aș putea, a spus el, gemând din nou, să prind valva asta... *la naiba!*

Un șuvoi de apă l-a nimerit fix între ochi, iar eu am icnit, acoperindu-mi gura cu mâna.

— Nu prea cred că ai fixat-o, a remarcat John Numărul Doi.

Apa curgea liniștită din țeavă. Christina mai avea puțin și izbucnea în plâns.

— Of, Doamne, îmi pare atât de rău, am spus. Te rog, poți să-ți faci chipul să revină la expresia de dinainte? Te rog!

— Ei bine, ia te uită, a spus John Numărul Doi.

Sunetele gâlgâite de-abia se mai auzeau. O picătură de apă a tremurat pe marginea țevii, după care a căzut pe podea. Apoi, nimic.

— S-a oprit, am spus eu uimită.

— Am deconectat țeava principală, a anunțat John Numărul Trei, ieșind din camera din spate cu un prosop în mână.

— Pe bune? Ce tare! am exclamat eu.

I-a aruncat prosopul lui John Numărul Unu, care a început să se șteargă cu el pe pantaloni.

— Ți l-am dat ca să ștergi podeaua, nu pantalonii tăi, a spus John Numărul Doi.

— Am șters *deja* podeaua, a bombănit John Numărul Unu. Cu pantalonii mei.

— Ar fi mai bine să sun un instalator, a spus Christina. Și Addie… cred c-ar fi cazul să ieși în pauză.

— Nu vrei să te ajut să faci curat? am întrebat-o eu.

— Vreau să ieși în pauză, a spus ea.

— Oh, am spus. Ăăă, da, sigur. Asta voiam să *fac* înainte, dar apoi a venit Travis Nebunul, iar apoi Mayzie Nebuna…

Christina a întins mâna spre camera din spate.

— Tu ești cea care m-a rugat să rămân. Vreau să zic, cui îi pasă, nu? Dar a *fost*…

— Addie, te rog, a spus Christina. Poate că, de data asta, lucrurile n-au legătură cu tine, dar eu asta simt. Vreau să pleci.

Ne-am uitat una la alta.

— *Acum.*

Am făcut un pas mare și m-am îndreptat spre camera din spate.

— Nu-ți face griji, a spus John Numărul Unu când am trecut pe lângă el. Până data viitoare când o să mai strici ceva, ea o să uite de acest incident.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit vag.

Capitolul unsprezece

Mi-am scos tricoul ud și am împrumutat unul nou din dulap. Era pentru Starbucks' DoubleShot și pe el scria SĂ VINĂ ZIUA. Apoi am pescuit telefonul de pe raftul meu și am format numărul lui Dorrie.

— *Hola*, prăjiturică, a spus ea, răspunzând aproape imediat.

— Salut, am spus. Ai un minut? Am parte de cea mai ciudată zi din viața mea, și devine din ce în ce mai ciudată, și *trebuie* să vorbesc cu cineva despre asta.

— L-ai luat pe Gabriel?

— Ce?

— Te întrebam dacă l-ai...

A tăcut. Când a vorbit din nou, vocea îi era mult prea controlată.

— Addie? Te rog spune-mi că ți-ai adus aminte să te duci la Pet World.

Brusc, m-am simțit de parcă aș fi primit un pumn în stomac. Am închis iute telefonul și mi-am înșfăcat geaca din cuier. Când eram pe punctul de-a ieși, telefonul a sunat din nou. Știam că nu trebuia să răspund, *știam* că nu trebuia să răspund... dar am cedat și am răspuns.

— Ascultă-mă puțin, am spus.

— Nu, tu să mă asculți pe mine. E zece și jumătate și i-ai promis lui Tegan c-ai să te duci la Pet World la nouă fix. Nu există nicio scuză care să justifice motivul pentru care încă pierzi vremea la Starbucks.

— Nu-i corect, am spus eu supărată. Dacă... dacă un aisberg ar fi căzut în capul meu și m-ar fi lăsat în comă?

— A *căzut* un aisberg în capul tău și te-a lăsat în comă?

Am strâns din buze.

— Aha, am înțeles. Ei bine, hai să te-ntreb ceva: indiferent care-ar fi motivul tău, are de-a face cu tine și cu o nouă criză ridicolă?

— Nu! Și dacă ai avea de gând să încetezi cu atacurile astea și să mă lași să-ți explic toate lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat, atunci ai înțelege.

— Tu te-auzi ce spui? m-a întrebat ea enervată. Te-am întrebat dacă are legătură cu vreo nouă criză, iar tu vii și-mi spui „Nu, și, apropo, hai să-ți spun câteva lucruri legate de noua mea criză".

— N-am spus asta.

Nu-i așa?

— Nu e deloc frumos, Addie, a zis ea, pufnind.

— OK, ai dreptate, am spus cu un firicel de voce. Dar, ăăă... a fost o zi neobișnuit de bizară, chiar și pentru mine. Vreau să știi asta.

— Bineînțeles c-a fost, a spus Dorrie. Și bineînțeles c-ai uitat de Tegan, pentru că mereu, mereu, *mereu* e vorba despre tine.

A scos un sunet iritat, după care a continuat:

— Ce s-a întâmplat cu biletul ăla pe care scria *Nu uita de porc*? Îți aduci aminte de el?

— Mi l-a furat o doamnă în vârstă, am spus.

— O doamnă în vârstă... Da, sigur. Nu vrei să spui că l-ai pierdut; o doamnă în vârstă a trebuit să ți-l fure. A început din nou *Emisiunea lui Addie*. Pe toate posturile de televiziune.

Asta a durut.

— Nu e *Emisiunea lui Addie*. Pur și simplu am fost deturnată.

— Du-te la Pet World, a spus Dorrie pe un ton obosit, după care mi-a închis în nas.

Capitolul doisprezece

Soarele făcea zăpada să strălucească în timp ce eu traversam strada pentru a ajunge la Pet World. Trotuarele fuseseră cât de cât curățate, însă existau anumite părți unde nămeții se prăbușiseră, iar cizmele mele făceau *fârș-fârș* în timp ce străbăteam acele întinderi mai adânci.

În timp ce mergeam, în mintea mea se derula un monolog despre faptul că *Emisiunea lui Addie* nu se afla *sub nicio formă* pe toate posturile de televiziune. *Emisiunea lui Addie* nu se dădea nici pe canalul de știri auto și nici pe canalul de wrestling. În mod sigur nu era pe postul care difuza *Să mergem la pescuit cu Orlando Wilson,* iar eu eram tentată s-o sun iar pe Dorrie și să-i spun asta. „Se numește *Să mergem la pescuit cu Adeline Lindsey?"* aș întreba eu. „Ei bine, nu! Nu se numește așa!"

Dar n-am făcut-o, întrucât nu era nicio îndoială că avea să transforme și asta într-un exemplu de egocentrism al meu. Ba, mai rău, probabil c-ar avea dreptate. Cel mai bun plan era să-l iau pe Gabriel în mânuțele mele calde — ei bine, în mânuțele mele reci — și abia *apoi* s-o sun pe Dorrie. „Vezi? Totul a decurs bine." Și apoi aș

suna-o pe Tegan și l-aș lăsa pe Gabriel să *guițe* în telefon sau ceva de genul.

Sau nu. Mai întâi aș suna-o pe Tegan, pentru a răspândi starea de bucurie, și *pe urmă* aș suna-o pe Dorrie. Și nu aș spune „Ha, ha", întrucât eram mai inteligentă de atât. Da. Eram suficient de inteligentă cât să-mi recunosc greșelile și eram suficient de inteligentă pentru a mă opri din tremurat când Dorrie mă muștruluia, de vreme ce versiunea mea nouă și luminată nu mai avea nevoie de muștruluieli.

Telefonul meu a sunat în geantă și am început să tremur. *Sfinte Sisoe, fata asta are abilități paranormale?*

O variantă mult mai groaznică mi s-a strecurat în minte: *Poate că e Tegan.*

Și apoi o posibilitate deloc groaznică, încăpățânată și fulgurantă: *Sau... poate că e Jeb?*

Am bâjbâit prin geantă și am înșfăcat telefonul. Pe ecran scria TATA, așa că m-am desumflat. *De ce?* m-am plâns în gândul meu. *De ce nu putea fi...*

Și apoi m-am oprit. Am întrerupt acea voce plângăcioasă în mijlocul propoziției, pentru că mă săturasem de ea și nu avea să mă ajute deloc și, oricum, chiar nu aveam nimic de spus acelor gânduri nesfârșite care-mi dădeau târcoale prin minte?

În creierul meu — *și* în inima mea — am experimentat o bruscă absență a zgomotelor. *Uau.* Mă puteam obișnui cu asta.

Am apăsat pe butonul de respingere a apelului și am dat drumul telefonului în geantă. Aveam să-l sun pe tata mai târziu, după ce urma să îndrept această situație.

Când am intrat în Pet World, am fost lovită brusc de un *eau de hamster* și de mirosul inconfundabil al untului

de arahide. M-am oprit, am închis ochii și am spus o rugăciune în gând, pentru că, în vreme ce acel *eau de hamster* era de așteptat într-un magazin de animale, untul de arahide nu putea însemna decât un singur lucru.

M-am apropiat de casa de marcat, iar Nathan Krugle și-a ridicat privirea, mestecând de zor. A făcut ochii mari, după care i-a mijit. A înghițit și a pus jos sendvișul cu unt de arahide.

— Bună, Addie, m-a salutat el în silă, exact cum Jerry Seinfeld îl saluta pe Newman, dușmanul lui.

Nu. Stați puțin. Asta mă făcea *pe mine* să fiu Newman, iar eu nu eram *sub nicio formă* Newman. Nathan era Newman. Nathan era un Newman foarte slab, invadat de acnee, care se dădea în vânt după tricourile intrate la apă pe care erau inscripționate citate din *Star Trek*. Pe tricoul lui de azi scria: VEI MURI DE SUFOCARE ÎN GERUL DIN SPAȚIU.

— Bună, Nathan, i-am răspuns.

Mi-am dat gluga jos, iar el mi-a studiat părul, după care a pufnit.

— Mișto tunsoare, a spus el.

Am dat să-i răspund, dar m-am abținut.

— Am venit aici să iau ceva pentru o prietenă, am spus. Pentru Tegan. O știi pe Tegan.

Mă gândeam că, dacă o menționam pe Tegan, cu drăgălășenia ei nemărginită, poate că Nathan avea să fie deturnat de la gândurile lui răzbunătoare.

Dar nu a funcționat.

— Da, o cunosc, a spus el cu ochi scânteietori. Mergem la aceeași școală. Aceeași școală *mică*. Nu ți-ar fi greu să ignori pe cineva într-o școală atât de mică?

Am oftat. Iată, o luăm de la capăt, ca și când n-am fi discutat asta vreme de patru ani și încă trebuia să ne

aducem aminte de acel incident regretabil. Lucru pe care nu l-am făcut. Ne aduseserăm aminte de el de mult prea multe ori și totuși, aparent, aducerea aminte era unilaterală.

— Dar stai puțin, a spus el pe o voce robotică asemănătoare cu cele folosite în reclamele proaste. *Tu* ai ignorat pe cineva într-o școală atât de mică!

— În clasa a *șaptea*, am spus printre dinții încleștați. Acum mulți, mulți *ani*.

— Știi ce e ală un tribble? m-a întrebat el.

— Da, Nathan, ai...

— Un tribble e o creatură inofensivă care caută cu disperare afecțiune și care vine de pe planeta Iota Geminorum Patru.

— Credeam că era Iota Gemi-bla-bla Cinci.

— Și *nu* cu mulți ani în urmă, a spus el, ridicând din sprâncene pentru a se asigura că înțelegeam ceea ce spunea, eu eram un asemenea tribble.

M-am sprijinit de un suport cu recompense pentru câini.

— Nathan, nu erai un tribble.

— Și precum o războinică Klingon special antrenată...

— Te rog să nu-mi spui așa. Știi prea bine că urăsc să mi se spună așa.

— ...m-ai ras de pe fața pământului.

A observat unde-mi țineam cotul, iar nările i s-au umflat.

— Hei! a spus el, pocnind degetele în mod repetat spre partea anatomică ofensatoare. Nu atinge punguțele de Doggy de Lite.

M-am ridicat.

— Scuze, îmi cer scuze, am spus. La fel cum îmi cer scuze pentru că ți-am rănit sentimentele *acum patru ani*. Dar... E important ce vreau să-ți spun. Mă asculți?

— În termeni galactici, patru ani sunt doar o nanosecundă.

Am scos un sunet exasperat.

— N-am primit bilețelul! Jur pe ce-am mai scump, nu l-am văzut niciodată!

— Mda, sigur. Doar că știi ce cred eu? Cred că l-ai citit, l-ai aruncat și ai uitat imediat de el, deoarece, atunci când sunt implicate suferințele altor oameni, nu contează, nu-i așa?

— Nu e adevărat. Ascultă, putem să...

— Dorești să-ți recit conținutul bilețelului?

— Te rog, n-o face.

Se uita într-un punct din depărtare.

— Și citez: „Dragă Addie, vrei să fii prietena mea? Sună-mă ca să-mi dai răspunsul".

— Nathan, n-am primit bilețelul.

— Chiar dacă nu voiai să fii prietena mea, ar fi fost frumos să mă suni.

— Te-aș fi sunat! Dar n-am primit bilețelul!

— Inima unui băiat de clasa a șaptea e un lucru tare fragil, a spus el pe un ton tragic.

Mă mânca mâna să înșfac un pachet de Doggy de Lite de pe raftul frumos aranjat și să i-l arunc în cap.

— Bine, Nathan, am spus. Chiar dacă aș fi primit bilețelul — *ceea ce nu s-a întâmplat* — nu poți să dai uitării acest lucru? Oamenii își văd în continuare de viețile lor. Se maturizează. Se *schimbă*.

— O, te rog! a spus el pe un ton rece.

Felul în care mă privea, ca și când aș fi fost un vierme, mi-a adus aminte că el și Jeb erau prieteni.

— Oamenii ca tine nu se schimbă.

Am înghițit în sec. Era prea mult să îmi spună și el ceea ce deja îmi spusese întreaga planetă.

— Dar... am spus eu răgușită.

Am încercat din nou și, chiar dacă vocea îmi era nesigură, am spus:

— Chiar nu vede nimeni că îmi dau silința?

După un moment ce părea să nu se mai termine, el a fost cel care și-a coborât în cele din urmă privirea.

— Am venit aici să iau porcul lui Tegan, am spus. Poți, te rog, să mi-l dai?

Nathan s-a încruntat.

— Care porc?

— Porcul care a fost lăsat aici aseară, am spus, încercând să-i descifrez expresia. Ăla mic? Cu un bilet pe care scria *Nu vindeți acest porc decât lui Tegan Shepherd*?

— Noi nu „vindem" animale, m-a informat el. Noi le dăm spre adopție. Și nu avea niciun bilet, ci doar o factură.

— Dar a *fost* un porc?

— Da.

— Și era foarte, foarte mic?

— Poate.

— Ei bine, atunci ar fi trebuit să existe un bilet prins de cușcă, dar nu mai contează. Poți, te rog, să mi-l aduci?

Nathan a șovăit.

— Nathan, o, Doamne, Dumnezeule!

Mi l-am imaginat pe Gabriel singur, înfruntând gerul nopții.

— Spune-mi că n-a murit, te rog.

— Poftim?! *Nu.*

— Atunci unde e?

Nathan n-a răspuns.

— Nathan, haide, am spus. Asta nu are legătură cu mine, ci cu Tegan. Chiar vrei să o pedepsești pe ea pentru că ești supărat pe mine?

— Cineva l-a adoptat, a murmurat el.

— Scuze, n-am auzit. Ce-ai spus?

— O doamnă a adoptat porcul. A venit acum vreo jumătate de oră și l-a luat cu două sute de dolari. De unde era să știu că nu era pentru vânzare — vreau să zic, pentru adopție?

— Pentru că exista un bilet pe cușcă, tâmpitule!

— Nu am *primit* biletul!

Ne-am dat seama în același timp de ironia protestului său. Ne-am privit lung.

— Nu te mint! a spus el.

Nu mai avea rost să insist. Era o situație cu adevărat problematică și trebuia să găsesc o cale de-a îndrepta lucrurile. Degeaba mă luăm de Nathan pentru un lucru pe care nu îl mai puteam schimba.

— OK, ăăă, mai ai factura? l-am întrebat. Arată-mi factura.

Am întins mâna și mi-am agitat degetele. Nathan a lovit casa de marcat, iar sertarul de jos s-a deschis. A scos din el o bucată de hârtie boțită, de culoare roz.

Am înșfăcat-o.

— „Un miniporcușor, cu certificat și licență", am citit eu cu voce tare. „Două sute de dolari."

Am întors factura, încercuind cu degetul mesajul care era scris în partea de jos.

— „Plătit integral. Va fi ridicat de Tegan Shepherd."

— Rahat, a spus Nathan.

Am întors-o din nou, căutând numele persoanei care recumpărase porcul lui Tegan.

— Bob primește tot timpul animale noi, a spus Nathan pe un ton defensiv. Ele vin aici, iar eu, știi tu, le dau spre adopție. Pentru că e un magazin de animale.

— Nathan, trebuie să-mi spui cui i l-ai vândut, i-am zis eu.

— Nu pot. Sunt informații confidențiale.

— Da, dar e porcul lui Tegan.

— Ăăă, cred că îi putem restitui banii.

Teoretic vorbind, eu și Dorrie trebuia să primim banii înapoi, dar n-am mai menționat asta. Nu-mi păsa de restituirea banilor.

— Spune-mi cui i l-ai vândut și-am să mă duc să explic situația acelei persoane.

Și-a schimbat poziția de pe un picior pe altul, părând cu adevărat agitat.

— Ai numele persoanei, nu-i așa? Persoana care l-a cumpărat?

— Nu, a spus el.

Privirea i s-a îndreptat spre sertarul deschis al casei de marcat, unde am văzut colțul unei chitanțe.

— Chiar dacă aș ști, nu pot face nimic, a continuat el. Nu pot oferi detalii legate de tranzacțiile clienților. Dar, oricum, nu știu numele doamnei, așa că, ăăă... mda.

— E în regulă. Înțeleg. Și... chiar te cred că n-ai văzut biletul.

— Pe bune? a spus el, cu o expresie uluită.

— Pe bune, am spus pe un ton sincer.

Am dat să plec și, când am făcut-o, mi-am trecut vârful cizmei pe sub suportul cu pachețelele de Doggie de

Lite și am tras. Suportul a căzut, iar pungile de celofan au căzut grămadă la pământ, deschizându-se și împrăștiind peste tot recompense pentru cățel.

— O, nu! am făcut eu.

— Of, rahat! a exclamat Nathan.

A ieșit de după tejghea, a îngenuncheat și a început să adune pachetele care erau încă intacte.

— Îmi pare *atât* de rău, am spus.

Când s-a aplecat să scoată de sub raft un biscuit rătăcit, m-am aplecat peste tejghea și am înșfăcat chitanța albă, băgând-o iute în buzunar.

— Probabil că acum mă urăști și mai tare, nu?

El s-a oprit, s-a îndreptat și și-a pus o mână pe genunchi. A făcut o chestie ciudată cu buzele, ca și când în interiorul lui se dădea o luptă.

— Nu te *urăsc*, a spus el într-un târziu.

— Nu?

— Pur și simplu sunt de părere că uneori nu-ți dai seama cum îi afectezi pe cei din jur. Și nu mă refer doar la mine.

— Atunci... despre cine vorbești?

Eram foarte conștientă de chitanța din buzunarul meu, dar nu puteam pleca după ce auzisem acel comentariu.

— Las-o baltă.

— Vezi să nu! Spune-mi.

A oftat.

— Nu vreau să ți se urce la cap, dar nu ești *mereu* enervantă.

Uau, mersi, voiam să-i spun. Dar mi-am ținut gura.

— Ai o... lumină în jurul tău, a spus el, înroșindu-se. Îi faci pe oameni să se simtă speciali, de parcă și ei ar fi înconjurați de o lumină specială. Dar apoi, dacă nu îi suni

niciodată sau dacă, știi tu, săruți tot felul de nesimțiți pe la spatele lor...

Vederea mi s-a încețoșat, și nu doar din cauză că Nathan spunea acum lucruri care, în loc să fie nepoliticoase, erau periculos de aproape de a fi drăguțe. Mi-am mutat privirea în pământ.

— E pur și simplu crud din partea ta, Addie. Extrem de rece.

A gesticulat spre o pungută de Doggy de Lite care se afla la picioarele mele.

— Vrei să-mi dai aia, te rog?

M-am aplecat și am ridicat-o.

— Nu vreau să fiu rece, am spus stânjenită, întinzându-i punguța de Doggy de Lite. Și nu încerc să mă scuz.

Am înghițit, surprinsă de cât de mult aveam nevoie să îi spun aceste lucruri cuiva care era prieten cu Jeb, nu cu mine.

— Dar uneori am nevoie ca cineva să arunce o rază de lumină și asupra mea.

Pe chipul lui Nathan nu a tresărit niciun mușchi. A lăsat comentariul meu să atârne între noi, suficient de mult cât să facă loc regretului.

Apoi a oftat.

— Jeb nu e chiar cel mai exuberant om, a recunoscut el.

— Crezi?

— Dar stai liniștită. Când vine vorba de tine, e pur și simplu alt om.

— *Era* alt om, am spus. Nu mai e.

Am simțit o lacrimă, apoi alta, alunecând ușor pe obrazul meu și m-am simțit ca o proastă.

— Da. Cred că trebuie să plec.

— Hei, Addie, a spus Nathan.

M-am întors.

— Dacă primim un alt porcușor, am să te sun.

Am privit dincolo de acneea lui și de tricoul cu *Star Trek* și l-am văzut pe Nathan cel simplu, care, așa după cum s-a dovedit, nu era nici el mereu enervant.

— Mersi, am spus.

Capitolul treisprezece

De îndată ce m-am aflat la trei metri depărtare de magazinul de animale, am pescuit din buzunar chitanța pe care o șterpelisem. La rubrica „produs", Nathan scrisese *porc*. Acolo unde erau tipărite informațiile cardului scria: *Constance Billingsley*.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei și am inspirat adânc. Apoi i-am transmis un mesaj lui Gabriel: *Nu-ți face griji, micuțule. Am să te duc la Tegan, acolo unde îți este locul.*

Mai întâi am sunat-o pe Christina.

— Unde ești? m-a întrebat ea. Pauza ta a luat sfârșit acum cinci minute.

— Apropo de asta, am spus. Am un lucru urgent de rezolvat și, înainte să întrebi, nu, acesta nu este un moment marca Addie. Această problemă are legătură cu Tegan. Trebuie să fac ceva pentru ea.

— Ce anume trebuie să faci?

— Ăăă, ceva important. Ceva care e pe viață și pe moarte, deși n-ar trebui să-ți faci griji, pentru că n-o să *moară* nimeni.

Am tăcut o clipă, după care am continuat:

— Cu excepţia mea, dacă nu rezolv problema.

— Addie... a spus Christina pe un ton care sugera că inventam motive puerile tot timpul, lucru deloc adevărat.

— Christina, vorbesc serios. Chiar nu joc teatru. Îţi jur!

— Ei bine, Joyce tocmai a intrat în cafenea, a spus ea obosită, aşa că bănuiesc că o să ne descurcăm.

— Mersi, mersi, mersi! Mă întorc cât de repede pot.

Am dat să închid, dar vocea aspră a Christinei a spus:

— Stai — aşteaptă!

Am ridicat telefonul la ureche, nerăbdătoare s-o iau din loc.

— Ce e?

— Prietena ta cu extensii e aici.

— Brenna? *Îh*! Nu e prietena mea, am spus, după care m-a cuprins un gând îngrozitor. E singură, nu-i aşa?

— Nu e cu Jeb, dacă asta voiai să întrebi.

— Slavă Domnului! Atunci de ce mi-ai spus asta?

— Credeam c-o să te intereseze. A, şi tatăl tău a trecut pe-aici. M-a rugat să-ţi transmit că a luat Explorerul.

— El... *ce-a făcut*?!

Privirea mi-a zburat spre parcare. Exista un dreptunghi de zăpadă bătucită acolo unde parcasem Explorerul.

— De ce? De ce să-mi fi luat maşina?

— Maşina *ta*?

— În fine, maşina lui. Ce l-a apucat?

— Habar n-am. De ce, ai nevoie de ea pentru *chestia* ta?

— Da, am nevoie de ea pentru chestia mea. Şi acum n-am nicio idee cum o să...

Am tăcut, pentru că nu mă ajuta cu nimic să mă plâng de asta Christinei.

— Nu mai contează, mă descurc eu cumva, am spus. Pa!

Am apăsat pe butonul roșu, apoi mi-am apelat căsuța vocală.

— Aveți trei mesaje noi, a spus robotul.

Trei? am gândit în sinea mea. Nu auzisem telefonul sunând decât o singură dată — cu toate că lucrurile au fost cam zgomotoase când am dărâmat suportul Doggie de Lite.

— Addie, sunt tata, a spus tata în primul mesaj.

— Da, tată, știu, am bombănit eu.

— M-am dus cu Phil în oraș fiindcă mama ta m-a rugat să fac niște cumpărături. Am să iau Explorerul, așa că nu te îngrijora dacă te uiți pe geam și nu-l mai vezi. Am să vin să te iau la două.

— Nuuuuu! am plâns eu.

— Următorul mesaj, m-a informat telefonul meu.

Mi-am mușcat buza, rugându-mă să fie tata, care să îmi spună: „Ha, ha, am glumit. Nu am luat mașina; doar am mutat-o. Ha, ha!"

Nu era tata. Era Tegan.

— Hola, Addikins! a spus ea. L-ai luat pe Gabriel? L-ai luat, l-ai luat, l-ai luat? De-abia *aștept* să-l văd. Am găsit o lampă de căldură la subsol — îți aduci aminte de anul în care tata a încercat să cultive roșiile alea? — și am pus-o în cameră, astfel încât lui Gabriel să nu-i fie frig în pătuțul lui. A, și în timp ce cotrobăiam pe-acolo, am găsit vechile mele lucruri American Girl, inclusiv un fotoliu extensibil care e exact pe mărimea lui. Și un rucsac cu o steluță pe el, cu toate că nu sunt sigură c-o să aibă nevoie de așa ceva. Dar n-ai de unde să știi, nu? OK, ăăă, *sună-mă*. Sună-mă *de îndată ce poți*. Plugul e foarte aproape de noi, așa că, dacă nu aud nicio veste de la tine, am să vin la Starbucks, bine? Pa!

Stomacul mi s-a făcut ghem, iar eu am stat acolo ca o proastă în timp ce robotul anunța ultimul mesaj. Era din nou Tegan.

– Of, Addie, am uitat! a spus ea. Mulțumesc. Îți mulțumesc *din tot sufletul.*

Ei bine, *asta* m-a făcut să mă simt mai bine.

Am închis telefonul, blestemându-mă că nu m-am dus la Pet World când plănuisem. Dar, în loc să mă plâng, trebuia să rezolv situația. Fosta versiune a mea ar fi stat acolo, plângându-și de milă până ce ar fi înghețat și degetele de la picioare i-ar fi căzut, și mult noroc în găsirea unor pantofi de purtat la Revelion, deșteapto. Nu că aș fi avut vreun loc unde să merg încălțată cu pantofi. Dar, mă rog.

Însă noua versiune a mea nu era o plângăcioasă.

Așadar. De unde puteam face rost într-un timp atât de scurt de o mașină cu care salvez un porcușor?

Capitolul paisprezece

Christina? Nu era o opțiune. Ca întotdeauna, de dimineață fusese lăsată la Starbucks de către iubitul ei. Joyce, barmanița a cărei tură tocmai începuse, era, de asemenea, fără mașină. Joyce venea pe jos la muncă, indiferent de vreme, și folosea unul dintre acele pedometre care măsura câți pași făcea.

Hmm, hmm, hmm. Nici Dorrie și nici Tegan nu erau o opțiune bună, deoarece (a) strada lor încă era în curs de deszăpezire (cel puțin asta speram) și (b) nu aveam de gând să le spun de ce aveam nevoie de mașină.

Nici Brenna, Doamne ferește! Dacă aș fi rugat-o să mă ducă în partea de sud a orașului, ea m-ar fi dus în partea de nord, doar de-a dracului. Și ar fi dat la maximum combinația ei de rahaturi reggae-emo-fusion, care sună de parcă ar fi cântat niște fantome drogate.

Nu mai rămânea decât o persoană. O persoană diabolică, fermecătoare, mult-prea-chipeșă. Am tras cu șutul în zăpadă, fiindcă el era ultimul ultimul ultimul om din lume căruia voiam să-i cer ajutorul.

Ei bine, ghici ce? am gândit în sinea mea. *Va trebui să suporți asta de dragul lui Tegan. Ori faci sacrificiul ăsta, ori îți iei rămas-bun pentru totdeauna de la Gabriel.*

Mi-am deschis telefonul, am căutat în lista de contacte și am apăsat nervoasă pe APELEAZĂ. Am strâns din degetele de la picioare în timp ce număram sunetele apelului. Un țâr, două țâruri, trei țâ...

— Yo, mama! a spus Charlie. Care-i șmenu'?

— Sunt Addie, am spus. Am nevoie să mă duci undeva cu mașina și îți cer ajutorul doar pentru că n-am de-ales. Sunt lângă Pet World. Vino să mă iei.

— Cineva e cam autoritară în dimineața asta, a spus Charlie.

Aproape că-l auzeam ridicând din sprâncene.

— Îmi place! a adăugat.

— Mă rog. Vrei să vii anul ăsta?

Și-a coborât vocea.

— Ce-mi dai la schimb?

— Un chai gratis, am spus pe un ton hotărât.

— Venti?

Mi-am încleștat maxilarul, fiindcă, după felul în care o spusese, până și „venti" părea obscen.

— Bine, un chai venti. Ai plecat?

— Stai puțin, iubito, a spus el, chicotind. Încă sunt în boxeri. Boxerii mei *venti*, și nu pentru că sunt gras, ci pentru că sunt...

O pauză ridicolă, cu subînțeles.

— ...*venti*.

— Hai anul ăsta, am spus.

Am dat să închid, dar apoi mi-a venit o idee.

— Și adu și o carte de telefoane.

Am închis, m-am înfiorat și m-am urât din nou pentru că mă lăsam prinsă în jocurile unui pervers de teapa lui. Da, era sexy — teoretic — și într-o altă viață cred că mi s-ar părea chiar amuzant.

Dar el nu era Jeb.

Într-o seară, la o petrecere, Dorrie stabilise diferențele dintre ei doi. Nu *acea* petrecere, ci una normală, înainte ca noi să ne fi despărțit. Eu și Dorrie stăteam tolănite pe o canapea, dând note unui grup de băieți, bazându-ne pe punctele lor forte și slabe. Când am ajuns la Charlie, Dorrie a scăpat un oftat.

— Problema cu Charlie, a spus ea, e că el e *prea* fermecător, și știe asta. Știe că poate avea orice fată din clasă...

— Nu și pe mine, am obiectat, balansându-mi băutura pe genunchi.

— ...așa că își petrece viața ca un papițoi care are un fond de economii pe numele lui.

— Charlie are un fond de economii? Nu știam asta.

— Din păcate, asta înseamnă că nu e foarte inteligent. N-a trebuit să muncească niciodată în viața lui.

— Mi-aș dori ca eu să nu fiu nevoită să muncesc niciodată în viața mea, am spus gânditoare. Mi-aș dori să am un fond de economii.

— Ba nu, n-ai vrea asta, a spus Dorrie. Tu asculți ce spun?

Mi-a luat băutura și a oftat exasperată.

— Uite, de exemplu, să-l luăm pe Jeb, a spus Dorrie. Jeb o să fie genul de om care o să-și petreacă sâmbetele învățându-și băiețelul să meargă cu bicicleta.

— Sau fetița, am spus. Sau gemenii! Poate c-o s-avem gemeni!

— Pe de altă parte, Charlie va juca golf în timp ce copiii *lui* vor omorî oameni pe Xbox-ul lui. Charlie va fi vesel și fermecător și o să le cumpere copiilor lui toate rahaturile, dar n-o să *fie* acolo cu adevărat.

— E atât de trist, am spus.

Mi-am recuperat băutura și am sorbit o gură.

— Asta înseamnă că odrasla lui n-o să învețe niciodată să meargă pe bicicletă?

— Nu, dacă nu se duce Jeb să-l învețe, a spus Dorrie.

Ne-am ridicat. Preț de câteva minute i-am urmărit pe băieți jucând biliard. Bila lui Charlie a intrat în gaură, iar el a ridicat pumnul în aer.

— Despre asta vorbeam! a croncănit el. Gheață, iubito!

Jeb s-a uitat la mine dintr-un colț al încăperii și mi-a zâmbit. Mă simțeam euforică și veselă, pentru că mesajul din ochii lui spunea: Ești a mea și sunt al tău. Și îți mulțumesc că nu folosești expresii de genul „Gheață, iubito".

Un zâmbet și o privire drăgăstoasă... ce n-aș fi dat să am parte din nou de așa ceva. În schimb, am aruncat totul pe apa sâmbetei pentru tipul care tocmai intra în parcare în Hummerul lui vopsit într-o nuanță ridicolă de gri.

A oprit brusc, împroșcându-mă cu zăpadă.

— Hei, a spus el, coborând geamul.

A dat din cap spre părul meu și a rânjit.

— Ești mișto, Pink!

— Nu mai zâmbi, l-am avertizat. De fapt, ai face bine nici să nu te uiți la mine.

Mi-am târât picioarele spre mașină și m-am urcat, strângând tare genunchii. Mă simțeam de parcă m-aș fi urcat într-un tanc, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

— Ai adus cartea de telefoane?

A împins-o cu degetul și am văzut că se afla pe scaunul de lângă mine. Am găsit secțiunea rezidențială și am răsfoit până ce am ajuns la litera B. Baker, Barnsfeld, Belmont...

— Mă bucur c-ai sunat, a spus Charlie. Mi-a fost dor de tine.

— Taci din gură, am spus. Și nu, nu ți-a fost.

— Ești foarte rea cu cineva care s-a oferit să te ajute, a spus el, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap. Pe bune, Adds. De când te-ai despărțit de Jeb — și, apropo, îmi pare rău s-aud asta —, am tot sperat, știi tu, să ne dăm o șansă.

— Asta n-o să se întâmple, și pe bune, taci din gură.

— De ce?

L-am ignorat. Bichener, Biggers, Bilson...

— Addie, a spus Charlie. Am lăsat totul baltă ca să vin să te iau. Nu crezi c-ai putea măcar să vorbești cu mine?

— Îmi pare rău, dar nu.

— De ce?

— Pentru că ești un cretin.

A început să râdă.

— De când îți petreci vremea cu JP Kim?

El a închis cartea și abia am apucat să pun degetul la pagina la care rămăsesem.

— Hei! am făcut eu.

— Pe bune, de ce nu vrei să ieși cu mine? m-a întrebat el.

M-am uitat la el încruntată. În mod sigur știa cât de mult regretam sărutul nostru și cât de mult detestam să mă aflu alături de el în acest Hummer ridicol. Dar când i-am văzut expresia, am șovăit. Oare aia...? O, Dumnezeule. Oare în ochii ăia verzi era *melancolie*?

— Îmi placi foarte mult, Addie, și știi de ce? Pentru că ești *iute din fire*.

Spusese „iute din fire" pe același ton arogant pe care îl folosise când spusese „venti".

— Nu-mi spune iute din fire, am zis. Nu-s iute din fire.

— Ba da, și încă cum. *Și* săruți și bine.

— Aia a fost o greșeală. Eram beată și proastă.

Am simțit un nod în gât și a trebuit să mă uit pe geam ca să mă adun. M-am întors spre el și am încercat să deviez această conversație.

— Mă rog, ce s-a întâmplat cu Brenna?

— Brenna, a meditat el, rezemându-și capul de tetieră. Brenna, Brenna, Brenna.

— Încă o mai placi, nu-i așa?

A ridicat din umeri.

— Așa cum sunt sigur că știi, se pare că e... implicată într-o relație cu altcineva. Sau, cel puțin, asta mi-a spus. Eu, unul, nu prea văd asta.

S-a întors cu capul spre mine.

— Dacă ai avea șansa, l-ai alege pe Jeb în locul meu?

— Fără să stau pe gânduri, am spus.

— Au! a făcut el.

S-a uitat la mine și am văzut din nou acea melancolie.

— A existat un moment când Brenna m-ar fi ales. Dar am fost un nemernic.

— Ăăă, da, am spus posacă. Am fost acolo. Eu am fost și mai nemernică.

— De-aia am face un cuplu pe cinste. Ba chiar am putea face limonadă, nu-i așa?

— Ha?

— Din lămâile noastre, mi-a explicat el. Adică din noi. Noi suntem lămâile.

— Da, am priceput. Doar că...

Nu mi-am terminat propoziția. Dacă aș fi făcut-o, ar fi ieșit ceva de genul: „Doar că nu mă gândeam că așa te vezi tu. Ca pe o lămâie".

A ieșit brusc din acea stare melancolică.

— Așadar, ce zici, Pink? Trixie o să dea o petrecere bestială de Revelion. Vrei să mergi?

Am clătinat din cap.

— Nu.

El și-a pus mâna pe piciorul meu.

— Știu că treci printr-o perioadă nasoală. Lasă-mă să te consolez.

I-am dat mâna la o parte.

— Charlie, sunt îndrăgostită de Jeb.

— Dar asta nu te-a împiedicat înainte. Oricum, Jeb ți-a dat papucii.

Am tăcut, pentru că tot ceea ce spusese era adevărat. Doar că nu mai eram acea fată. Refuzam să fiu.

— Charlie... nu pot să ies cu tine când sunt îndrăgostită de altcineva, am spus într-un târziu. Chiar dacă acea persoană nu mă mai dorește.

— *Au*, a spus el, ducându-și mâna la inimă. Asta da *respingere*.

A râs, și uite-așa a redevenit Charlie enervantul.

— Ce zici de Tegan? Ea e sexy. Crezi c-ar vrea să meargă cu mine la petrecerea lui Trixie?

— Dă-mi înapoi cartea de telefoane.

I-a dat drumul și am tras-o în poală. Am deschis-o, am citit rubricile și... *aha!*

— Billingsley, Constance, am citit cu voce tare. 108 Teal Eye Court. Știi unde se află Teal Eye Court?

— Habar n-am, a spus el. Dar nu-ți face griji, Lola e aici.

— Băieții își botează *întotdeauna* mașinile?

A introdus câteva date în sistemul GPS.

— Cea mai scurtă variantă sau preferi șoselele?

— Cea mai scurtă variantă.

A apăsat pe SELECTEAZĂ și o voce feminină sexy a spus:

— Vă rog să urmați ruta evidențiată.

— Aaaa, am spus. Bună, Lola!

— Ea e fata mea, a spus Charlie.

A băgat Hummerul în viteză și a demarat peste movilele de zăpadă, încetinind când a ajuns la ieșirea din parcare. Urmând instrucțiunile Lolei, a făcut dreapta, a mai mers puțin, pe urmă a mai făcut o dată dreapta pe aleea îngustă din spatele magazinelor.

— După treizeci de metri virați la stânga, a tors Lola. Virați la stânga *acum*.

Charlie a tras stânga de volan, ducând Hummerul într-o fundătură de toată frumusețea prin care încă nu trecuse plugul.

A urmat un *bing*, iar Lola a spus:

— Ați ajuns la destinație.

Charlie a oprit motorul Hummerului. S-a întors spre mine și a ridicat din sprâncene.

— Aici aveai nevoie să ajungi cu mașina? a întrebat Charlie.

Eram la fel de uimită ca și el. M-am aplecat ca să citesc numele străzii din colțul fundăturii și, evident, acolo scria Teal Eye Court. La câteva zeci de metri vedeam partea din spate a Starbucksului. Întreaga călătorie ne luase cel mult treizeci de secunde.

Charlie a izbucnit în râs.

— Taci din gură, am spus, dorindu-mi ca roșeața să-mi dispară din obraji. Nici tu nu știai unde se află, altminteri n-ai mai fi folosit-o pe Lola.

— Nu-mi spune că nu ești iute din fire, a spus Charlie. Ești iute cu *I* mare.

Am deschis portiera Hummerului și am sărit din mașină, afundându-mă câțiva centimetri în zăpadă.

— Vrei să te-aştept? a strigat el.
— Cred că mă descurc şi singură.
— Eşti sigură? E un drum lung.
Am trântit portiera şi am luat-o din loc. El a coborât geamul din dreapta.
— Ne vedem la Starbucks — am să-mi aştept ceaiul promis!

Capitolul cincisprezece

Am înotat de-a lungul unei alei înzăpezite spre complexul de apartamente de la 108 Teal Eye Court, rugându-mă ca această doamnă Constance Billingsley să nu aibă un copil, deoarece nu știam dacă îi puteam lua porcușorul unui copil.

De asemenea, mă rugam să nu fie oarbă, paralizată sau pitică, precum acea doamnă pe care o văzusem pe Discovery Channel, care avea mai puțin de un metru. Nu puteam lua acel porcușor mititel de la o doamnă mititică, în niciun caz.

Cineva curățase cărarea care ducea spre apartamentele individuale, așa că m-am cățărat peste movila de zăpadă și am sărit pe un asfalt mai puțin periculos. Unu-zero-patru, unu-zero-șase... *unu-zero-opt*.

M-am îndreptat de spate și am sunat la ușă.

— O, bună, Addie! a exclamat femeia cu cosițe sure care a deschis ușa. Ce surpriză!

— Mayzie? am spus eu încurcată.

Am scos chitanța din buzunar și am citit-o din nou.

— Eu... ăăă... caut o anume Constance Billingsley?

— Constance May Billingsley, eu sunt, a spus ea.

Mintea mea se străduia să țină pasul.

— Dar...

— Acum, ia gândește-te puțin, a zis ea. Te-ai prezenta drept „Constance" dacă ai avea de-ales?

— Ăăă...

— Așa mă gândeam și eu, a spus ea râzând. Hai înăuntru, trebuie să-ți arăt ceva. Intră, intră, intră!

M-a condus la bucătărie, unde pe un pled albastru împăturit de câteva ori se afla cel mai adorabil porcușor pe care îl văzusem vreodată. Era roz cu negru și părea moale la atingere. Râtul lui era o chestie haioasă și turtită, iar privirea îi era curioasă și alertă. Bucla din coada lui făcea *pleosc* chiar și fără să fie întinsă și eliberată, și da, avea dimensiunea potrivită pentru a se putea cuibări într-o ceașcă.

A guițat, iar eu m-am topit ca untul la soare.

— Gabriel, am spus.

Am îngenuncheat la marginea pledului, iar Gabriel s-a ridicat și a pornit spre mine. M-a împuns cu nasul și era atât de drăguț, încât nu-mi păsa că eram mozolită cu muci de porc. Mă rog, nu erau muci. Gabriel avea un rât umed, asta era tot. Nu era mare chestie.

— Cum i-ai spus? m-a întrebat Mayzie. Gabriel?

M-am întors spre ea și am văzut că zâmbea întrebătoare.

— Gabriel, a spus ea tărăgănat, privindu-l lung. Precum îngerul Gabriel!

— Poftim? am făcut eu.

Mayzie a adoptat o mină care spunea acum am să-ți-citez.

— „De-acum e timpul, zise Morsa, /De lucruri multe ca să discutăm: /Pantofi, vapoare, ceară de albine, /Sau

verze — și de regi să întrebăm. /Și despre mare — de ce fierbe oare? /Sau are porcul aripi, ca să zboare?"[27]

— OK, habar n-am despre ce vorbești, am spus eu.

— „Sau are porcul aripi, ca să zboare?", a repetat Mayzie. Un porc-înger, înțelegi? Îngerul Gabriel!

— Nu cred că prietena mea s-a gândit la asta când i-a pus numele, am spus. Și te rog să nu începi să vorbești din nou despre îngeri. Te rog!

— Dar de ce nu, când universul se amuză atât de tare să ni-i dezvăluie?

S-a uitat la mine foarte mândră.

— Ai reușit, Addie. Știam c-ai s-o faci!

Mi-am pus palmele pe genunchi și m-am ridicat.

— Ce-am făcut?

— Ai trecut testul!

— Care test?

— Și eu l-am trecut, a continuat ea pe un ton exuberant. Sau, cel puțin, cred că l-am trecut. Bănuiesc c-o să aflăm în curând.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Mayzie, te-ai dus dinadins la Pet World ca să-l cumperi pe Gabriel?

— Ei bine, nu l-am cumpărat din greșeală, a spus ea.

— Știi la ce mă refer. Mi-ai citit biletul, cel cu porcul. L-ai cumpărat pe Gabriel doar ca să mă *zăpăcești*?

Îmi simțeam buza de jos tremurând.

— Scumpo, *nu*!

— M-am dus la Pet World, iar Gabriel nu era acolo... știi cât de tare m-am îngrijorat? am spus eu, încercând

---

[27] Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor. Alice în Țara din Oglindă*, traducere de Antoaneta Ralian, traducerea versurilor de Ioana Ieronim, Editura ART, București, 2010.

să-mi stăpânesc lacrimile. Și a trebuit să am de-a face cu Nathan, care mă urăște. Numai că se prea poate ca acum să nu mă mai urască.

— Bineînțeles că nu te urăște, a spus Mayzie. Cum ar putea cineva să te urască?

— Și apoi a trebuit să am de-a face cu Charlie, lucru despre care, crede-mă, nu vrei să auzi.

Mi-am trecut dosul palmei pe sub nas.

— Deși, ca să fiu sinceră, m-am descurcat destul de bine.

— Continuă, m-a încurajat Mayzie.

— Cred că inima lui e mai distrusă decât a mea.

Mayzie părea interesată de asta.

— Poate că el o să fie următorul meu caz.

Auzind acele cuvinte, *următorul meu caz*, mi-am adus aminte că Mayzie nu mai era prietena mea, asta dacă fusese vreodată. Era doar o țăcănită care avea porcul prietenei mele.

— Ai de gând să mi-l dai pe Gabriel înapoi? am întrebat-o pe un ton cât se poate de neutru.

— Asta-i bună, normal c-am să ți-l dau. N-aveam de gând să-l *păstrez*.

L-a ridicat pe Gabriel, astfel încât acum erau bot în bot.

— Cu toate c-o să-mi fie dor de dumneata, domnule Gabriel. A fost frumos să am un tovarăș în acest apartament pustiu, chiar dacă fericirea a fost de scurtă durată.

L-a cuibărit în unghiul format de cotul ei și l-a sărutat pe creștet.

Mi-am strâns degetele de la picioare în cizme.

— O să mi-l dai *azi*?

— Of, draga mea. Te-am supărat, nu-i așa?

— Mă rog, dă-mi-l pe Gabriel.

— Și eu care mă gândeam c-o să fii fericită la gândul că există un înger care te veghează. Nu asta voiai?

— Gata cu îngerii, am spus. Nu glumesc. Dacă universul mi te-a oferit *pe tine* drept înger, atunci merit o despăgubire.

Mayzie a chicotit. A *chicotit*, iar eu voiam s-o strâng de gât.

— Adeline, tu doar îți faci situația mai grea decât ar trebui, a spus ea. Fetiță prostuță, nu contează ceea ce ne oferă *nouă* universul, ci ceea ce îi oferim *noi* lui.

Am deschis gura ca să-i spun cât de stupid și de smintit era ceea ce spusese, dar am tăcut, întrucât ceva se schimbase înlăuntrul meu. O schimbare *mare*, precum o avalanșă, iar eu nu îi mai puteam rezista. Sentimentul era atât de mare, iar eu eram atât de mică...

Așa că am renunțat. M-am lăsat în voia lui și am renunțat... și m-am simțit minunat. Atât de minunat, încât nu înțelegeam de ce mă împotrivisem atâta amar de vreme. De fapt, a fost *atât* de minunat, încât am gândit: *Sfinte Sisoe, chestia asta a fost aici în tot acest timp? O stare de spirit care nu e prea sufocantă și prea încâlcită și prea plină de mine mine mine?* Pentru că, *la naiba*, era extraordinară. Și *la naiba*, părea pură. Și poate că *puteam* fi plină de lumină, așa cum spusese Nathan, și poate că pur și simplu puteam să... îi permit acelei lumini să *existe*, și să o las să strălucească și să dau naibii acea stare viața-e-nașpa-eu-sunt-nașpa-cred-c-am-să-mă-duc-să-mănânc-niște-viermi. Oare acest lucru putea fi posibil? Oare eu, Adeline Lindsey... puteam evolua?

Mayzie m-a condus până la ușă.

— Cred că e timpul s-o iei din loc, a spus ea.

— Ăăă, OK, am spus.

Dar am mers încet, pentru că nu mai simțeam deloc nevoia de a fi aspră cu ea și, de fapt, mă simțeam extrem de prost că eram pe cale s-o las singură aici. Voiam ca ea să se simtă la fel de plină de viață ca și mine și eram îngrijorată că acest lucru era greu de realizat în apartamentul ei pustiu, care în curând avea să fie lipsit de porcușori.

— Hei! am spus. Pot să, ăăă, te vizitez din când în când? Promit că n-am să fiu plictisitoare.

— Nu cred că e cu putință să fii plictisitoare, chiar și dacă ai încerca, a spus Mayzie. Și mi-ar face o deosebită plăcere să mă vizitezi din când în când.

S-a întors spre Gabriel și a spus:

— Vezi ce inimă bună are?

Imediat mi-am dat seama că uitasem ceva.

— Și am să-ți aduc banii de la Pet World. Am să-i explic întreaga tărășenie lui Nathan.

— Numai tu ai putea face asta, a spus ea chicotind.

— Așa că... da, am spus, simțindu-mă destul de sigură pe mine. Am să-ți aduc banii și am să-ți aduc acei biscuiți din graham înveliți în ciocolată, care îți plac atât de mult. Și o să bem ceai, bine? Vom avea o după-amiază de ceai în fiecare săptămână. Sau de cafea. Ce zici?

— Cred că e o idee splendidă! a spus Mayzie.

Mi l-a dat pe Gabriel, iar el a mișcat din lăbuțe, căutând să se sprijine de ceva. Am inspirat mirosul lui puternic. Mirosea a frișcă.

Capitolul șaisprezece

Gabriel și-a lipit botul de geaca mea în timp ce eu tropăiam pe aleea înzăpezită. Mi-aș fi dorit ca dubița Silver Sneaker să apară ca prin magie și să mă ia, cu toate că aveam șaisprezece ani în loc de șaptezeci și șase. Totuși, cel puțin eu mă *descurcam* cu acești nămeți. Dacă aș fi avut șaptezeci și șase? În niciun caz.

Gabriel s-a zvârcolit, iar eu am spus:

— Stai liniștit, micuțule. Nu mai avem mult.

Pe la jumătatea drumului spre Starbucks, am văzut Civicul lui Tegan oprind în fața unui semafor, la vreo două străzi depărtare. Uf, avea să ajungă aici în maximum două minute! Am iuțit pasul, deoarece voiam să fiu înăuntru înainte ca Tegan să ajungă. Voiam să-l pun pe Gabriel într-o ceașcă — sau într-o cană de cafea —, fiindcă ar fi fost cel mai drăguț lucru din lume, nu-i așa?

Am împins ușa cu șoldul, iar Christina a ridicat privirea de la aparatul de espresso. Cealaltă barmaniță, Joyce, nu se întrezărea la orizont.

— În sfârșit! a strigat Christina. Poți să iei comenzile acelor tipi?

A gesticulat spre băiatul și fata care stăteau la bar, iar eu am rămas cu gura căscată.

— Stuart! am exclamat, deoarece era Stuart Weintraub din perechea Stuart-și-Chloe-inimă-frântă-pe-vecie.

Doar că fata care îl însoțea nu era Chloe; de fapt, era complet opusul lui Chloe, cu tunsoarea ei bob și cu acei ochelari drăgălași cu ramă sub formă de ochi de pisică. Mi-a zâmbit oarecum timidă, iar inima mea a făcut un *oooooo*, deoarece fata era drăguță și îl ținea de mână pe Stuart și nu purta pe buze ruj de culoare roșu-aprins. Nu părea a fi genul de fată care să-și facă de cap prin baie cu un băiat care nici măcar nu era iubitul ei.

— Hei, Addie! a spus Stuart. Te-ai tuns!

Mi-am dus o mână la cap; cu cealaltă mână îl țineam bine pe Gabriel, care încerca să scape din geaca mea.

— Ăăă, da.

Am dat din cap spre fata care îl însoțea.

— Cine e domnișoara?

Probabil că fusesem prea directă, dar, Doamne, Dumnezeule! Stuart Weintraub nu numai că nu era alături de Chloe, dar ducea lipsă și de acei ochi triști cu care mă obișnuisem! Vreau să zic, încă avea *ochi*, dar acum erau ochi veseli. Fericirea lui îl făcea să arate superdrăguț.

Bravo, Stuart! am gândit în sinea mea. ***În** cele din urmă, miracolele de Crăciun chiar se întâmplă!*

Stuart a privit-o pe fată zâmbind și a spus:

— Ea e Jubilee. Jubilee, ea e Addie. Mergem împreună la aceeași școală.

Oooo, am făcut eu din nou în gând. *Cât de adorabil era că ieșea cu o fată care fusese numită după un desert delicios de Crăciun.* Cât de adorabil că el își *primise* deliciosul

desert de Crăciun — chiar dacă era evreu sau ceva de genul.

— Mersi pentru asta, i-a spus Jubilee lui Stuart, îmbujorându-se, după care s-a întors spre mine și a adăugat: E un nume ciudat, știu. Nu sunt stripperiță, îți jur!

— Ăăă... OK, am spus eu.

— Poți să-mi spui Julie.

— Nee, îmi place Jubilee.

Când i-am rostit numele cu voce tare, în mintea mea a răsunat un zbang. *Tegan... Patrula Sărutărilor... un tip care nu era Jeb și care ridicase pumnul în aer...*

— Poate c-ar fi cazul să le iei comanda? a spus Christina, întrerupându-mi șirul gândurilor.

O, în fine. Stuart era cu o fată încântătoare numită Jubilee, iar ea nu era stripperiță. Asta era tot ceea ce conta.

— Dacă se poate, acum? a spus Christina.

— Ăăă... *da*! am răspuns eu entuziasmată — probabil mult prea entuziasmată. Într-un minut, bine? Mai am de făcut încă o chestie mică.

— *Addie*, m-a avertizat Christina.

În dreapta mea, Tobin s-a foit în fotoliul mov. Oare tocmai se trezea? A clipit spre mine și a spus:

— Aaaaa! Numele tău e *Addie*?

— Ăăă, da, asta-s eu, Addie, am spus.

Vezi? am gândit eu. *Știam eu că nu-mi cunoști numele.* L-am săltat ușor pe Gabriel pentru a-l ține ascuns sub geacă, iar el a scos un sunet haios, care părea să semene cu un scâncet.

— Și acum o să dau o *fugă* până în camera din...

Gabriel a scâncit din nou. Mai tare.

— Addie, a spus Christina pe o voce de încerc-să-nu-intru-în-panică. Ce ai sub geacă?

— Addster! a strigat Charlie de la bar. Ai de gând să-mi dai chai-ul ăla?

A zâmbit și, când i-am văzut mâna petrecută în jurul fetei de lângă el, am înțeles de ce. O, Doamne, Dumnezeule, ăsta era Sediul Central al Miracolelor de Crăciun.

— Salut, Addie, a spus Brenna cea diabolică. Mișto păr!

Se prea poate să fi zâmbit amuzată, dar nu eram sigură, întrucât nu părea să arate *la fel* de diabolică pe cât mi-o aminteam. Astăzi părea mai mult senină decât încruntată. Poate datorită mâinii lui Charlie?

— Pe bune, a zis Tobin. Numele tău e Addie?

A înghiontit-o pe Angie, care s-a trezit și s-a frecat la nas.

— Numele ei e Addie, i-a spus el. Crezi că e *acea* Addie?

— *Acea* Addie? am întrebat eu.

Despre ce vorbea? Voiam să îl rog să povestească mai departe, dar atenția mi-a fost distrasă de Civicul lui Tegan care tocmai intra în parcare. Dorrie se afla pe locul din dreapta, ținând-o pe Tegan de umăr și vorbind cu o privire serioasă, iar eu aproape că-mi puteam imagina ce îi spunea. Probabil că era ceva de genul: „Acum, adu-ți aminte, vorbim despre Addie. E foarte posibil ca ea să se afle în toiul unei alte crize și să nu-l fi luat pe Gabriel".

— Adeline, a spus Christina. Ăla nu e... un porc, nu-i așa?

Mi-am plecat privirea și am văzut că Gabriel își scosese capul deasupra fermoarului. A scâncit din nou și a aruncat o privire prin jur.

— Ei bine, am spus mândră, scărpinându-l pe Gabriel pe după urechi. Nu e orice fel de porc, ci un *mini*-porc. Foarte rar.

Jubilee s-a uitat la Stuart și a zâmbit.

— Locuiești într-un orășel unde oamenii poartă cu ei porci de mărimea unor elfi? a întrebat ea. Și eu, care credeam că viața *mea* e ciudată.

— Nu elfi, ci miniporci, am spus. Și că tot veni vorba, am nevoie de una dintre ceștile de Crăciun, OK, Christina? Poți să mi-o scazi din salariu.

Am dat să mă îndrept spre vitrină, dar Tobin m-a oprit și m-a apucat de cot.

— Ești acea Addie care iese cu Jeb Taylor? m-a întrebat el.

Asta m-a surprins. Tobin nu-mi știa numele, dar știa că ieșeam cu Jeb?

— Eu… ei bine, ăăă…

Am înghițit.

— De ce?

— Pentru că Jeb m-a rugat să-ți transmit un mesaj. Rahat, am dat-o-n bară nasol de tot.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Ți-a lăsat un mesaj? Ce mesaj?

Tobin s-a întors spre Angie.

— Ce prost sunt! De ce nu mi-ai amintit?

Ea a zâmbit somnoroasă.

— Că ești un prost? Bine: ești un prost.

— A, minunat, mersi mult! a spus el, făcând-o să chicotească.

— Mesajul? am reușit eu să îngaim.

— A, da! a spus el, băgându-mă din nou în seamă. Mesajul era că el a fost reținut.

— De majorete, a intervenit Angie.

— Poftim?

— Majorete? a întrebat Jubilee, oarecum speriată.

Ea și Stuart s-au îndreptat spre noi.

— O, Doamne, Dumnezeule, majorete!

— Majoretele erau cu el într-un tren, însă trenul a rămas împotmolit în zăpadă, mi-a povestit Tobin.

— *Eu* am fost în trenul ăla! a strigat Jubilee.

Stuart a râs în felul ăla care spune că persoana de care ești îndrăgostit e cam bleguță.

— Și ai spus cumva *Jeb*? I-am dat minipizza mea încălzită la microunde!

— I-ai dat lui Jeb o... ce? am întrebat eu.

— Din cauza viscolului? a întrebat Charlie.

M-am întors imediat spre el.

— De ce i-ar fi dat lui Jeb o minipizza încălzită la microunde din cauza viscolului?

— Frate, nu, a spus el.

A sărit de pe scaun și a luat-o și pe Brenna cu el. Ni s-au alăturat lângă fotoliile mov.

— Voiam să zic că *trenul* a rămas împotmolit din cauza viscolului, cretinule.

Tobin a tresărit la auzul cuvântului CRETIN și s-a uitat la Charlie de parcă ar fi văzut o fantomă, apoi a clătinat din cap și a spus:

— Ăăă, da. Exact. Iar apoi majoretele l-au răpit pe Jeb, pentru că aveau și ele niște nevoi.

Charlie a râs.

— Corect!

— Nu *acel* fel de nevoi, a spus Angie.

— Da, a intervenit și Brenna, împungându-l pe Charlie în coaste.

— Ce fel de nevoi? am spus, simțindu-mă amețită.

Adâncită în gânduri, am auzit o portieră trântindu-se, apoi încă una. Cu coada ochiului le-am văzut pe Tegan și pe Dorrie grăbindu-se spre cafenea.

— Poftim, a spus Tobin, având acea privire cu care mă obișnuisem și care însemna că nu se întrezărea niciun răspuns la orizont.

— Ei bine... mai spunea ceva? am întrebat, încercând o altă strategie.

— Ce anume? a spus el.

— Mesajul lui Jeb!

— *Aaa,* a făcut Tobin. Da! Da, mai spunea ceva!

Și-a încleștat maxilarul, gata să spună ceva, dar după câteva clipe s-a dezumflat.

— Of, rahat! a spus el.

Lui Angie i s-a făcut milă de mine. Expresia ei veselă s-a transformat într-una blândă.

— Ne-a rugat să-ți transmitem că va veni, mi-a povestit ea. A zis c-ai să înțelegi la ce se referă.

Inima mi s-a oprit în loc, iar gălăgia veselă din Starbucks a încetat brusc. Era ca și când cineva apăsase pe butonul de *mute* sau poate că ceea ce se petrecea în mintea mea pur și simplu acoperea toate zgomotele. *A spus c-o să vină? Jeb venea?!*

Un clinchet mi-a răsunat în minte și, în timp ce mintea mea confuză procesa lent informațiile, mi-am amintit de un lucru: *De fiecare dată când sună un clopoțel, un înger își primește aripile.* Apoi o rafală de aer rece m-a adus înapoi la realitate și mi-am dat seama că acel zgomot era produs de clopoțelul de deasupra ușii.

— Addie, ești aici! a strigat Dorrie, înaintând spre mine cu o căciulă de un roșu-aprins pe cap.

Lângă ea, Tegan radia de fericire.

— Iar *el* e aici! L-am văzut în parcare!

— *Eu* sunt cea care l-a văzut, a spus Dorrie. Arată de parcă zici că a petrecut câteva zile în sălbăticie, așa că fii

pregătită. Ca să fiu sinceră, ceea ce-mi vine în minte e Omu' Zăpezii. Dar...

A tăcut brusc, observându-i pe Stuart și pe Jubilee.

— *Stuart e cu o fată*, a șoptit ea, suficient de tare cât să dărâme o casă.

— Știu! am șoptit la rându-mi.

Am zâmbit spre Stuart și Jubilee, care s-au făcut la fel de roșii precum căciula lui Dorrie.

— Salut, Dorrie! a spus Stuart. Salut, Tegan!

A cuprins-o pe Jubilee cu mâna și a bătut-o pe umăr, pe jumătate agitat și pe jumătate adorabil.

— Gabriel! a icnit Tegan.

A venit într-un suflet spre mine și l-a înșfăcat pe Gabriel din brațele mele, un lucru bun, de vreme ce mușchii mei înțepeniseră. De fapt, întregul trup îmi înțepenise, deoarece clopoțelul de deasupra ușii a sunat din nou,

și cel care a intrat era Jeb,

și era răvășit de-a binelea,

și am început să suspin în sinea mea, dar și să râd, pentru că el chiar arăta ca Omu' Zăpezii, cu părul încâlcit și cu obrajii crăpați de vânt și cu maxilarul lui puternic acoperit de o barbă de câteva zile.

Privirea ochilor săi negri s-a mutat de la o persoană la alta, după care a poposit asupra mea. A făcut câțiva pași mari și m-a cuprins într-o îmbrățișare puternică, iar eu i-am răspuns cu fiecare părticică din trup. Celulele mele au cântat de bucurie.

— O, Doamne, Addie, au fost niște zile infernale, mi-a murmurat el la ureche.

— Da? am spus, sorbindu-l din priviri.

— Mai întâi, trenul meu a rămas împotmolit. Apoi am dat peste niște majorete și am sfârșit cu toții într-un

Waffle House, iar ele mă puneau întruna să le ajut cu exercițiile lor...

— *Exercițiile* lor?

M-am dat înapoi ca să-i văd chipul, dar mi-am ținut brațele petrecute în jurul lui.

— Și toate și-au lăsat telefoanele în tren, ca să se poată concentra pe *spirit* sau ceva de genul. Și am încercat să folosesc telefonul de la Waffle House, dar managerul a spus ceva de genul: „Scuze, nu se poate. Suntem în criză, prietene".

— Vai de mine, a spus Tobin, tresărind.

— Vezi ce se întâmplă când băieții devin obsedați de majorete? a spus Angie.

— Deși nu e corect să avem idei preconcepute față de *toate* majoretele, a spus Jubilee. Doar față de cele ale căror nume rimează cu *exhibiție*. Nu-i așa, Stuart?

Stuart părea amuzat. Jubilee i-a făcut din mână lui Jeb.

— Salut, Jeb!

— Julie, a spus Jeb. Ce faci aici?

— Numele ei e Jubilee, nu Julie, i-am sărit eu în ajutor.

— Jubilee? a repetat Jeb. Uau!

— Nu, a spus Christina, și noi toți ne-am întors să ne uităm la ea. Eu sunt cea care trebuie să spună *uau* aici, și spun asta chiar acum, bine?

Nimeni nu i-a răspuns, așa că, într-un târziu, am spus:

— Ăăă, OK. Dar, pe bune, nu e un nume *atât* de ciudat.

Părea mâhnită.

— Addie, a spus ea, trebuie să-mi spui chiar acum: ai adus un *porc* în cafeneaua mea?

Ohhhh. Corect.

Porc în cafenea... oare exista vreo metodă de a ieși basma curată din asta?

— E un porc foarte *drăguț*, am spus. Asta chiar nu contează?

Christina a întins degetul spre ușă.

— Porcul trebuie să plece. *Acum.*

— Bine, bine, am spus. Trebuie doar să-i dau o ceașcă lui Tegan în care să-l pună.

— Crezi că Flobie o să înceapă vreodată să fabrice căni? a întrebat-o Stuart pe Jubilee, aproape șoptit.

— Scuze, ce-ai spus? am întrebat eu.

Chicotind, Jubilee l-a înghiontit pe Stuart și a spus:

— Ignoră-l, *te rog.*

Dorrie s-a apropiat de mine:

— Te-ai descurcat de minune, Addie, a spus ea. M-am îndoit de tine și n-ar fi trebuit, și... ei bine, te-ai descurcat de minune.

— Mersi, am spus.

— Hei! a făcut Christina. Nu m-a auzit nimeni când am spus că *porcul trebuie să plece*?

— Cineva are nevoie de un suflu nou la serviciul clienți, a spus Tobin.

— Poate că Don-Keun ar putea da o mână de ajutor, a sugerat Angie.

Christina s-a uitat urât, iar Tegan a început să meargă cu spatele spre ușă.

— Plec, plec!

— Așteaptă! am spus.

I-am dat drumul lui Jeb suficient cât să înșfac de pe raft o cană imprimată cu fulgi de zăpadă, pe care i-am întins-o lui Tegan.

— Pentru Gabriel.

— Dacă managerul regional vine în vizită, eu sigur zbor de-aici, a spus Christina debusolată. Porcii nu fac parte din politica Starbucks.

— Poftim, scumpule, a spus Tegan, înclinându-l pe Gabriel ca să alunece în cană.

S-a agitat puțin ca să iasă din ea, dar apoi se pare că și-a dat seama că acea cană era fix pe mărimea lui și și-a făcut culcuș. S-a așezat pe șunculițele din spate și a guițat, iar noi toți am scos un *ooooo* la unison. Inclusiv Christina.

— Perfect, a spus Dorrie. Acum haideți să plecăm. Nu de alta, dar Christina mai are puțin și face *plotz*.

I-am zâmbit lui Jeb, iar el mi-a răspuns tot cu un zâmbet. S-a uitat la părul meu și a ridicat din sprâncene.

— Hei, a spus el. Ți-ai schimbat tunsoarea.

— A, da, am spus.

Mi se părea că trecuse o veșnicie. Oare acea fată blondă și smiorcăită, care și-a petrecut Crăciunul plângându-și de milă, chiar a existat vreodată?

— Îți stă bine, a spus el, luând o șuviță între degete.

Mâna lui a alunecat puțin mai jos, mângâindu-mă pe obraz.

— Addie, te doresc, a șoptit el, iar obrajii mi-au luat foc.

Oare chiar spusese asta? Că mă *dorea*, chiar aici, în *Starbucks*?

Apoi mi-am dat seama la ce se referea. El răspundea de fapt la e-mailul meu, la acea parte unde scrisesem: *Dacă mă dorești, sunt a ta.*

Obrajii mi-au rămas calzi și eram bucuroasă că nimeni din cafenea nu avea puteri paranormale, întrucât asta fusese o răstălmăcire pur egocentrică. Dar chiar și dacă cineva ar fi avut puteri paranormale — oricum n-aș fi putut afla —, în mod sigur nu era nicio catastrofă.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Am să te sărut acum, l-am avertizat, de vreme ce ştiam că nu îi plăcea să fie drăgăstos în public.

— Ba nu, a spus el pe un ton blând, dar ferm. Eu am să te sărut.

Buzele lui le-au atins pe ale mele şi un clinchet mi-a invadat mintea, dulce şi argintiu şi pur. Cel mai probabil era clopoţelul de la uşă, zăngănind când Dorrie şi Tegan au plecat. Însă eram mult prea ocupată ca să verific.